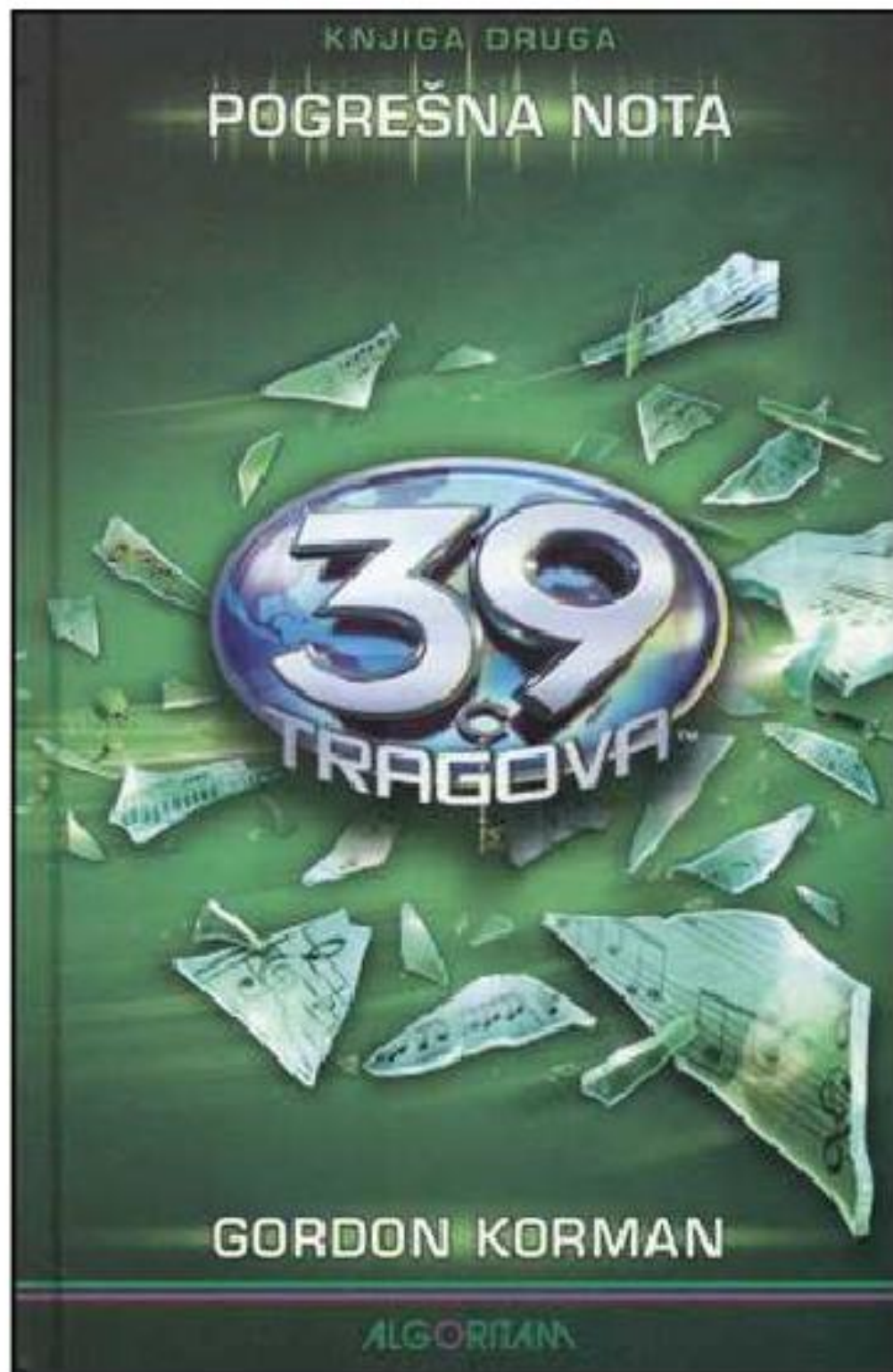

GORDON KORMAN
KNJIGA DRUGA
POGREŠNA NOTA

Naslov izvornika **ONE**

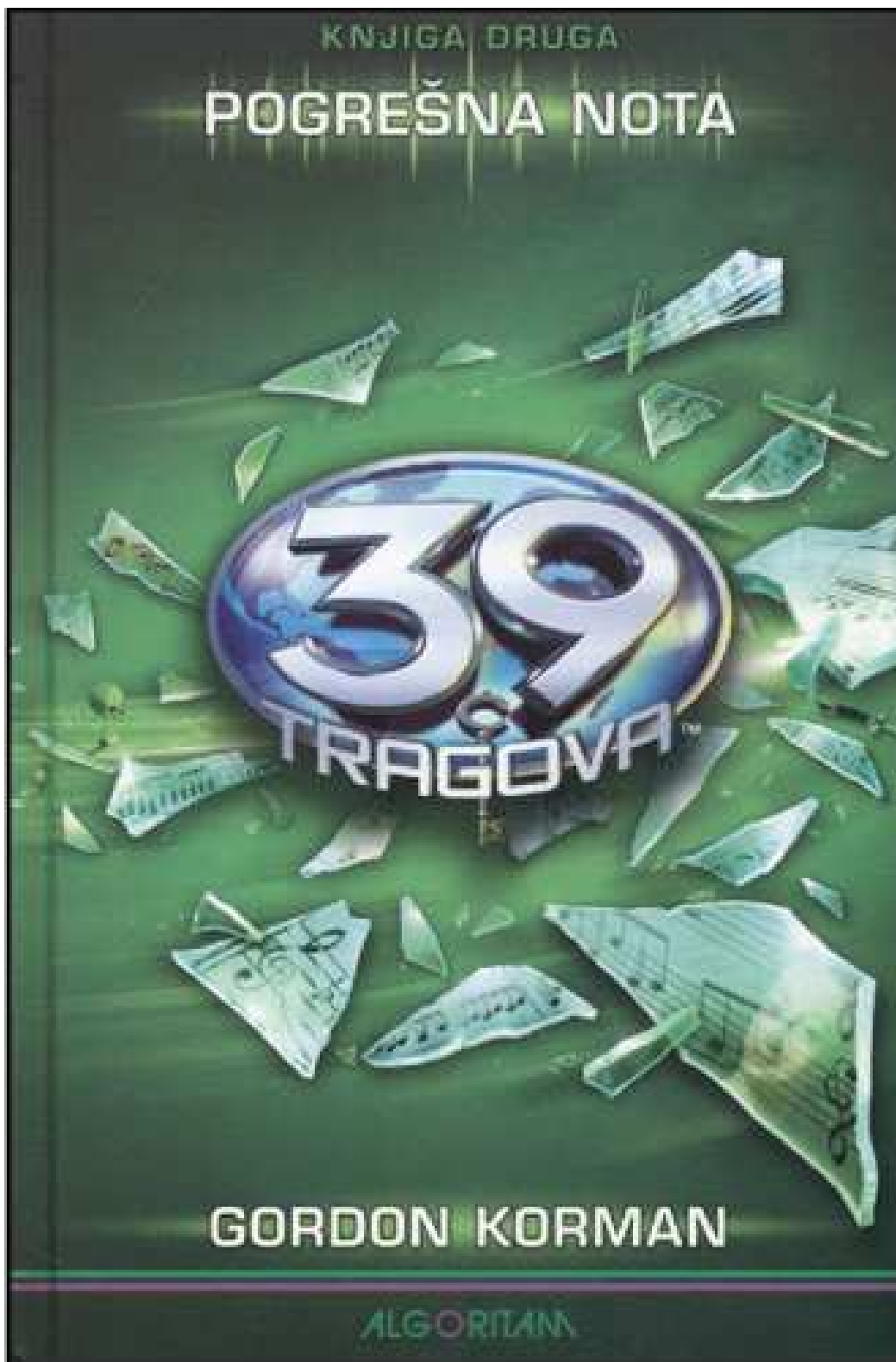
FALSE NOTE-THE 39 CLUES- BOOK TWO

Za sve timove braće i sestara, od Mozarta do Cahilla, od zahvalnoga jedinca G. K.

PRVO POGLAVLJE

Štrajk gladu počeo je dva sata istočno od Pariza.

GORDON KORMAN
KNJIGA DRUGA
POGREŠNA NOTA

Naslov

izvornika **ONE FALSE NOTE-THE 39 CLUES- BOOK TWO**

Za sve timove braće i sestara, od Mozarta do Cahilla, od zahvalnoga jedinca

G. K.

PRVO POGLAVLJE

Štrajk glađu počeo je dva sata istočno od Pariza.

Saladin je jedanput probirački ponjušio otvorenu konzervu mačje hrane i okrenuo nos. "Daj, Saladine", nagovarala ga je četrnaestogodišnja Amy Cahill. "Evo ti večera. Dug je put do Beča."

Egipatski mau oholo je i prezrivo frknuo, vrhunskim primjerom neverbalne komunikacije: *Vi se šalite*.

"Navikao je na arbuna", Amy se ispričavala Nellie Gomez, njihovoj guvernanti. Nellie je ostala čvrsta. "Znaš li koliko stoji svježa riba? Novac nam mora potrajati. Tko zna kako ćemo dugo trčati naokolo u potrazi za tim vašim dragocjenim tragovima?" Saladin je s negodovanjem izustio "*Mrrr!*"

Dan Cahill, Amyn jedanaestogodišnji brat, dignuo je pogled s partiture koju je proučavao. "Slažem se s tobom, kompa. Ne mogu vjerovati da se moramo voziti najsporijim vlakom u Europi. Moramo se *pokrenuti!* Naši suparnici imaju privatne avione, a mi gubimo vrijeme u brzom vlaku za luzere. Zar ćemo stati u svakoj rupi u Francuskoj?"

"Nećemo", iskreno mu je rekla Nellie. "Uskoro će vlak stati u svakoj rupi u Njemačkoj. Zatim u svakoj rupi u Austriji. Gle, bilo je jeftino, dobro? Nisam pristala biti vaša bebisiterica u ovoj potrazi—"

"Guvernanta", ispravi je Dan.

"—da biste vi na pola puta odustali jer ste sve spiskali na arbune i skupe karte za vlak", završila je.

"Zbilja smo ti zahvalni na pomoći, Nellie", reče joj Amy. "Ne bismo mogli bez tebe."

Amy još nije bila došla k sebi od vrtoglavih događaja u protekla dva tjedna. *Danas si siročče, sutra odjednom član najmoćnije obitelji koja je ikada postojala na svijetu!*

Nevjerojatan obrat za dvoje djece prepuštene ravnodušnoj skrbnici, koja ih je onda prepuštala nizu guvernanta. Sad su znali istinu - u rodu su s Benjaminom Franklinom, Wolfgangom Amadeusom Mozartom i s još njih - s genijima, vizionarima i globalnim vođama. *Bili smo nitko i ništa. Odjednom imamo priliku oblikovati svijet...*

Sve to zahvaljujući natjecanju koje je njihova baka Grace pokrenula oporukom. Nekako se tajna višestoljetne moći Cahilla izgubila - tajna koju je moguće otkriti samo prikupljanjem trideset i devet tragova. Ti su tragovi skriveni po cijelome svijetu. Znači to je lov na blago. Ali *kakav* lov na blago - preko oceana i kontinenata, s ni više ni manje nego svjetskom dominacijom kao nagradom.

No visoki su ulozi značili i velik rizik. Njihovi rivali ni od čega neće prezati da ih poraze. Već je bilo žrtava.

Vjerojatno će ih biti još puno... Amy je promatrala Dana na sjedištu nasuprot njoj. *Prije dva tjedna svađali smo se oko daljinskoga za televizor...*

Činilo se da Danu ne može objasniti koliko je sve to čudno. Njezin brat nije vidio ništa neobično u tome da pripadaju najjačoj, najutjecajnijoj obitelji u povijesti. Prihvaćao je to bez pitanja. Na kraju krajeva, time je *on* jako dobivao na važnosti. Nije vidio mane toga da u općem poretku bude velik igrač. Jadni je dječak imao tek jedanaest godina - nije imao roditelja, a sad više nije bilo ni Grace.

U svem tom uzbuđenju oko natjecanja nisu stigli oplakati bakinu smrt. To baš nije bilo u redu. Amy i Grace Cahill bile su jako bliske. No Grace je osoba koja ih je poslala na taj opasni put. Amy katkad nije znala što da osjeća...

Protresla je glavu da odagna misli i usmjerila pozornost na brata. Proučavao je partituru u potrazi za skrivenim oznakama ili tajnim bilješkama.

"Ima li što?" upita Amy

"Nula bodova", reče joj. "Jesi li sigurna daje taj tip Mozart bio Cahill? Benjamin Franklin ne bi ni nos ispuhao, a da u rupčić ne podmetne šifriranu poruku. Ovo je samo dosadna glazba." Amy je zakolotala svojim zelenim očima. "Taj tip Mozart? Jesi li se rodio kao blento ili si morao to diplomirati? Wolfganga Amadeusa Mozarta smatraju najvećim skladateljem klasične glazbe koji je ikada živio."

"Da, klasične. Dosadno."

"Glazbene note podudaraju se sa slovima od A do G", razmišljala je Nellie. "Možda su tako ubacili poruku."

"Pomislio, pokušao", izvijestio je Dan. "Čak sam pokušao premetati slova za slučaj da su riječi anagrami. Moramo priznati - umalo nismo

poginuli zbog traga koji zapravo nije trag. „Trag je“, ustrajala je Amy. "Mora biti."

Tragovi. Njih trideset i devet. Nikad prije neko natjecanje nije toliko obećavalo - niti je bilo tako pogibeljno. U usporedbi s mogućim stjecanjem beskonačne moći, smrt dvoje američke siročadi bila bi jedva primjetan popratni događaj.

Ali nismo poginuli. Našli smo prvi trag poslije opasne utrke s preprekama kroz život Benjamina Franklina. Amy je bila uvjerena da je Mozart ključ do drugoga traga. Odgovor će naći na kraju te pruge u Beču, gdje je Mozart živio i skladao neka od najvećih glazbenih djela svih vremena.

Mogli su se samo nadati da suparnici neće onamo stići prvi.

* * *

"Mrzim Francusku, promrmljao je Hamilton Holt stišćući u ručerci sitni hamburger. "Kao da je cijela zemlja na dijeti."

Holti su stajali za pultom zalogajnice na malom željezničkom kolodvoru trideset kilometara istočno od Dijona u Francuskoj. Htjeli su izgledati kao američka obitelj na odmoru, ali bili su sličniji napadačima *footballskoga* tima čak i kćeri blizanke, ne starije od Dana.

"Misli na nagradu, Ham", Eisenhower Holt podsjetio je sina. "Kad nađemo trideset i devet tragova, možemo se oprostiti od ovih porcija za izgladnjivanje i u Sjedinjenim Državama otići na mjesta u kojima jedeš koliko možeš. Ali zasad moramo stići ta Cahillova derišta."

Madison je odgrizla zalogaj svoga ručka i napravila grimasu. "Ima previše senfa!"

"U Dijonu smo, budalo", rekla joj je njezina blizanka Reagan. "To je svjetska prijestolnica senfa."

Madison ju je naglo šakom nabila u truh. Udarac bi zaustavio nosoroga, ali Reagan je samo prkosno isplazila jezik. Holta nije lako ozlijediti.

"Tišina, cure", njihova ih je majka Mary-Todd nježno ukorila. "Mislim da čujem vlak." Obitelj je gledala kako se na vidiku, klepećući, pojavljuje prastara dizelska lokomotiva. Madison se namrštila. "Mislila sam da bi vlakovi u Europi trebali biti brzi."

"Lukavi su ti Cahilli, baš kao njihovi roditelji", odgovori njezin otac. "Ukrkali su se u vlak u kojem ih nikad ne bismo očekivali. U redu,

postrojite se."

Obitelj je bila navikla na Eisenhowerove vojničke izraze. Možda su ga izbacili iz West Pointa, ali to nije značilo da ne zna sjajno motivirati. A Holte je najviše motivirala prilika da se osvete umišljenim rođacima. To je natjecanje za njih bila prilika da dokažu kako su Cahilli jednako kao bilo tko drugi iz te obitelji. Prvi će naći trideset i devet tragova - makar morali sve druge narezati kao salatu od kupusa da bi to postigli.

Razišli su se i nestali u šumi iza kolodvora.

Spori se vlak bučno zaustavio na platformi i nekoliko se putnika iskrcalo. Kondukteri i kolodvorski nosači bili su prezaposleni istovarivanjem prtljage da bi primijetili kršnu peteročlanu obitelj kako se penje u stražnji vagon. Holti su se ukrcali.

Počeli su pretraživati vagone, krećući se prema naprijed. Plan je bio izbjeći privlačenje pozornosti, ali nestandardno krupnim Holtima to nije bilo lako. Gurali su ljude u ramena i koljena. Gazili su im po nogama. Ljudi su ih ružno gledali i mrmljali psovke na nekoliko jezika.

U trećem je vagonu Hamilton laktom u zamahu izbio ženi šešir s glave, zbog čega je ispustila krletku iz krila. Krletka je uza zveket pala na pod, a preplašena papiga uzrujano je kriještalala i lupetala krilima. Šest redova sjedala ispred Saladin se zbog toga uzverao na naslon sjedala da istraži što je. Kad je Amy pogledala da vidi što zanima mačka—

"Ho-Ho—" U stresnim je trenucima uvijek zamuckivala.

"Holti", uzburjano je izustio Dan.

Srećom, vlasnica papige sagnula se da bi spasila krletku i tako blokirala prolaz. Dan je brzo zatvorio Saladina i partituru u pretinac za prtljagu iznad glave.

"Dajte, gospođo—" nestrpljivo je gundao Eisenhower. Onda je ugledao Dana. Ljudina je istoga časa pregazila i papigu i vlasnicu. Dan zgrabi Amy za ruku i pobjegne prema suprotnome kraju vagona.

Nellie šutne ruksak u prolaz pred Eisenhowerove noge u trku i on trbuhom pljusne na pod. "*Excusez-moi, monsieur*", reče Nellie na savršenom francuskom, pruživši mu ruku da ustane. Eisenhower udarcem odgurne njezinu ruku. Preostalo joj je samo da sjedne na njega i svom ga težinom pritisne između lopatica.

"Što radiš, luda strankinjo?"

"Nije to strankinja, tata!" Hamilton je bez pol muke iščupao guvernantu s oca i bacio je na njezino mjesto. "To je dadilja Cahillovih derišta!"

"Vrištat ću", zaprijetila je Nellie.

"Onda ću te baciti kroz prozor vlaka", obeća joj Hamilton. Izrekao je to kao nešto tako normalno da nije bilo sumnje kako je i spreman i sposoban učiniti točno to.

Eisenhower se osovi na noge. "Zadrži je ovdje, Ham. Ni sekunde ne skidaj pogled s nje." Odjurio je predvođeni stampedo Holta, grabežljivaca u lovu na plijen.

Amy i Dan već su prešli u vagon s restoranom. Trčali su između putnika za stolovima, izbjegavajući tanjure s hranom iz kojih se pušilo. Dan je riskirao i pogledao iza sebe. Razbješnjena pojava Eisenhowera Holta ispunila je prozor na ulazu u vagon. Trknuo je konobara i pokazao. "Vidite onoga? Kaže da ste mu u juhu stavili steroide!" Amy je zgrabila brata za ruku i prestrašeno ga pogledala, sići: "Kako se možeš šaliti? Znaš kako su opasni!"

Cahilli su se progurali kroz vrata i uletjeli u idući vagon. "Kao da ne znam", uznemireno je rekao Dan. "Da bar ja stanem u pretinac za prtljagu kao Saladin. Zar nemaju osiguranje u vlaku? Francuska sigurno ima zakon protiv toga da pet neandertalaca proganja dvoje djece." Amy je bila zgrožena. "Ne možemo reći osiguranju! Ne smijemo riskirati da nas netko ispituje tko smo i što radimo. Ne zaboravi da nas socijalna služba još traži u Bostonu." Naglo je otvorila vrata do prolaza između vagona pred njima i gurnula Dana ispred sebe. Ušli su u vagon s poštom. Stotine platnenih vreća bile su nagomilane posvuda, kao i paketi i sanduci svih oblika i veličina.

"Amy—" Dan je počeo pred vrata slagati kutije.

Njegova je sestra odmah shvatila. Zajedno su napravili barikadu od paketa, a onaj na vrhu smrznutu šunku - zaglavili su pod kvaku. Dan je pokušao pomaknuti ručicu. Nije se micala. Vrtlog povika dopro je iz susjednoga vagona. Holti su im bili za petama.

Amy i Dan pojure prema prednjim vratima, izbjegavajući vreće s poštom. Amy je zakoračila u spojni dio i posegnula za vratima idućega vagona.

Zaključana.

Lupala je po izgrebenom staklu. Iza njega je bio vagon za osoblje, s kaučima i krevetima, prazan. Lupala je jače. Nije bilo odgovora.

Bili su ulovljeni.

S druge strane vagona Eisenhowerovo se granitno lice pojavilo na prozoru. Kao da se cijeli vlak zatresao kad se ramenom zaletio u vrata.

"Oni su naši rođaci", Amy je nesigurno rasuđivala. "Ne bi nam *zbilja* naudili..."

„Umalo da nas nisu ostavili žive zakopane u Parizu!" Dan je uzvratilo. S poda je dignuo hokejski štap zamotan u smeđi papir.

"Šališ se...!"

U tome je trenutku Eisenhower Holt iz zaleta skočio na vrata. Uz zaglušan su se tresak vrata razbila i otvorila te odletjela u Dana. Dječak je pao kao pokošen. Štap je zaklepetao po podu. "Dan!" Zasljepljena bijesom Amy je zgrabila štap i slomila ga Eisenhoweru na glavi. Ljudina je primila udarac, zaniijela se i srušila na vreću s poštom.

Dan je sjeo, zaprepašten. "To! Nokaut!"

Pobjeda je bila kratka vijeka. Holti su nagrnuli u vagon.

Madison je Amy zgrabila za ovratnik. Reagan je Dana cuknula i uspravila.

Bili su ulovljeni.

DRUGO POGLAVLJE

"Mišiću!" Mary-Todd je kleknula iznad muža. "Jesi li dobro?"

Eisenhower je sjeo, a na tjemenu mu se uzdizala kvrga veličine jajeta. "Jasno da sam dobro!" uspio je nerazgovijetno protisnuti. "Misliš da ta bubica može zaustaviti mene?" Reagan nije bila baš uvjerena. "Ne znam, tata. Tresnula te u glavu bejzbolskom palicom!" „Hokejskom", ispravio ju je Dan.

"To bi ti mogle biti posljednje riječi, derište—" Ranjenik je skočio na noge, zanio se i zamalo se opet složio.

Njegova je žena posegnula da ga podupre, ali Eisenhower ju je otrešao sa sebe. "Dobro sam. To je zbog kretanja vlaka. Misliš da ne mogu podnijeti udarac? Na Pointu su to rekli, a pogledaj me sada!"

"Što hoćete?" zapitala je Amy.

"*To znači* upotrijebiti mozak", odobravalala je Mary--Todd. "Dajte nam trag iz Pariza i ništa vam se neće dogoditi."

"To je bolje nego što zaslužujete", doda njezin muž, oprezno pipajući glavu. "Nije kod nas", reče im Amy. "Kabre su ga uzeli."

"Uzeli su *bočicu*", ispravi je Madison. "Bez brige, Uskoro će platiti za to. Papir je kod vas." „Kakav papir?" prkosno upita Dan.

Kao odgovor, Eisenhower zgrabi Dana za ovratnik i digne ga tako lako kao da diže ruku pozivajući konobara. "Slušaj, smrdljivče mali. Mislite da ste nešto posebno jer ste bili Graceini ljubimci. Ali meni ste vas dvoje manje važni od onoga što se skupi na dnu krletke!" Golemom je šapom obuhvatio Danov vrat, stišćući poput industrijskoga škripca. Dan je pokušao udahnuti i shvatio da ne može. Gušio ga je.

Očima je potražio sestrine, ali kod nje nije našao pomoć, samo odraz vlastita užasa. Bilo se lako smijati Holtima i njihovim bilderskim tijelima, vojnom žargonu i jednakim trenirkama. Ovo je bila jeziva doza stvarnosti. Bili su opasni neprijatelji. A s tako visokim ulozima bili su sposobni—

Što?

Amy nije htjela doznati. "Prestanite! Dat ćemo vam sve što želite!"

Madison je likovala. "Rekla sam da će popustiti pod punim pritiskom."

"No, Madison", ukori je majka. "Amy je mudro postupila. Nisu svi Cahilli sposobni za ovo." Amy je potrčala u pomoć Danu, kojega su nedostojanstveno bacili na kvrgavu vreću s poštom. S olakšanjem je primijetila da mu se u obraze vraća normalna boja. Bio je uzrujan. "Nisi to trebala učiniti!"

"Grace ne bi htjela da stradamo", šapnula je. "Naći ćemo drugi način."

Holti su ih počeli tjerati prema kraju vlaka.

"Da vam ništa nije palo na pamet", promrmljao je Eisenhower dok se službenik provlačio kraj njih.

Nevoljko su prišli svojim mjestima. Hamilton je sjeo kraj Nellie, svojom je bilderskom masom bolno pritišćući uz prozor.

Ali guvernanta je odmah zaboravila neudobnost kad je vidjela Amy i Dana. "Jesu li vas ozlijedili?" zabrinuto je pitala. "Jeste li dobro?"

"Dobro smo", Amy je turobno rekla. Eisenhoweru je dodala: "U pretincu je iznad glava." Holti umalo nisu jedni druge pregazili u želji da otvore pretinac s prtljagom. Saladin je zatulio i pao na pod. Iza njega je zavijorila mećava raskomadnog papira - sve što je ostalo od originalne partiture koju je zapisao osobno Mozart.

"Naš trag!" zajaukala je Nellie.

"Vaš trag?" Rika koja je izašla iz Eisenhowera jedva da je bila ljudska. Zgrabio je Saladina, držao ga naglavce i tresao.

Uz mačje gutanje koje je zvučalo više kao štucanje, Saladin je ispodrignuo klupko dlaka bogato posuto glazbenim notama. Ništa nisu mogli spasiti. Pretvorile su se u konfete. Eksplozija bijesa Eisenhowera Holta dokazala je da mu se mišići protežu sve do glasnica. Izljev je naglo potjerao putnike u druge vagone. Uskoro je uniformirani konduktor doletio prolazom, probijajući se kroz uzrujane putnike.

"Što se to događa?" pitao je s jakim francuskim naglaskom. "Pokazat ćete mi svoju kartu za ovaj vlak."

"To zovete vlakom?" grmio je Eisenhower. "Da smo u Sjedinjenim Državama, svoga hrčka ne bih pustio u ovu krtiju!"

Konduktor se zacrvni. "Predat ćete mi svoju putovnicu, *monsieur!* Na idućoj ćete postaji razgovarati s policijom!"

"Zašto da čekamo?" Eisenhower baci mačka Amy u ruke. "Uzmite svoga štakora. Holti - brzi uzmak!"

Svih pet članova obitelji izjurilo je na vrata između vagona i bacilo se iz jurećega vlaka. Amy i Dan kroz prozor su zurili u prizor kotrljanja rođaka nizbrdo u čvrstoj formaciji. "Uuu!" uz izdah je izustila Nellie. "To nije nešto što vidiš svaki dan."

Amy je bila na rubu suza. "Mrzim ih! Sad smo izgubili jedini trag!"

"Nije baš bio neki trag, Amy", Dan je tiho rekao. "Samo glazba. Makar bila Mozartova velika stvar."

"*Jest* velika stvar", jadikovala je njegova sestra. "To što nismo našli ono što je u partituri skriveno ne znači da toga nema. Bar sam htjela odsvirati note na klaviru. Možda bismo tako nešto otkrili."

Njezin je brat izgledao začuđeno. "Želiš note? To nije teško." Spustio je stolić, izvadio novu salvetu i bacio se na posao.

Amy je zadivljeno gledala kako crta pet crta crtovlja i počinje na njega nizati note. "Ne znaš pisati glazbu!"

"Možda ne znam", složio se, ne dignuvši pogled. "Ali piljio sam u tu partituru od Pariza. To je to. Vjeruj."

Amy nije proturječila. Njezin je brat imao fotografsko pamćenje. Njihova je baka često to govorila. Je li tada znala da će njegov dar jednoga dana biti od ključne važnosti? Kad je vlak odrndao preko granice u Njemačku, Dan je završio ispisivanje partiture, savršene u svakome detalju.

Saladin joj nije smio ni blizu.

* * *

Dok su Amy, Dan i Nellie izlazili iz bečkoga kolodvora *Westbahnhof*, nisu mogli znati da ih špijuniraju.

Na stražnjem sjedištu otmjene crne limuzine parkirane nasuprot glavnom ulazu Natalie Kabra gledala je kroz snažan dalekozor, prateći svaki njihov pokret.

"Vidim ih", rekla je bratu lanu, koji je sjedio kraj nje na podatnom kožnatom sjedištu. Napravila je grimasu. "Uvijek izgledaju kao beskućnici. I gdje im je prtljaga? Sportska torba i ruksaci. Zar su uistinu tako siromašni?"

"Jadni izdanci loze Cahill", odsutno je odgovorio lan, razmišljajući o potezu u partiji šaha na monitoru u limuzini. Od Pariza je odmjeravao snage s ruskim superračunalom kraj Vladivostoka. "Kakav glup

potez", promrmljao je protivniku. "Ne bi li računala trebala biti pametna?"

Natalie se izivcirala. "Iane, prati, molim te! Superiorna inteligencija ne znači da ne možemo zabrljati." Njezin je brat bio genijalan, ali nitko nije bio tako genijalan kao što je Ian mislio da jest. Katkad je zdrav razum vredniji od kvocijenta inteligencije. Čega je imao u velikim količinama. Natalie je znala da je njezin zadatak dodati malo onoga prvog. Poštovala je bratove sposobnosti - ali trebalo ga je nadzirati.

Uza slavodobitan smijeh Ian je žrtvovao lovca, stručno planirajući šah-mat za sedam poteza. "*Mi* imamo bočicu iz Pariza", podsjetio je sestru. "Nijedan drugi tim nema šanse. Osobito ne ta cahillska sirotinja. Mi ćemo pobijediti u natjecanju."

"Ili izgubiti ako budemo previše samopouzđani", podsjetila ga je sestra. "Čekaj - ulaze u taksu." Pokucala je po staklenoj pregradi. "Vozaču - pratite onaj auto."

TREĆE POGLAVLJE

Kod hotela veće nije uvijek zna čilo i bolje - ali njihova soba u *Franz Josefu* jedva da je bila ormar. S druge strane bila je povoljna, i Nellie ju je proglasila čistom.

"I dalje mislim da smo trebali ići u hotel *Wiener*", žalio se Dan. "*Wiener* šnicl!", „Izgovara se *Viner*", ispravila ga je Nellie. "To znači osoba koja živi u Wienu, Beču - Bečanin- kao što su Bostonci iz Bostona."

"Ipak je smiješno", ustrajao je Dan. "Otići ću onamo vidjeti mogu li nabaviti njihov znak za zbirku."

"Nemamo vremena za to", otrešla se Amy, spuštajući Saladina. Mačak je odmah počeo istraživati sobu, kao da očekuje daje negdje skriven svježi arbun. "Došli smo do Beča, ali još nemamo pojma što trebamo učiniti."

Dan je otvorio Nellienu torbu i izvadio svoj *laptop*. "Možeš zuriti u note dok ti oči ne izlete", rekao je, uključujući adapter za 220 i paleći računalo. "Ako igdje možemo naći odgovor, onda je to na internetu."

Amy se zgrozila. "Ti misliš da na *Googlu* možeš naći rješenje svih svjetskih problema. „Ne mogu, ali mogu naći Mozarta." Oči mu se rašire. "Uuu - spominje se trideset i šest milijuna puta! Gledajte

ovo *Mozart*, najslavniji Bečanin svih vremena. Šnici bi mogao imati nešto protiv."

"Prilično sam sigurna da je moj posao reći ti da odrasteš", Nellie je odsutno rekla, gledajući kroz prozor. "Znate, Beč je zbilja divan grad. Pogledajte arhitekturu - neke od tih zgrada sigurno su još iz trinaestog stoljeća!"

Amy je pokazala na jednu. "Mislim da je to toranj katedrale Svetoga Stjepana. Visoka je valjda kao neki poslovni neboder u Sjedinjenim Državama!"

Posvuda su kameni životinjski likovi i bogato izrađene rezbarije ukrašavale kamene fasade, a pozlaćeni detalji sjajili su se na suncu. Iza najbližih je krovova široki bulevar *Ringstrasse* nosio promet i pješake u oba smjera.

Dan ništa od toga nije primijetio, potpuno usredotočen na potragu *webom*. "Gle, Amy. Uzalud sam zapisivao svu tu blesavu glazbu. Sve je na internetu. Kako se ono zove?" Amy je dojurila do njega i zavirila mu preko ramena. "KV 617 - jedno od posljednjih djela koje je Mozart napisao prije smrti... evo ga!"

Dan je pogledom prešao partituru, nabravši čelo. "Da, to je to - recimo. Isto je sve dovde—" Pokazao je. "Ali onda—"

Amy je uzela salvetu iz vlaka i približila je ekranu. "Različito je?"

"Ne baš", zamislio se Dan. "Vidiš? Opet počinje ovdje. Ali ova tri retka nisu u verziji s interneta. Čudno, ha? Gotovo kao da su na *web* stranici nešto izostavili."

"Ili je", bez daha izusti Amy, uzbuđenih očiju, "Mozart dodao tri retka glazbi koju je poslao Benu Franklinu u Pariz! Dan - možda gledamo tajnu poruku između dvojice najslavnijih ljudi u povijesti! Ti su dodani reci trag!"

Dan nije bio impresioniran. "Sto to mijenja? I dalje ne znamo što to treba značiti." Amy je s nelagodom uzdahnula. Njezin je brat bio nezreo i iritantan. Ali možda najneugodnija njegova osobina bila je to što je obično imao pravo.

* * *

Mozarthaus na adresi Domgasse 5 bio je muzej/knjižnica posvećen slavnomu skladatelju. Smješten u jedinom Mozartovu očuvanom domu u Beču bio je popularna turistička atrakcija. Već u devet ujutro posjetitelji su čekali u redu do polovice ulice da bi ušli.

Dan je bio očajan. "To je Mozart, ne Disneyland! Što svi ti ljudi rade ovdje?" Njegova je sestra zakolotala očima. "To je stan u kojem je živio Mozart. Možda čak krevet u kojem je spavao. Naslonjač u kojem je sjedio. Tintarnica kojom se služio dok je pisao neka od najvećih glazbenih djela ikad skladanih."

Dan napravi grimasu. "Stojim u redu da vidim kuću punu starog namještaja?" „Da, stojiš", strogo je rekla. "Dok ne shvatimo što taj trag znači, moramo naučiti što više o Mozartu. Tko zna kad ćemo vidjeti nešto što će nam možda reći što tražimo.“ „U naslonjaču?" sumnjičavo je rekao Dan.

"Možda. Slušaj - znamo da su nam Holti za petama i kladim se da ni ostali nisu predaleko iza njih. Stariji su nego mi, pametniji nego mi i bogatiji nego mi. Ni na sekundu ne smijemo popustiti."

Tek za četrdeset minuta uspjeli su ući kroz vrata. Danu se čekanje nije svidjelo, ali sad je bio spreman priznati da je to bio najzanimljiviji dio obilaska.

Rame uz rame s nepodnošljivim turistima i oduševljenim ljubiteljima glazbe vukli su se stanom velikoga skladatelja, prateći baršunastu užad. Jedan se australski turist tako raznježio u maestrovoj nazočnosti da se rasplakao.

"Ne plači, stari. Uskoro ćemo završiti", Dan je promrmljao sebi u bradu. Kad bi bar *on* u to mogao povjerovati.

Cahillima su na bar šest jezika rekli neka ništa ne diraju. Svi čuvari u zgradi bacili su jedan pogled na Dana i odmah su znali da je sposoban sve potpuno uništiti.

Sa svakim *uuu* i *aaa* gomile mozartoljubaca Danova su ramena potonula malo niže. Amy je bila jednako jadna, ali iz drukčijih razloga. Kad nisu znali što traže, bilo je gotovo nemoguće tražiti. Proučila je svaki djelić bijeloga zida da vidi ima li šifriranih oznaka dok joj u glavi nije počelo tutnjati i oči su joj htjele iskočiti iz glave. Ali uskoro je postalo jasno da je *Mozarthaus* samo ono što bi i trebao biti - više od dvjesto godina star stan pretvoren u muzej. *Što smo očekivali da ćemo naći?* turobno je razmišljala. *Neonski znak Pozor, Cahilli: Trag iza zrcala?* Ništa u životu ne dolazi tako lako.

Kad su krenuli prema *izlazu*, Dan je glasno s olakšanjem izdahnuo. "Hvala Bogu što je to završilo. Ben Franklin bar je imao fora izume.

Ovaj je po cijele dane sjedio i pisao glazbu. Idemo odavde. Moram udahnuti malo nedosadnoga zraka."

Amy nevoljko kimne. Ovdje ništa neće postići. "Trebali bismo se vratiti u hotel. Baš me zanima je li Nellie uspjela pridobiti Saladina da nešto pojede."

Dan je izgledao zabrinuto. "Mislim da možda moramo prodati dio Graceina nakita da opet možemo kupiti arbune."

Odjednom Amy iznenađeno udahne i zgrabi ga za ruku.

"Dobro, u redu", počeo je Dan. "Zadrži ogrlicu—"

"Ne, gledaj. U podrumu je knjižnica! Mozartova knjižnica!"

"Amy, ne radi mi to! Protuotrov za dosadu nije nalaženje dosadetine!"

Ali kad je sišla niza stube i ušla u tmurnu, prašnjavu knjižnicu, bio je uz nju. Na kraju krajeva, dosad su najbolje tragove našli u knjižnicama. A i ako sad odu iz *Mozarthausa* praznih ruku, to bi značilo daje uzalud patio.

To nije bila knjižnica koja posuđuje knjige. Jedno dvadeset godina staro računalo sadržavalo je popis materijala u knjižnici. Kad si odlučio što želiš, ispunio si zahtjev i dao ga knjižničarki, koja je izgledala kao da bi mogla biti Mozartova baka.

Dočekali su svoj red na terminalu i Amy je sjela za tipkovnicu. Jezik je prebacila s njemačkog na engleski i potražila prvo KV 617, zatim Bena Franklina. Kad nije našla ništa novo, preusmjerila se na Mozartov privatni život. Ondje je otkrila Mariju Annu Mozart zvanu Nannerl.

"Mozart je imao stariju sestru!" kreštavo je prošaptala.

"Suosjećam s njim", zijevnuo je Dan.

"Sjećam se da ju je Grace spomenula", nastavila je Amy. "Bila je jednako darovita kao Mozart, ali nikad nije dobila potrebnu izobrazbu i slavu jer je bila djevojka." Spuštala se po stranici. "I *pogledaj!* Njezin je originalni dnevnik ovdje u knjižnici!" Dan je bio ljut. Znao je da je Amy bila bliža s bakom, ali svejedno mu se nije sviđalo podsjećati se na to koliko su toga dijelile. "Mislio sam da tražimo Mozarta, ne njegovu sestru."

"Ako je Mozart bio Cahill, bila je i Nannerl", istaknula je Amy. "Ali to nije sve. Pogledaj nas dvoje. Tebi je cijelo ovo jutro u magli, a ja se sjećam svih detalja. Što ako je tako bilo i s Mozartom i Nannerl?"

"Super. Sad kažeš da je Mozart bio glup." Dignuo je pogled potpuno uvrijeđen. "I da sam ja!" „Ne glup. Ali muški su mozgovi drukčiji. Nannerl je u dnevnik sigurno zapisala stvari kakve Wolfgang nikad ne bi primijetio."

Brzo je načrčkala zahtjev i dala ga postarijoj knjižničarki.

Žena ih je začuđeno pogledala. "To je rukom pisani dnevnik na njemačkom. Vi, djeco, čitate njemački?"

"P-pa—" po čela je Amy, sva zbunjena.

"Zbilja ga trebamo vidjeti", Dan se čvrsto umiješao. Kad se žena odgegala naći knjigu, šapnuo je: "Valjda ćemo nešto moći razumjeti - možda ima neki crtež ili skrivene note, kao u onom Franklinovu."

Amy je kimnula. Čak je i najmanji trag bio bolji nego nulti napredak.

Činilo im se da čekaju cijelu vječnost. Onda su čuli zaprepašten udah i usklik i knjižničarka je dotrčala natrag, blijeda lica i raširenih očiju. Drhtavim je rukama birala broj na telefonu i počela govoriti izbezumljenim glasom. Nisu razumjeli njezin njemački, ali Amy i Dan uspjeli su razabrati jednu prijeteću riječ *polizei*.

"To znači policija!" Amy je uzbuđeno šapnula.

"Misliš li da je nekako doznala da nas traži socijalna služba iz Massachusettsa?" Dan je obeshrabreno pitao.

"Kako je mogla? Nismo joj rekli ni kako se zovemo!"

Odgovor im je dala sama izbezumljena knjižničarka. "Tako mi je žao! Ovo je grozna tragedija! Nannerlin je dnevnik nestao! Ukraden je!"

ČETVRTO POGLAVLJE

Nellie Gomez nikad nije osobito voljela mačke. I prije nego što je postala glavna njegovateljica egipatskoga maua na prehrani bez hrane. Ugasila je *iPod* i zabrinuto promatrala Saladina. Očekivala je da će mačak dosad već početi jesti. Ali Saladin je očito bio izdržljiviji nego što je izgledao. Čula je priče o monumentalnoj snazi karaktera Grace Cahill. Amyna i Danova baka očito je uspjela tu osobinu usaditi i u svoga ljubimca.

Još je više zabrinjavalo Saladinovo kompulzivno češanje oko vrata i ušiju. Primila ga je. "Sto je, maco? Imaš buhe?"

Pomislila je na buhe i hitro spustila mačka. Nellie nije bio problem odgoditi koledž i vodati dvoje djece oko svijeta u opasnom lovu na

blago. Ali kukci nisu za nju.

Čuo se zvuk ključa u bravi i Amy i Dan ušli su, vukući noge.

"O-o", rekla je Nellie. "Naporno jutro?"

"Ma bilo je ludo", sarkastično je odgovorio Dan. "Zamisli kuću staru milijun godina bez videoigrica, a kad napokon nađeš knjigu koju želiš pogledati, više nije ondje. Kakva hrpa idiota! Pozvali su cijelu vojsku zbog dnevnika koji su vjerojatno još prošlog stoljeća pojeli termiti."

"Termiti jedu drvo, ne papir", podsjetila ga je Amy, preumorna i obeshrabrena da bi imala snage za dobru prepirku. Podigla je vrećicu. "No, donijeli smo ručak."

Nellie je zurila. "*Burger King?* U Austriji smo, zemlji šnicla, *sauerbratena*, bijelih šparoga i najboljih pekarskih proizvoda na svijetu, a vi ste kupili američku brzu hranu? Od Dana bih to očekivala, ali ti, Amy?"

Dan je uzeo hamburger, upalio TV i bacio se na kauč. "Bijele šparoge! Kao da zelene nisu dovoljno odurne. Gnjecave cigare, čovječe."

Monitor je zasvijetlio. Slika je zapucketala i izoštrila se. Troja su se usta razjapila. U sredini ekrana impozantno se postavio privlačan tinejdžer, sav blistav u najnovijoj hip-hop odjeći. Smiješeći se sa sva trideset i dva sjajna, bijela zuba, održavao je konferenciju za novinare, a čopor izvjestitelja i gomila obožavatelja sve su željno gutali. Tinejdžer je potpuno opušteno doživljavao svoju slavu, a zašto i ne bi? Imao je najgledaniju *reality TV* emisiju na svijetu, singlicu na prvome mjestu pop-ljestvica, najtraženiju kolekciju odjeće, seriju popularnih dječjih knjiga, akcijske figurice, suvenirske noževe za meso, čak i svoj lik na kutijici za PEZ bombone.

Zvao se Jonah Wizard: međunarodna zvijezda i mogul, rođak iz obitelji Cahill, suparnik u potrazi za trideset i devet tragova.

"Jonah!" uzviknula je Amy, zabrinuto naboravši čelo. Pomisao na suparnike ju je uzrujavala. Drugi su imali tako puno toga - slavu, pamet, iskustvo, obuku i puno, puno novca. Kako bi se dvoje nevažne siročadi moglo s time natjecati? Stisnula je oči da pročita datum u donjem kutu ekrana. "To su jučer snimili! Što radi u Beču?"

"Na promotivnoj je turneji", objasnila je Nellie. "Europski DVD sa *Tko želi biti gangster?* izlazi ovaj tjedan."

"To je samo paravan!" uzviknuo je Dan. "Ovdje je jer zna da idući trag ima veze s Mozartom. Možda je našao nešto što je nama promaklo u Parizu."

"Ili surađuje s Holtima", dodala je Nellie. "Sigurno su provjerili odredište vlaka." Amy je promatrala svoga slavnog rođaka na TV-u. Zašto joj je ta ulica bila tako poznata? Odjednom je shvatila. "Dan - to je Domgasse!"

Dan se zagledao. "Imaš pravo! Dvije kuće dalje je *Mozarthaus*! I gle - ona stara knjižničarka, koja je zbog nestaloga dnevnika pozvala specijalce!"

Nellie se namrštila na postariju Austrijanku na stubama. "Ne zamišljam tako tipičnoga fana hip-hopa."

Amy slegne ramenima. "Vjerojatno bi svakoga zanimala tako velika zvijezda—" Dah joj je zastao u grlu. "Ljudi, znam! Što ako Jonah nije slučajno to mjesto izabrao za konferenciju? Sto ako je ondje htio stvoriti metež da može ukrasti Nannerlin dnevnik iz

Mozarthausa?"

"To bi bilo logično", zamislio se Dan, "osim što je na ekranu, snima ga dvadeset kamera i ništa ne krade."

Amy odmahne glavom. "Jesmo li ikada vidjeli Jonaha bez oca koji iza njega razgovara na dva mobitela i dogovara poslove na *BlackBerryju*? A gdje je tata na toj konferenciji za novinare?"

Dan se nadoveže. "Jonah je održao konferenciju da tata ima priliku ušuljati se u *Mozarthaus* i maznuti dnevnik! Amy, imala si pravo - dnevnik je zbilja važan!"

"Da, a sad je kod neprijatelja."

"To je koma", složio se Dan. "Zakasnili smo samo jedan dan. Ipak..." Oči su mu nadahnuto zasjale. "Ukrali su ga iz muzeja; zašto ga mi ne bismo ukrali njima?"

"Čekaj malo", umiješala se Nellie. "Velika je razlika između traženja tragova i pljačkanja. Niste lopovi."

"Ali Jonah i njegov tata jesu", iznio je Dan. "Ako se želimo natjecati s njima, moramo biti spremni raditi ono što i oni rade."

Nellie to nije pokolebalo. "Dok sam ja vaša bebi-siter—"

"Guvernanta!" nabrijano ubaci Dan.

"—neću mirno dopustiti da prijedete na tamnu stranu."

"Ali onda ćemo *izgubiti!*" zakuka Dan.

Amy je progovorila ozbiljna izraza lica. "Iako mi je mrsko složiti se s Danom, ima pravo. Znam da nije u redu krasti, ali ovo nam je natjecanje prevažno da bismo se bavili time jesmo li dobri ljudi. Imamo priliku utjecati na ljudsku povijest - mogli bismo promijeniti cijeli svijet!"

"To bi *mogla* biti prilika za mijenjanje svijeta", ispravila ju je Nellie. "To je gospodin McIntyre rekao. Rekao je i da nikomu ne vjerujete - a to uključuje i njega."

Iznenadne suze ispunile su Amyne oči i tvrdoglavo ih je suzbila treptanjem. Ovo je bilo prevažno da bi to njezino cmizdrenje pomutilo. "Jedva da smo poznavali roditelje prije nego što su poginuli. Imali smo samo Grace, a sad više nema ni nje. Natjecanje je svima važno, ali za nas je to sve što imamo. Ne možemo to napola raditi. Moramo dati sve od sebe. A to znači traženje tragova gdje god bili čak i u nečijoj hotelskoj sobi."

Nellie je šutjela. Amy je s mukom progutala slinu i nastavila. "Nisi Cahill pa se ne moraš izlagati opasnosti. Ali ako ne možeš podnijeti to što moramo činiti, morat ćemo naći način da nastavimo bez tebe."

Dan je iskolačio oči prema sestri. Put pred njima bez njihove bi guvernante istoga časa postao dvadeset puta teži, zamršeniji i opasniji. Pratlja odrasle osobe bila je ključna za svaki njihov korak, svaku granicu koju prijeđu, svaku hotelsku sobu u kojoj odsjednu. I ovako su bili slabiji sudionici u tome natjecanju. Bez nje bi trebali čuda samo da dođu od mjesta do mjesta, iz dana u dan.

Nellie je gledala male Cahille. Bila je navikla na Danovu impulzivnost, ali Amy je bila najrazumnija četrnaestogodišnjakinja koju je poznavala. Odjednom ju je preplavila navala naklonosti i ponosa.

"Mislite da me se tako lako možete riješiti?" pitala je. "Nema šanse. Možda je to vaš šou, ali još uvijek ja određujem pravila. Sigurno neću dopustiti da bez mene kradete od superzvijezde. Privucite stolicu - moramo isplanirati pljačku."

* * *

Hotel *Royal Habsburg* smjestio se u srcu bečkog okruga Landstrasse, središtu elite austrijskih moćnika. Zgrada je nekoć bila kraljevska palača u starom Austrougarskom Carstvu, a bijeli mramor i pozlata obasjani reflektorima sjajili su se ispod večernjega neba.

"Kako znamo da je to njegov hotel?" pitao je Dan dok su kružili blokom.

"Lako", rekla mu je Amy. "To je najsnobovskiji, najotmjereniji, najskuplji hotel u gradu. Gdje bi drugdje bio?" Pokazala je na veličanstven ulaz u hotel, pred kojim su se rojili novinari i fotografi. "Je li to dovoljan dokaz?"

"Jonah na zabavi u osam lansira novi DVD", ubaci se Nellie. "Vjerojatnoće sići, nekoliko minuta razgovarati s novinarima i onda otići na *Eurotainment TV*, oni su domaćini tuluma. U novinama piše da će doći svi koji su netko i nešto."

Dan složi grimasu. "Nisi li prestala biti fan Jonaha Wizarada kad je bio bezobrazan u Parizu?" „Pomažem vam da ga opljačkate, zar ne? Želim reći da možemo u njegovu sobu kad se pojavi ovdje dolje."

Kao na znak, bijeli *Bentley* s vozačem tiho se zaustavio uz rub pločnika i ondje čekao svoga Vrlo Impozantnog Putnika. Gomila medijskih djelatnika se uskomešala i iz hotela je izašla zvijezda glavom i bradom, sa svojim uvijek nazočnim ocem pola koraka iza. Bljeskalice su osvijetlile večer.

"Brzo!" prosikće Amy. "Ne smije nas vidjeti!"

Sagnuli su se iza kioska s novinama i gledali kako Jonah obrađuje gomilu.

"Kako smo?... Hvala što ste došli... Baš ste zakon. Mrak."

Iza njega, palčevi njegova oca bili su mutan oblak dok je pisao poruke na *BlackBerryju*, vjerojatno dijeleći sinovu elokvenciju sa svijetom.

Hrpa novinara počela je zvijezdu zasipati pitanjima.

"Jonah, možemo li očekivati iznenađenja na europskoj verziji DVD-a?"

"Jesu li istinite glasine da hodaš s Miley Cyrus?"

"Jesi li čuo da kung fu stisak na tvojoj akcijskoj figurici nije prošao sigurnosnu inspekciju?" Jonah je odgovarao u uobičajenom stilu, nekako uspjevajući istodobno zvučati urbano trendovski i narodski.

Amy se on nije sviđao, ali morala se diviti lakoći i vještini kojom se nosio s *paparazzima*. Nije samo nalazio odgovarajuće riječi. Jonah je postizao da ga novinari vole. *Ja sam potpuna suprotnost*, razmišljala je. Sama pomisao na obraćanje velikoj grupi ljudi užasno ju je plašila.

"Hej, Jonah", zazvao ga je novinar. "S petnaest si godina na vrhu. Bojiš li se da odande možeš samo pasti niže?"

Zvijezda se nacerila. "Hej, nemaš brige. Tko kaže da sam na vrhu? Nisam čak ni najveća faca u ovome hotelu. Čovječe, veliki vojvoda od Luksemburga odsjeo je ovdje. Nemoj krivo shvatiti, priličan sam igrač. Ali nije li kraljevska krv jača stvar od kutijice za PEZ s tvojim likom?"

"Idemo", promrmlja Nellie. "Povraća mi se od njegove skromnosti."

Dok je Jonah i dalje šarmirao gomilu, Cahilli i Nellie odšuljali su se iza ugla i na bočni se ulaz uvukli u hotel.

Prošli su kraj niza kićenih zlatnih dizala i provukli se kroz vrata označena natpisom na njemačkom.

"*Samo za zaposlene*", Nellie je šapatom prevela.

"Govoriš njemački?" Amy je iznenađeno prošištalala.

"To je više radno znanje", odgovorila je, sliježući ramenima. "Gle - teretno dizalo." Odvezli su se u podrum, gdje su zatekli labirint hodnika.

Amy se bojala da će iza svakog ugla i iza svakih vrata netko naići na njih. Strah ju je iznutra zaledio, kao da su joj u kralježnicu ulili tekući dušik. Podrum je bio hladan, ali ne dovoljno da bi objasnio njezino drhtanje.

"Zašto je sve tako prazno?" naposljetku je pitala.

"Većina osoblja radi dnevnu smjenu", nagađala je Nellie. "Pogodak!" dodala je, vodeći ih iza pregrade u nešto što je izgledalo kao garderoba. S velikoga je stalka izabrala odoru spremačice, spustila se iza zaslona i brzo se presvukla u nju.

"Možda da makneš nosnu naušnicu", Amy je plašljivo predložila.

"Neće moći", odgovorila je Nellie. "Konzerve u ovome hotelu trebaju malo živosti. Idemo." Nabila je svoju odjeću, zatim i Amy i Dana, u kolica za spremanje. Na vrh je stavila nekoliko plahti i ručnika da prikrije putnike.

"kako ćemo znati u kojoj je sobi?" Dan je šapnuo iz dubina hrpe dok ih je Nellie kotrljala natrag prema dizalu.

"U kraljevskom je apartmanu, naravno", promrmljala je Nellie. "Zar bi išta lošije bilo dovoljno dobro za tog umišljenog dripca? I tiše malo. Posteljina ne govori." Dizalo ih je odnijelo na najgornji kat, sedamnaesti. Nellie je odgurala kolica niz hodnik i stala ispred

apartmana 1700, s pozlaćenom krunom na istaknutom mjestu na vratima. Znajući da su Wizardi na putu na zabavu, hrabro je izvadila karticu za otključavanje iz spremnika i umetnula je u čitač.

Pištanje, zeleno svjetlo i bili su unutra. "Uuu", s uzdahom je rekla guvernanta. Znači ovako žive bogati i slavni."

Soba je bila uređena u stilu palače, s namještajem za muzej i dekorativnim komadima sofama i naslonjačima u stilu devetnaestoga stoljeća, mekanim, previše podstavljenim i presvučenim raskošnim baršunom; s delikatnim porculanskim svjetilkama i vazama; sve je odisalo luksuznim ukusom.

Posegnula je prema dolje i baš je htjela izvući Cahille iz skrovišta kad je glas s jakim naglaskom zapitao: "Zar spremačica ne kuca na vrata Njegove Visosti?"

PETO POGLAVLJE

Šokirana, Nellie je štice gurnula natrag među posteljinu. "Ovaj - oprostite", uspjela je izustiti. "Mislila sam da je apartman prazan. Trebala bih u sobu Wizarda odnijeti čiste ručnike."

"Draga mlada damo, ovo je apartman Njegove Visosti velikoga vojvode od Luksemburga." Čovjekova se usnica lagano iskrivila. "Američki televizijski glumac je u apartmanu ispod - i jako se bunio zbog toga, mogu vam reći."

Nellie je počela voziti kolica natrag prema vratima. "Oprostite, gospodine. Neću smetati." „Samo čas, molim vas. Kad ste već ovdje, trebalo bi osvježiti toalet Njegove Visosti." Nellie je nastavila ići unatrag. "Pa, zbilja trebam dolje Wizardima..."

"Besmislica. Začas ćete. A i još biste se nekim stvarima trebali pozabaviti. Izvolite za mnom do kupaonice..."

"Evo me", doviknula mu je. Sagnula se u kolica s posteljinom, gurnula karticu za otključavanje u najbližu ruku i šapnula: "Kad čujete moj glas u susjednoj prostoriji, *bježite odavde!*"

"A ti?" procviljela je Amy.

"Ja se znam snaći. Uzmite dnevnik. Vidimo se u našem hotelu.

I nestala je. Trenutak poslije čuli su kako glasno izjavljuje: "Ova je kupaonica veća nego cijeli moj stan!"

„Čuvajte se!"

Plahte su poletjele i Amy i Dan izverali su se iz kolica i išuljali kroz vrata u hodnik. "Jonah je na katu ispod", promuklo je rekao Dan.

Potrčali su prema stubama.

Vrata apartmana 1600 bila su identična vratima na katu iznad, osim što nije bilo krune. "Jadni Jonah", Amy je sarkastično rekla dok su otvarali vrata karticom. "Baš ima siromaški smještaj."

Ako su sobe bile imalo manje luksuzne nego u apartmanu velikoga vojvode, Amy i Dan nisu mogli ustanoviti na čemu su štedjeli. Apartman je bio golem i otmjeno uređen. Mramorni se pod sjajio; bogati su sagovi bili ručno tkani i raskošni. Svaka vaza i pepeljara na svakome stoliću izgledala je kao da ju je neki umjetnik onamo stavio.

"U usporedbi s ovim naš je stan u Bostonu pravi zahod", primijetio je Dan.

Amy je uzdahnula. "Ne zanima me luksuzan život. Ali neki me put baš živcira koliko su naši suparnici *bogati*."

"Grace je bila bogata." Danu se zamračilo lice kad se sjetio požara koji je uništio bakinu kuću na dan njezina pogreba. "No, radije ću biti siromašan i normalan, nego bogati idiot kao što je Jonah ili Kabre."

"Da, ali novac je velika prednost u ovakvom natjecanju", njegova je sestra turobno obrazlagala. "Može otvoriti puno vrata kojima mi moramo proći drugim putem. Zbilja su u prednosti, Dan."

"Tomu služi varanje." Proučavao je skupi salon. "Da sam ja umišljeni idiot s glavom na kutijici za PEZ, kamo bih skrio dnevnik koji sam drpio?"

Amy nije mogla suspregnuti smiješak. "Pretražimo sve."

Počeli su pročešljavati golemi apartman, tražeći pod jastucima sofa, u ladicama, iza zavjesa i po ormarima.

"Hej, gle ovo", Dan je posegnuo u malu kutiju i izvukao akcijsku figuricu od petnaest centimetara, Jonaha Wizarđa u plastičnim trapericama *Phat Farm* i gornjem dijelu trenirke. "Nije mu baš sličan", komentirao je. "Uživo je puno ružniji."

"Vrati to!" prošištalala je Amy, kopajući po ladici. "Dovoljno je grozno što smo provalili u sobu. Ne moramo krasti njegove glupe igračke."

"To je za moju zbirku", bunio se Dan. "Ima cijelu kutiju toga. Hej - ovo je valjda ta s kung fu stiskom." Pritisnuo je tipku i gledao kako se sitna šaka naglo zatvara. "Ha - nije čudno što su to opozvali! Time možeš zdrobiti orah!"

"Gledaj!" Amyne su oči plesale od uzbuđenja. Okrenula je igračku u Danovoj ruci. Kad se stisak aktivirao, niz crvenih slova i brojeva zasvijetlio je straga na povezu na glavi figurice. "GR63K1!" bez daha je pročitala. "To je nekakva tajna šifra!"

Dan joj se s porugom nasmijao u lice. "Za jednu odlikašicu znaš biti prilično glupa. Da, to je šifra - za skidanje besplatnog *screen saver* a s Jonahom Wizardom s njegove *web* stranice! Reklame su stalno vrtjeli na TV-u doma."

Njegova se sestra zacrvenjela. "Reklo bi se da ne provodim toliko vremena na kauču kao ti", posramljeno je promrmijala i nastavila tražiti dalje. Dan je figuricu ugurao u džep i pridružio joj se.

Apartman je imao pet prostorija - salon, dvije spavaće sobe, garderobu i kuhinju. Pretražili su svaki centimetar, bez rezultata. U glavnoj je spavaćoj sobi bio sef, ali nezaključan i prazan. Čak ni pretraživanje kuhinje i minibara ništa nije otkrilo.

"Misliš da ga je ponio sa sobom?" uzburvano je pitao Dan.

Njegova je sestra odmahнула glavom. "Takav traženi predmet nećeš ponijeti na mjesto gdje su u tebe uperene sve TV kamere u Europi. Ovdje je. Samo ga moramo naći."

"Gdje da tražimo?" Danu je ponestajalo strpljenja. "Ionako je premračno! Zašto ti skupi hoteli na sve prozore stavljaju dvadeset slojeva zavjesa?" Upalio je svjetlo. Iznad glave im je zabljesnuo golem kristalni luster.

Amy i Dan bili su osupnuti. U sredini toga svjetlosnoga grozda visjela je košarica oblikovana od kristalnih niski. U njoj se, mračan usred toga sjaja, vidio jasan obris knjige. "Dnevnik!" zajedno su uskliknuli.

Dan je potrčao po stolac.

"Nije dovoljno visok!" dreknula je njegova sestra. "Pomozi mi oko stola."

Uzeli su teški stakleni stol i dovukli ga pod luster. Dan se popeo na njega, ali i dalje je bio prenizak. "Dodaj mi stolac."

Uskoro je Amy na stolu pridržavala stolac i brata, koji je na vrhovima prstiju stajao povrh dva telefonska imenika na stolcu.

S naporom pružajući ruku kroz niske kristala, Dan je osjetio kako je obuhvatio u kožu uvezane korice. "Imam ga!"

Izvukao je dnevnik Marije Anne "Nannerl" Mozart.

* * *

Kao guvernanta djece Cahill Nellie je doživjela iskustva koja nije mogla ni predvidjeti. Ovo je bilo jedno od njih - puzanje na rukama i koljenima u mramornoj kupaonici i čišćenje zahoda velikoga vojvode.

Ovdje sigurno nema plijesni, ogorčeno je razmišljala. Ali možda plemići primjećuju mrlje koje obični ljudi ne vide, nešto slično "Princezi na zrnu graška".

"Veliki vojvoda i školjka." Zgodan naslov.

Jedno je bilo sigurno. Amy i Dan dugovali su joj veliku uslugu za ovo. Pitala se jesu li već uspjeli naći dnevnik. Kad bi bar nekako mogla znati da je zadatak obavljen. Onda bi mogla mlatnuti pomoćnika velikoga vojvode četkom za zahod i otići iz ovog cirkusa s pet zvjezdica. Namrgodila se, zamišljajući sve mračniju sliku - Amy i Dan ulovljeni, uhićeni, ili nešto gore. Tko zna kakve opasnosti vrebaju u toj nemilosrdnoj igri. Hotelsko je osiguranje ulijevalo strah, ali ti ljudi rođaci Cahill sposobni su za sve! Pobjednik natjecanja mogao bi doslovce vladati svijetom. Mnogi su luđaci činili strašne stvari da bi došli do takve moći. Kakvu šansu imaju dvoje djece?

Njezine su nelagodne misli nestale poput mjehurića od sapuna kad je neprijateljski glas iza njezina ramena izjavio: "Vi ne radite za nas, *Frdulein*. Što radite u ovom apartmanu?" Stisnutoga srca, Nellie se okrenula. Kraj službenika velikoga vojvode stajao je uniformirani čuvar.

Pokušala se izvući blefom. "Naravno da radim ovdje. Mislite da se uvlačim u hotele jer uživam prati tuđe zahode?"

"Ne radite ovdje", čovjek je hladno ponovio.

"Poznajete baš svakoga zaposlenika?" *izazvala*, ga je.

"Ne", priznao je. "Imate naušnicu u nosu. To se protivi hotelskim pravilima. Pođite sa mnom."

Nellie je napinjala mozak. Nije bila sigurna u kolikoj je velikoj nevolji. Bila je strankinja u ovoj zemlji. Ako je deportiraju, što će biti s Amy i Danom?

"Dobro, ulovili ste me. Pogreškom sam ovdje. Htjela sam ući u apartman Jonaha Wizarada. Njegova sam najveća obožavateljica. *Moram* ga upoznati! Ali pogriješila sam sobu." Čovjek ju je prikovao pogledom. "Sami ste počinili taj zločin? Nitko nije s

vama?“„Potpuno sam sama“, rekla je, možda prebrzo. "I nije zločin voljeti Jonaha Wizarada. On je najgenijalniji—"

Ravno ispod njih strašan je lom protresao zgradu.

Čuvar je Nellie probo pogledom. "Wizardov apartman! *Frdulein*, nadajte se da ta buka nema veze s vama ili ćete uživati u još puno austrijske gostoljubivosti."

* * *

"Dan, jesi li dobro?"

Dan je ležao na podu apartmana, među razbijenim dijelovima stolca, među razbijenim dijelovima stola.

Zastenjao je i sjeo, držeći dnevnik u rukama kao da je lopta. "Što je bilo?"

"Nisam sigurna", odgovorila je Amy, i ona prilično uzdrmana. Povukla ga je da se osovi na noge i pregledala ima li ozljeda. "Ili je stolac puknuo pa smo propali kroza stol, ili je stol prvi puknuo i zato se slomio stolac. Nije važno. Moramo izaći - sigurno je pola hotela čulo taj lom!"

Istrčali su iz apartmana 1600 baš kad je uniformirani čuvar izletio sa stuba, vukući ni više ni manje nego Nellie.

Nisu mogli glumiti da nemaju veze s tim. Iza njih su vrata još bila otvorena i iz hodnika se jasno vidio sav krš.

Cahilli su se dali u bijeg, u trku nestajući iza najbližeg ugla. Čuvar je krenuo za njima, ali Nellie ga je zgrabila za ruku i povukla natrag potezom koji umalo da mu nije iščašio rame. "Ne možete otići! Što ako Jonah ovdje leži i krvari?"

Čuvar je kiptio od bijesa. "Glupačo! Tvoj junak uopće nije u hotelu!" Uzeo je *walkie-talkie* s pojasa i počeo govoriti na rafalnom njemačkom.

Nellie je progutala knedlu. Poslao je čuvare pred dizala i na dno svih stuba. Amy i Dan bili su u stupici.

ŠESTO POGLAVLJE

Kad su se otvorila vrata dizala, oboje su Cahilla trčali tako brzo da umalo nisu projurili kraj njih. Amy je prva zakočila, zgrabila brata i uvukla ga unutra. Pritisnula je PR. Stajali su zadihani dok se dizalo spuštalo. Napetim su očima pratili kako se brojevi katova spuštaju od šesnaestoga prema dolje.

Odjednom je Dan izvio ruku i pritisnuo broj dva. "Možda nas čekaju u prizemlju", nervozno je objasnio.

"Ali ondje je izlaz!" Amy je vrisnula. "Ne možemo izaći s drugoga kata!"

"Ma možemo." Vrata su se otvorila i Dan ju je izvukao na drugi kat, među plesne dvorane i prostorije za sastanke.

Bila je gotovo histerična. "Kako?"

"Skočit ćemo."

Amy je piljila u njega. "Jesi li ti skrenuo—"

Prošuljali su se zavojitim dijelom hodnika i pred sobom su kroza staklenu stijenk u zida ugledali hotelski kolni prilaz.

Dan je otvorio francuski prozor i iskoračili su na uski kameni balkon.

"Ni slučajno, Dan! Neću skočiti! Polomit ćemo noge!"

"Pogledaj dolje!" naredio joj je.

Dva metra ispod njih prostirala se platnena tenda koja je natkrivala glavni ulaz. Zamahnuo je nogom preko kamene ograde. "Ništa lakše", rekao je, pokušavajući zvučati sigurnije nego što se osjećao. "Manje je visoko nego na visokoj dasci za skokove u vodu. „Ali nema vode!"

Bacio se. Amy je, zgrožena, gledala, očekujući da probije tkaninu i razleti se u komadiće na betonu. Međutim, tenda je izdržala.

Cereći joj se, otpuzao je do ruba platna, našao čelični potporanj i spuznuo na pločnik. Mahnuo joj je Nannerlinim dnevnikom.

Nikad Amy nije doživjela strah na tako puno razina istodobno - strah od hvatanja; strah za Nellie; strah za svoga ludog brata, preglupoga da bi znao što je nemoguće, i veoma stvaran strah od skakanja s balkona na drugome katu na krhki komad tkanine.

"Požuri se!" odozdo se začuo nestrpljiv povik.

Ne mogu ja to... Jednostavno ne mogu...

Navala osjećaja sramote bila je gotovo jednako jaka kao njezin užas. Baš se pokazala kao pravi Cahill!

Budućnost cijeloga svijeta bila je na kocki, a ona se nije mogla natjerati da skoči s visine od dva metra - ni nakon što je vidjela kako je to učinio njezin jedanaestogodišnji brat. Može odmah vratiti Jonahu dnevnik. Ili ga dati Holtima ili Kabrama. Baka je pogriješila u vezi s njom. Nije bila dorasla tomu.

Žao mi je, Grace...

Ta je misao katapultirala Amy u iznenadnu eksplozivnu akciju. Već je padala zrakom prije nego što je zapravo odlučila da će to učiniti. Pala je na tkaninu kao što bi nespretni akrobat pao u sigurnosnu mrežu. Nekoliko sekunda poslije Dan ju je vukao niz ulicu. Bili su u taksiju i nekoliko blokova dalje prije nego što se ijedno usudilo progovoriti. "Nellie—" počeo je Dan.

"Znam..."

Njihov se sobičak u hotelu *Franz Josef* nakon smještaja u *Royal Habsburgu* doimao jadnim i još manjim. Pozdrav kojim ih je dočekao Saladin nije im popravio raspoloženje. Egipatski mau i dalje je odbijao mačju hranu, i ne samo to, nego je večeru razvukao po cijelome sagu. Miris ribe osjećao se u zraku. Usto se češao gore nego ikad i dlaka oko ogrlice počela se linjati.

Oboje Cahilla bili su iscrpljeni, ali nisu pomišljali na spavanje. Jedino je Nellie sada bila važna. Tako su se usredotočili na trideset i devet tragova da nisu mislili na to čega se sve njihova guvernanta odriče da bi ostala uz njih u njihovoj potrazi. Zaustavila je svoj život, otputovala tisuće kilometara daleko od kuće, čak i puno njihovih troškova platila svojom osobnom kreditnom karticom. Dobro, to će joj vratiti. Amy i Dan imali su Gracein nakit, koji vjerojatno vrijedi puno. Ali nakit mogu izgubiti, mogu im ga ukrasti, a nije bilo jamstva da će pobijediti u natjecanju. Čak nije bilo jamstva da će ga uopće preživjeti. Sad je Nellie nestala - ulovljena, vjerojatno uhićena. A Amy i Dan nisu mogli učiniti ništa. Samo čekati.

* * *

U dva ujutro i dalje su sjedili i zurili u TV, na kojem su prikazivali nastavak *Gilliganova otoka* sinkroniziran na njemački. Iznenadno kucanje tako je protreslo njihove tanke živce da umalo nisu srušili jedno drugo trčeći otvoriti vrata.

"Nellie!" Amy je povikala. "Hvala—"

U hodniku je stajala Irina Spasky, Ruskinja iz obitelji Cahill. Još jedna suparnica u potrazi za trideset i devet tragova, i to ozbiljna. Irina je navodno bivša agentica KGB-a, nemilosrdna, sposobna i potencijalno ubojita.

Odmah je prešla na stvar. "Vašu je dadilju privela bečka policija."

Dan se nakostriješio. "Kako ti to znaš?"

Irinino se lice izobličilo u nešto što kod nje najviše može sličiti smiješku. "Pratila sam plutonij za oružje tajnim tunelom ispod Berlinskoga zida. Mislim da sam sposobna pogledati kroz prozor policijskog auta. Ali ako ne trebate moju pomoć—"

Amy je na to skočila. "Možeš pomoći Nellie? Kako?"

Irina je izgledala ozlovoljeno. "Što se to vas tiče ako vam je vratim?"

"Uopće nas se ne tiče!" Amy se hitro složila. "Samo je izvuci! Hvala!"

"Morat ćete mi zahvaliti malo bolje nego pukim riječima. Recimo onim što ste uzeli iz hotelske sobe našeg nepodnošljivog rođaka Jonaha Wizarada?"

"Ne može!" dreknuo je Dan.

"Malen savjet", Irina je rekla Amy. "Ne bi trebala dopuštati tom nepromišljenom dečkiću da govori u tvoje ime. Možda mu ne bi uopće trebala dopuštati da govori. U KGB-u smo ljepljivu vrpcu smatrali i djelotvornom i jeftinom."

Amy je spustila glavu. Ugrozili su život da dođu do dnevnika. A i Irinina želja za njim samo je dokazivala njihovu pretpostavku da je važan. Ali nisu mogli dopustiti da Nellie zbog njih završi u zatvoru. Ako je njihova ruska rođakinja može osloboditi, moraju prihvatiti ponudu. "Donijet ću ti", Amy je žalosno pristala.

"Ja ću donijeti", uzdahnuo je Dan.

Amy je začuđeno gledala kako brat odlazi do njezina ruksaka na noćnom ormariću. Ali umjesto da izvadi Nannerlin dnevnik, posegnuo je u džep svoje jakne i izvadio akcijsku figuricu Jonaha Wizarada koju je uzeo iz apartmana 1600.

Želi joj dati pogrešan predmet! Amy se trudila suzbiti užas kad je Dan igračku ponudio Irini. Bivša agentica KGB-a nije pokazivala namjeru da je uzme. "Dječja igračka? Šalite se." Dan je slegnuo ramenima. "Tražila si ono što smo uzeli iz Jonahove sobe. To je to." *Ne pokušavaj!* Amy je htjela vrištati. *Što ako Irina zna što traži?* Pogledom je preklinjala brata.

Nije registrirao poruku. "To samo *izgleda* kao akcijska figurica", rekao je Irini. "Vidi ovo." Ispružio je igračku tako da je sitna ruka obuhvatila njezin mali prst i pritisnuo tipku na Jonahovim leđima da aktivira kung fu stisak.

Bivša špijunka nije ispustila ni glasa, ali žila na njezinu čelu izbočila se i iskočila kao da će prsnuti. Pogledom je pohlepno obuhvatila šifru za *web* stranicu osvjetljenu na pozadini Monahova poveza za glavu.

"Vidiš?" pitao je Dan. "To je—"

"U poslovnoj transakciji nema potrebe za čavrljanjem." Otela je figuricu Danu i promatrala je s novostečenim poštovanjem. "U KGB-u smo imali sličan uređaj", priznala je, gledajući svoj mali prst koji je brzo naticao. "Primitivno, ali djelotvorno. Uskoro očekujte dadilju." I nestala je jednako naglo kao što se i pojavila.

Amy se, drščući, okomila na brata. "Ne mogu vjerovati da si to učinio! Što da je Irina znala za dnevnik?"

"Nije", uzvratilo je Dan.

"Ali mogla je znati! Ili za šifru! Mogla je vidjeti reklamu za taj *screen saver!*" Bio je spokojan. "Sumnjam da Irina gleda *Cartoon Network.*"

"Opljačkao si rusku špijunku! Zbog tebe je Nellie mogla stradati, a možda i mi!" Dan je pobjesnio. "Zašto višeš na mene zbog nečega što se nije dogodilo? Ako nisi primijetila, učinio sam nešto *dobro!* Još imamo dnevnik i Irina će izvući Nellie. Misliš da će to biti pravi bijeg iz zatvora? Šteta što ne možemo gledati."

Amy je izgledala tmurno. "Zbilja ne želim misliti na to za što je jedna KGB-ovka sposobna. Sve što može učiniti bečkoj policiji može u bilo kojem trenutku upotrijebiti protiv *nas.*" Nije mogao suspregnuti širok osmijeh. "Ali sada, večeras, mi smo je nadmudrili. To moramo proslaviti!" „Tko slavi?“ čuo se klonuo glas s vrata.

"Nellie!" Amy je poskočila i bacila se guvernanti u zagrljaj. Odmaknula se korak unatrag, mršteći se. "Kako te Irina tako brzo izvukla? Otišla je prije pet minuta."

"Nitko me nije izvukao", odgovorila je Nellie. "Pustili su me. Misle da sam poremećena obožavateljica Jonaha Wizarada. Pokazalo se da ih je hotel pun. Dvoje idiota čak su skočili s balkona iznad ulaza. Možete li to zamisliti?"

"U živim bojama", gorko je rekla Amy.

"To podlo KGB-ovsko smeće!" pjenio se Dan. "Ne mogu vjerovati da me prevarila - i to dok sam ja varao nju!"

"Uglavnom, večer je bila naporna." Nellie je zijevnula. "One konzerve iz hotela nisu htjele ostati bez svoje dragocjene odore za sobarice pa me policija morala odvući onamo da nađemo moju odjeću u onim kolicima - koja su bili vratili u podrum kraj pedeset drugih kolica. Onda ih nisam htjela odvesti do vas pa sam tražila da me ostave pred hotelom *Wiener*. Odande sam hodala. Ali bez brige - kiša je padala samo posljednjih osamsto metara." Obrisala je kosu rukavom. "Čini li mi se to ili ovdje miriše na ribu?"

"Uzeli smo dnevnik", uzbuđeno joj je rekla Amy. "Naspavajmo se pa ćemo ga sutra ujutro pogledati. Znamo da su nam Holti, Irina i Jonah za petama. Moramo biti brzi ako želimo održati prednost."

* * *

Kad su se Jonah Wizard i otac vratili sa zabave lansiranja DVD-a uzbuđeni zbog uspjeha, zatekli su ekipu hotelskog održavanja kako metu staklene krhotine s mramornoga poda njihova apartmana.

Obojica su dotrčali ravno ispod lusteru u koji su skrili Nannerlin dnevnik. Tamnog oblika ondje više nije bilo. Nekoliko polomljenih niski kristala visjelo je s lusteru. "Obećali ste Jonahu dodatno osiguranje!" bjesnio je gospodin Wizard na upravitelja hotela, koji je ustao iz kreveta da bi se ispričao tomu veoma važnom gostu.

"Mislimo da je sve sasvim bezopasno, *mein Herr*," upravitelj ga je smirivao. "Zaljubljena djevojka. Vaš talentirani sin tako utječe na mlade dame, zar ne?"

Wizardi nisu povjerovali ni riječi. Nije obična obožavateljica provalila u apartman i ukrala dnevnik Nannerl Mozart. To su mogli učiniti samo neki njihovi suparnici u potrazi za trideset i devet tragova. Cahillski insajderski posao.

"Hej, frajeru." TV zvijezda obratila se izravno upravitelju hotela. "A da opišeš tu progoniteljicu koja me tako voli da mi je provalila u gajbu?"

Upravitelj je pokazao snimku iz bečke policije.

Slavno se lice nabralo u izraz mrštenja. Kad se motaš među holivudskom vrhuškom i gigaslavnim facama, teško je prepoznati prosječno obično lice s ulice. No žena sa slike izgledala je nekako poznato. Zašto je Jonah poznavao tu osobu?

Onda je primijetio naušnicu u nosu. To je djevojka koja čuva klince Cahill - Nancy ili Netta, tako nekako.

Znači i Amy i Dan došli su do Beča. Još gore, na kraju su korak ispred njega. Jonah Wizard nije ni u čemu volio biti drugi. Ne u TV gledanosti, ne na pop-ljestvicama i svakako ne u natjecanju.

Kad si na vrhu, imaš samopouzdanje. Zbog samopouzdanja imaš stav. Zbog stava ostaješ na vrhu.

Natruha sumnje vibrirala je u najdubljim, najskrivenijim kutcima njegova uma. Da, bio je na vrhu u svemu, dominirao u gotovo svim kategorijama zabavne industrije. I *zaslužio* je takav uspjeh. *Zaradio* ga je. Znoj i naporan rad, čovječe. Talent. Ta vizardska vibra. *Ali nije da ne pomaže kad ti je mama Cora Wizard, s muho veza u svim područjima umjetnosti...*

Megazviježda je napravio grimasu. *Zato se nikad ne smije opustiti!* Jedan mali poraz i već je počinjao sumnjati u sebe.

Ako izgubiš - makar samo jedanput - to ti ude u naviku. I začas postaneš luzer. Nije mogao dopustiti da ga klinici Cahill nadmaše.

Srećom, znao je o dnevniku nešto što Amy i Dan tek moraju doznati.

SEDMO POGLAVLJE

Dnevnici nisu bili za Dana čak ni kad su ih na engleskom napisali ljudi do kojih mu je bilo stalo. Držao se podalje, pokušavajući zainteresirati Saladina za konzervu tunjevine, dok su se Nellie i Amy okupile oko u kožu uvezanog dnevnika. Nellie je prevodila kićeni, starinski rukopis Marije Anne Mozart.

"Ima li što dobro?" doviknuo im je.

"To je tragedija", odgovorila je Amy. "Nannerl je bila jedna od najvećih glazbenica svoga vremena. Ali za nju je čulo jako malo ljudi. Bila je veliki genij - jednako briljantna kao njezin brat. Ali u to vrijeme djevojke su se trebale udati i kuhati i čistiti i rađati djecu." Dan je izgledao nezainteresirano. "Nikad nisam čuo ni za njezina brata - do ovoga natjecanja. Mislim, znam što je *Baby Mozart* znate, video—"

Nellie mu je uputila mrk pogled. "Ipak bi prepoznao puno njegove glazbe. To su neke od najpoznatijih melodija svih vremena. Čak i *Blistaj, blistaj, zvijezdo mala* - glazbu za to napisao je Mozart."

"Možemo samo zamisliti što je Nannerl mogla stvoriti da je smjela razviti svoj talent", dodala je Amy.

"Ne zanima me glazba", uzvratilo je Dan. "Je li stvorila kakav trag?"

Amy je odmahнула glavom. "Nema bilježaka na rubovima ni ičega takvog." „Ima zalijepljeno pismo od njezina brata," izvijestila je Nellie, "ali čini se da govori o tome kako je ostavio posao. Kaže da je poželio upotrijebiti ugovor kao toaletni papir.“ „Zbilja?" Dan se odjednom zainteresirao. "Mozart je to rekao? Pokaži mi!"

"Na njemačkom je, blesane", rekla mu je sestra. "I oni imaju riječ za toaletni papir.“ „Da, ali nisam mislio da bi je znao tako otmjen čovjek kao što je Mozart."

"Stani!" Amy je glas zvučao vrlo uzburano. Okrenula je stranicu, napeto zureći u hrbat bilježnice. "Neke stranice nedostaju! Bar dvije. Pogledajte!"

Sve troje pomno su pregledali dnevnik. Amy je imala pravo. Lopov se iznimno potrudio prikriti svoj zločin - stranice je izrezao jako oštrim nožem. Rez je bio gotovo neprimjetan. "Misliš da je Jonah to učinio?" uzbuđeno prošapće Dan.

"Sumnjam", odgovori Amy. "Zašto bi se trudio skrivati dnevnik u luster ako je već iz njega izvadio važne dijelove?"

"Da nas omete u potrazi za onim što tražimo?" ponudi Dan.

"Možda, ali sjetite se - knjiga je stara više od dvjesto godina. Te je stranice netko mogao ukloniti bilo kad u tome razdoblju. Nannerl ih je sama mogla izrezati zato što je po njima prolila tintu."

"Bez uvrede, ljudi," umiješala se Nellie, "ali dovoljno sam dugo s vašom obitelji da znam prepoznati djelo nekoga Cahilla. Nikad u životu nisam vidjela toliko podlaca.“ „Ima pravo", tmurno je rekao Dan. "Svaki put kad pomislimo da napredujemo prema trideset i devet tragova, ispadne da je netko korak ispred nas."

"Smiri se", reče mu Amy. "Pravi trag nije dnevnik; glazba je. A samo mi to imamo. Odnosimo to u predvorje. Ondje sam vidjela klavir."

* * *

Bili su dražestan prizor - američka djevojčica za klavirom i mlađi brat kraj nje. Samo bi cjepidlaka primijetila da je partitura napisana na pozadini salvete iz *Euraila* i da djevojčica svira nesigurno.

"Dobra, stara teta Beatrice", Amy je promrmljala Danu. "Prekinula je moje lekcije klavira da može drpiti još malo novca."

Teta Beatrice bila je sestra njihove bake i njihova zakonska skrbnica. Zahvaljujući teti Beatrice, Amy i Dan sad su bili bjegunci od Socijalne službe u državi Massachusetts. "Sviraj nove note", ponukao ju je Dan. "Onaj dio koji nije u pravoj pjesmi. Možda će se otvoriti neka vratašca ili ćemo prizvati duha iz svjetiljke obitelji Cahill, ili nešto slično." Odsvirala ih je i proizvela laganu, prozračnu melodiju, jako različitu od težeg, klasičnog komada koji ju je okruživao. Odjednom se kraj klavira stvorila žena, koja je zapjevala. Stihovi su bili na njemačkom, ali bilo je očito da je napjev ženi poznat i da u njemu uživa. "Znate tu pjesmu!" usklikne Amy. "Je li Mozartova?"

"*Nein* - nije Mozart. To je stara austrijska narodna pjesma *Der Ort, wo ich geboren war*. Na vašem jeziku to znači *Moje rodno mjesto*. Hvala što si je odsvirala, dušo. Nisam je puno godina čula."

Amy je zgrabila Dana i odvukla ga u intimu male niše s kaminom. "To je to! To je trag!" „Što? Neka stara pjesma?"

"To je bila poruka između Mozarta i Bena Franklina!"

Dan iskolači oči. "Dobro, ali što tekst znači?"

"Znači *dođi u moje rodno mjesto*. Mozart se rodio u Salzburgu u austrijskim Alpama. I moramo otići onamo."

* * *

Unajmljeni auto bio je stari Fiat kojem su svi spojevi škripali i nije mu se sviđao uspon uz Alpe, ali nije imao ništa protiv spuštanja niz drugu stranu. Djelomično je možda bila kriva Nellie. Nije nikad prije vozila auto s mjenjačem.

"Baš krasno za vožnju u planine", tužio se Dan.

"Hej - hoćeš ti za volan?" Nellie je pitala, uvrijeđena. A Dan je tako spremno rekao *da* da je požalila što je pitala.

Saladinu je tokom cijele trosatne vožnje bilo mučno. No srećom, budući da mačak ništa nije jeo, nije imao ni što povraćati.

U vlaku bi imali puno više prostora i puno bi ugodnije putovali. Ali susret s Holtima u vlaku iz Pariza odvratio ih je od putovanja željeznicom. U javnom ih je vlaku bilo previše lako primijetiti. U autu mogu putovati anonimnije. Zadnji trag samo oni imaju u rukama, zato će ih sigurno svi drugi timovi loviti.

Iako vožnja nije bila glatka, prizori su bili spektakularni. *Autobahn* je vijugao austrijskim Alpama poput vrpce koja zavija između stopala

divova. Uskoro su ih vratovi boljeli od izvijanja kroz prozor i promatranja vrtoglavih snježnih vrhunaca.

"To je već bolje", odobravalala je Nellie. "Došla sam vidjeti svijet, ne unutrašnjost bečke policijske postaje."

Čak je i Dan bio zadivljen planinama koje su se uzdizale nebu pod oblake. "Da s vrha otkotrijaš grudu, na dnu bi već mogla srušiti cijeli grad, sigurno!"

Malo poslije dva došli su do Salzburga - gradića sjajnih tornjeva, barokne arhitekture i slikovitih vrtova smještenih u zelena brda.

"Predivno je!" s divljenjem je izustila Nellie.

"Veći je nego što sam očekivala", malodušno je dodala Amy. "Nemamo pojma što tražimo, čak ni gdje da počnemo."

Nellie slegne ramenima. "Čini se prilično jednostavnim. Pjesma je *Moje rodno mjesto*. Uzet ćemo vodič i naći kuću u kojoj je Mozart odrastao."

Danovo je stenjanje bilo još glasnije i jasnije od Saladinovih stalnih tužaljki. "A, ne, nećete! Nećete me odvući u još jednu Mozartovu kuću. Još se ni od prve nisam oporavio!" „Daj odrasti“, oštro je rekla Amy. "Nismo turisti. Idemo onamo gdje su tragovi.“ „Zašto tragovi nikad nisu u lokalnom salonu za lasersku igru lovice?“ jadikovao je Dan. Odjednom se uspravio na sjedalu. "*Pazi!*"

Pješak je istrčao na cestu ravno ispred *Fiata*. Nellie je svom snagom nagazila na kočnicu. Kotači su se blokirali i auto se odsklizao i zaustavio nekoliko centimetara prije nego što je pokosio postarijeg neopreznog pješaka.

Nellie umalo nije poludjela. "Kreten!" Krenula je rukom prema naprijed da sjedne na trubu. Amy ju je zgrabila za zapešće. "Nemoj!" prošištalala je, pokušavajući se spustiti iza ploče s instrumentima. "Gledaj tko je to!"

OSMO POGLAVLJE

Tri para očiju usmjerila su se na visokog, uspravnog Azijca koji se žurio preko ceste, lupkajući štapom za hodanje s dijamantnim vrhom.

Alistair Oh, njihov korejski rođak, još jedan suparnik u natjecanju.

"Toliko o tome da smo ispred drugih timova", primijetio je Dan.

"Vjerojatno nije došao radi čistog planinskog zraka", složila se Nellie.

Gledali su kako stric Alistair dugim koracima prelazi cestu i ulazi u autobus parkiran uz suprotni rub pločnika.

"Za njim", Amy je odjednom rekla. "Da vidimo kamo ide."

Nellie je jako protuzakonito skrenula desno iz lijevoga traka i stala iza autobusa. Veselo je mahala salcburškim vozačima koji su je psovali i trubili.

"Znate," zamislio se Dan, "ako želimo doznati kamo ide, zašto ga ne pitamo? Zar nismo u Parizu s njim sklopili savez?"

"Sjeti se što je rekao gospodin McIntyre", usprotivila se Amy. "Ne vjeruj nikomu." „Možda. Ali stric Alistair nas je bome spasio u Katakombama."

Amy se nije pokolebala. "Samo zato što nam je morao pomoći da zaustavimo Kabre. Ako smo išta dosad trebali naučiti, onda je to da se Cahilli stoljećima međusobno sukobljavaju. Učinit će sve da nas omete u potrazi za trideset i devet tragova."

Pratili su autobus, koji je klepetao preko Staatsbruckea - mosta u središtu grada. Putnici su ulazili, ali nitko nije izašao. Ulice su bile pune auta i taksija i gomile ljudi posvuda su razgledavale znamenitosti. Grupa srednjoškolaca stala je pred Fiat, a autobus je odbrujao iza ugla i izvan dosega pogleda.

"Nemoj ih izgubiti", s napregnutom je pozornošću rekao Dan.

Naposljetku se cesta raščistila i Fiat je trznuo naprijed, dok je Nellie nezgrapno mijenjala brzine. Drndali su se niz nekoliko uskih ulica, ali autobusa nigdje nije bilo.

Amy je pokazala. "Ondje!"

Autobus je izašao iz mreže gradskih ulica i brujao je oko brda. U škripi mijenjanja brzina krenuli su za njim, dobivajući na brzini dok je *Fiat* izlazio iz zavoja. Tako su se usredotočili na potjeru da su projurili kraj zaustavljenog autobusa, koji je izbacivao putnike kod stare kamene kapije.

Amy je promatrala skup jako starih građevina sa šiljastim tornjevima i križevima na vrhu. "Crkva?"

Dan je izgledao jako nesretno. "Kao da Mozart nije bio dovoljno dosadan." „Zadnja crkva u kojoj smo bili nije bila dosadna", podsjetila ga je Amy. "Oboje umalo nismo poginuli."

Nellie je izvela U skretanje i zaustavila se na diskretnoj udaljenosti od autobusa. "Samostan Svetog Petra", prevela je, škiljeći u natpis od kovanog željeza.

Vidjeli su Alistairovu visoku figuru kako se uspinje kosom stazom od kapije. Nellie se namrštila. "Mislite da trag može biti ondje?"

"Alistair misli da jest", zaključila je Amy. "Ne možemo otići dok ne znamo je li ondje ili nije. Ti bi mogla naći hotel i dati Saladinu šansu da se oporavi od putovanja."

Guvernanta je izgledala neodlučno. Dan je progovorio. "Sve je puno turista. Koliko opasno može biti?"

"Dobro", Nellie je napokon rekla. "Vratit ću se za jedan sat. Pokušajte ne poginuti." Odvezla se.

Ušli su kroz kapiju i Amy je sa stalka uzela brošuru na engleskom. "Oho", začudila se. "Ovo je mjesto starije od tisuću tristo godina. Samostan su utemeljili 696., ali misle da su Rimljani bili ovdje još prije."

"Rimljani?" u Danu se malo probudio interes. "Te su rimske legije znale supermrak borbene vještine."

"Zato rimske artefakte nalazimo po cijeloj Europi", objasnila je Amy. "Njihova je vojska bila tako moćna da su osvojili većinu poznatoga svijeta."

"Nezaustavljivi", složio se Dan. Namrštio se. "Onda zašto crkva?"

"Izgrađena je poslije, u dvanaestom stoljeću - dugo nakon što su Rimljani otišli. Najstariji grobovi na groblju su iz toga doba."

"Groblje?" Dan je zasjao. "Počinje mi se sviđati ovo mjesto!"

Pritajili su se dok grupa strica Alistaira nije ušla u glavnu katedralu, zatim su se provukli ispod luka koji vodi na groblje. Groblje nije bilo slično nijednomu koje je Dan vidio - obraslo šikarom, grobova jedva vidljivih od lišća. Umjesto nadgrobnih spomenika grobovi su bili označeni znakovima od kovanog željeza s otmjenim starinskim natpisima.

"Podsjeća me na zbirku suvenirskih žlica tete Beatrice", Dan promrmlja Amy. Njezin je nos još bio zabijen u brošuru. Odjednom ga zgrabi za zapešće i stisne ga stiskom koji lomi kosti. "Dan - ovdje piše da su ostaci Nannerl Mozart ovdje!"

Danu se rašire oči. "Iskopat ćemo truplo? *Mrak!*"

"Psst! Jasno da nećemo!"

"Ali što ako je Mozart na sestri ostavio trag?"

Amy odmahne glavom. "Mozart je umro *prije* Nannerl. Tražimo zajedničku grobnicu. U vodiču piše da je ondje pokopana."

"Što je to?" upita Dan. "Neka vrsta stana za mrtve?"

"Pokaži malo poštovanja. Između ostalih, u njezinoj je kripti Michael Haydn, slavni skladatelj, jedan od najvećih Mozartovih pobornika." Nije mogao odoljeti. "Više ne komponira, sad kompostira."

"Ne budi odvratan. Idemo."

Lutali su nekoliko minuta dok nisu našli mauzolej. U usporedbi s raskošnim i bogato ukrašenim grobnim komorama u Svetom Petru, bila je to jednostavna kamena struktura s imenima mrtvih i odlomcima iz Biblije urezanim u zidove. Nije bilo traga ničemu što bi mogli smatrati tragom.

"Nisi zaboravljena, Nannerl", ozbiljno je šapnula Amy. "Ljudi te počinju cijeniti kao istinskoga genija."

"Zašto si tako fascinirana Nannerl Mozart?" pitao je Dan. "Dobro, bila je jednako dobra kao brat. Pa što?"

"Nije ti jasno kako je to nepošteno?" upitala je Amy. "Nikad nije dobila priznanje samo zato što je bila žena."

"Slažem se", rekao je Dan. "Nije dobro prošla. Ali sad kad je u kripti već nekoliko stotina godina, zašto je to njoj važno?"

"*Meni* je važno", objasnila je. "Što da smo mi brat i sestra Mozart? Što misliš kako bi mi bilo da tebe smatraju genijalnim čudom, a ja da sam nitko i ništa, a zapravo smo jednako dobri u istoj stvari?"

Njezina brata to nije zbunilo. "To se nama ne može dogoditi. *Ni u čemu* nismo jednako dobri. Hej, što je to?"

Znatiželjno se zagledao kroz ulaz u kriptu. Samostan je graničio s okomitom stijenom. Petnaest metara od tla grub obris građevine bio je urezan u planinu. "Tko bi postavio kuću na pola litice?"

Kad su bolje pogledali, našli su stube grubo uklesane izravno u kamen, koje vode do ulaza u obliku špilje.

Amy je pogledala u brošuru. "Evo. To je ulaz u salcburške katakombe."

"Katakombe?" Dan je usplahireno ponovio. U katakombama Pariza umalo se nisu zauvijek izgubili. Nije baš želio to ponoviti.

"Pa, te nisu popločane kostima", objasnila je Amy. "Ali piše da su u brdu tuneli. Ako je u Svetom Petru trag, sigurno je ondje."

Na vidiku se pojavila grupa turista, koji su se uputili prema ulazu na litici. Usred skupine se nalazila visoka figura Alistaira Oha.

"A suparnici su upravo stekli prednost", dodao je Dan.

Čim je grupa strica Alistaira nestala u kamenoj stijeni, Cahilli su pojurili nejednakim kamenim stubama. Amy je osjetila jezivu nelagodu kad je zakoračila u planinu - kao da ih je progutalo nešto drevno i nepromjenjivo, golemo, nijemo biće staro kao sama Zemlja. Amy i Dan razmijenili su pogled čistog užasa. Katakombe Pariza bile su pune ljudskih kostiju, grotesknih lubanja koje zloguko gledaju iz svih smjerova. Ovo je možda bilo malo manje gnusno. Ali osjećaj napuštanja poznatoga i ulaska u strašno i prijeteće ovdje je bio još veći. Tunel je bio vlažan i ljepljiv i sigurno više od pet stupnjeva hladniji.

Dan je posegnuo da napipa poznati oblik inhalatora. To je sigurno bilo najgore mjesto na kojem ga može uhvatiti astma.

Smiri se, podsjetio se. Napadaje izazivaju ekstremne količine prašine i peludi, ne ekstremna jezivost.

Njima slijeva bila je mala kapelica u špilji, kao iz *Kamenka i kremenka*. Grupa strica Alistaira ondje je bila nagurana kad su Cahilli projurili kraj njih, skrivajući lica.

Što su se više udaljavali od ulaza, to je bilo mračnije. Prolaz je osvijetljavao samo niz slabih električnih žarulja toliko udaljenih da je između njih sve nestajalo u potpunoj tami. Dok su se probijali naprijed, još je jedna grupa turista tunelom hodala prema njima. Blijeda, u gornjem dijelu osvijetljena lica nestala bi u tmuni i naglo se pojavila deset metara bliže. Sve je to bilo kao s drugoga svijeta - kao da zakoni prirode više ne vrijede na ovom čudnom mjestu. "Držite se desno", vodič je naredio, u skućenom prostoru usmjeravajući svoje turiste oko Cahilla.

Laktovi i ramena gurali su ih dok se grupa probijala kraj njih. Netko je Amy stao na nožni prst i oštro je udahнула - ili je možda tako reagirala na čovjeka kojega je vidjela u kolutu svjetla oko gole žarulje.

Bio je star, stariji od strica Alistaira, vjerojatno u kasnim šezdesetim, s ostarjelom kožom punom ožiljaka. Sva mu je odjeća bila crna, tako da je glava izgledala kao da visi u zraku. Amy je srce tako jako

lupalo da se bojala da bi se moglo probiti kroz rebra. Zgrabila je brata za ruku i počela ga vući niz prolaz.

"Uspori!" pobuni se Dan.

Amy nije stala dok nije bila sigurna da je grupa turista ne može čuti. "Dan č č—"Čak i šapćući nije mogla suzbiti mucanje.

"Smiri se", umirivao ju je brat.

"Čovjek u crnome je ovdje!"

DEVETO POGLAVLJE

Dan je bio šokiran. "Je li te vidio?"

"Nisam sigurna, ali ne smijemo riskirati. Bio je blizu kad je izgorjela Graceina kuća. I kad je eksplodirala bomba u Franklinovu institutu. Moramo izaći odavde!"

"Ne dok ne nađemo ono po što smo došli", tvrdoglavo je rekao Dan. "Stric Alistair ičovjek u crnome? To je *dvostruki* dokaz za smo na pravome putu!"

Amy je začudio nalet divljenja koji je osjetila. Njezin je brat zbilja bio jadnik koji bez nje ne bi opstao pet minuta. Ali koji put bi - kao sada - našao hrabrost kad bi ona vidjela samo strah. Progutala je slinu. "Nastavimo."

Probijali su se dublje u planinu. Tunel se razdvajao i razdvajao, a oni su pomno bilježili zavoje i skretanja. Ni jednom ni drugom ništa nije bilo strasnije od pomisli da se ovdje izgube, na pola puta između Salzburga i Zemljine jezgre.

Ubrzo su ih oči počele peći od napora pregledavanja beskrajnih zidova u potrazi za oznakama ili šifriranim simbolima - bilo čim što bi moglo upućivati na tajni odjeljak ili skrovište. Dočekivala ih je samo stijena i povremeni potočići vode.

Dan je bio na rukama i koljenima, istražujući "rezbariju", za koju je ustanovio da je utor u kamenu, kad je niz električnih svjetala jedanput zatreperio i ugasio se.

Riječ mrak nije to ni izbliza opisivala. Zaronili su u zagušljivo crnilo, potpunu odsutnost svjetlosti. Kao da su odjednom oslijepjeli.

Takvu paniku Amy nikad nije doživjela. Disala je dašćući, sve brže i brže, kao da je stalno ostajala bez zraka koji je udahнула.

Dan je mahao rukama, posežući prema njoj da je smiri. Ali kad je dodirnuo njezinu ruku, ispustila je vrisak koji je u svim smjerovima

odjeknuo prolazima.

"Smiri se, ja sam!" prošištao je, iako se osjećao suprotno od smirenoga. "Vjerojatno je samo nestalo struje!"

"I čovjek u crnome je samo *slučajno* ovdje?" procviljela je Amy.

Dan se trudio racionalno razmišljati. "Ako mi ne vidimo njega, ne vidi ni on nas, zar ne? Tko zna? Možda je jednako izgubljen kao mi."

"A možda nas negdje čeka."

Duboko je udahnuo. "Morat ćemo riskirati. Možemo se samo vratiti istim putem i nadati najboljemu."

"Znamo li uopće naći izlaz?" drhtavim je glasom rekla.

Dan je pokušao vizualizirati tunele onako kako bi mogli izgledati na karti - kao linije koje se presijecaju. "Ti vuci ruku po jednome zidu prolaza. Ja ću po drugome. Tako nećemo promašiti skretanja." Gutnuo je. "Jednostavno."

Jednostavno. Oh, kako je Amy žudjela za bratovom sposobnošću da sve svede na formulu niz uputa koje treba slijediti. Za nju nijedna formula ne bi mogla biti odvojena od čistog užasa te tame. U glavi je vidjela katakombe Pariza, hrpe lubanja koje joj se groteskno cere. No istodobno je znala da je ovo gore - prolaz je puno uži, zidovi je pritišću, zarobljavaju je u kamenoj utrobi ove planine.

"Dan, mislim da ne mogu", zacviljela je. "Jednostavno se previše bojim."

"To je isti tunel", tješio ju je. "Došli smo dovdje; možemo se i vratiti."

Krenuli su tamom. Amy je pipala put duž lijevoga zida, znajući da Dan čini isto na desnome. Isprepleli su prste da se ne izgube i stalno su razgovarali da odagnaju užas koji bi ih sigurno preplavio kad bi se uspio uvući u njih.

"Hej, Amy," rekao je Dan, "kad smo se prošli put ovako držali za ruke?"

"Ne sjećam se. Valjda kad smo bili mali, mala djeca. Znaš - s mamom i tatom." „Kako je ono izgledala mama?" Već je znao odgovor. Čuo ga je bar stotinu puta, ali poznati ga je razgovor tješio.

"Bila je visoka", odgovorila je Amy, "s crvenkasto-smeđom kosom —"

"Poput tvoje?" Njegovo standardno pitanje.

"Mamina je bila malo crvenija. Odmah bi je ugledao u publici na školskoj predstavi. Tata je bio svjetliji, sa—" Stanka. "Sve ih je teže

oboje zamisliti. Kao na staroj fotografiji na kojoj slika blijedi."

"Baš glupo", promrmlja Dan. "Ne sjećam se vlastitih roditelja, ali grozna teta Beatrice - sjajna je električna reklama u mojoj glavi."

"Imamo Grace", Amy ga je nježno podsjetila.

"Grace." Ime je zazvučalo kao uzdah. "Nedostaje mi, ali katkad se pitam treba li mi nedostajati."

"Grace nas je *voljela*."

"Zašto nam onda nije rekla za sve ovo?" ustrajao je. "Cahilli! Natjecanje! Malo upozorenja bilo bi dobro došlo. Naprimjer, *Dobro, danas si dijete koje igra Super Marija, ali za dva mjeseca izgubit ćeš se u tunelu u Europi s ludim ubojicom—*"

Tres!

Bljesak je bio supernova u crnilu. Njihove širom otvorene oči, koje su se naprezale da vide u mraku, bile su bolno preopterećene. Dan je razabrao figuru koja prolazom trči u suprotnome smjeru od njih. Ali ruke je automatski dignuo da zaštiti lice prije nego što ju je mogao prepoznati. Onda je eksplozija prošla, a zamijenila ju je tutnjava, koja je najavljivala urušavanje stropa.

Amy je čula brata kako je kriknuo kad ga je stijena udarila u rame. Još su se držali za ruke tako da je osjetila kad je pao, zatrpan kamenjem i zemljom.

"Dan!" Povukla ga je za ruku svom snagom, iako je sitno kamenje pljuštalo po njoj. Našavši skrivenu dozu snage, snažno ga je povukla i brat se uzverao do nje, pljujući prašinu, nesposoban oblikovati riječi.

"Jesi li ozlijeđen?" promuklo je pitala.

Bez odgovora je posegnuo u mrak i pipao duž rubova ruševina. Potpuno su zatvorile prolaz. Pokušao je kopati po hrpi, ali samo je pokrenuo malu lavinu, koja je zatrpana ono što je iskopao i do gležnjeva ga zakopala u šljunak. "Mislim da se ne možemo iskopati!" Noćne more okružile su Amy poput morskih pasa. Što može biti gore od toga da se izgubiš u mraku? Da si *zarobljen* u mraku... *Umreš* u mraku...

Zagledala se u nejasan obris bratova lica, pokušavajući fokusirati njegove zelene oči. Onda joj je sinulo. "Dan - vidim te!"

"To je nemogu—čekaj! I ja tebe vidim! Samo obris. Ali—"

"Odněkud sigurno dolazi svjetlost", rezonirala je Amy "A gdje je svjetlost, ondje je—„Izlaz!" Dan je likovao.

Bio je gotovo neprimjetan - preslab da bi osvijetlio i zidove prolaza. Ali svakako se vidio prigušen sivo-narančasti sjaj.

Još je bilo premračno da bi se vidjelo pa su polako napredovali. Dan se nekoliko puta spotaknuo jer je kameni pod postajao neravniji, a Amy se sudarila sa zidom kad je tunel neočekivano' skrenuo.

Jedva da je primijetila sudar. Iza ugla je sjaj bio jači. Bez naprezanja je vidjela bratovu siluetu.

"Pogodak!" Dan je uzviknuo. Crno prostranstvo poda preraslo je u uski sjajni četverokut. "Tajni prolazi" Spustio se u uski otvor. "Sigurno su negdje ljestve..."

Iza uzvika slijedio je prigušen zvuk pada. "Ili možda nisu", zastenjavao je odozdo. "Siđi. Mislim da sam nešto našao."

Oprezno, Amy se polako spustila u uski prostor, nogama pipajući potpornje na stijeni. Uskoro je otkrila ono što je promaklo njezinu bratu - niz utora urezanih u zid. Dan joj je pomogao da se spusti u otvorenu prostoriju osvijetljenu uljanim svjetiljkama. Poslije potpunoga mraka tunela, narančasto svjetlucanje izgledalo je poput svjetla stadiona.

Pogledala je oko sebe. Bar pola prostorije do stropa je bilo ispunjeno velikim, pohabanim bačvama.

"Može li to biti trag?" pitao se Dan.

Amy je bespomoćno slegnula ramenima. "Neće nam koristiti ako ne znamo što je u njima." Cahilli su se usudili prići bliže. Bačve su izgledale jako staro. Nije bilo oznaka na hrastovim oplatama.

"Možda možemo jednu maznuti i otkotrljati je odavde." Pritisnuo je rame o bačvu i gurnuo svom snagom. Nije se ni pomaknula.

Amy je prišla da mu pomogne i tada ga je ugledala. Stari je stol stajao kraj zida, napola prikriiven naslaganim spremnicima. Na kosoj je površini ležao jedan komad papira. Cahilli su ga pojurili proučiti. Izgledao je više kao pergament nego kao ijedna vrsta papira danas u upotrebi - bio je žut i krhak. Tekst je bio na njemačkom, napisan starinskim krasopisom. Činilo se da je to nekakav popis, i s riječima i s brojevima.

"Formula!" uzbuđeno je izustila Amy.

Dan se namrštio. "Za što?"

"Naš je prvi trag bio sastojak - otopina željeza", Amy ga je podsjetila. "Možda je ovo cijeli recept."

Šutjeli su dok im je važnost njezinih riječi dopirala do svijesti. Potraga je trebala biti maraton, ne sprint, s tragovima skrivenim u raznim kutcima planeta. Je li moguće da su otkrili nekakav drevni popis s rješenjima, sa svih trideset i devet tragova na jednoj stranici? Jesu li već pobijedili na natjecanju?

Pažljivo je primila pergament za rubove. "Moramo to odnijeti Nellie. Moći će nam reći što piše."

Dan ispusti uzvik. "Jedva čekam da vidim izraze lica Kabra kad iznesemo svih trideset i devet tragova, a oni još traže drugi! Ili Irina; ovaj ću put platiti pravom crnom pojasu da je stisne kung fu stiskom. / Holti -hmm, bolje da uzmem cijelu vojsku crnih pojaseva — „Prvo moramo izaći odavde", podsjeti ga sestra. Proučila je sve uokolo." Ove su velike bačve unijeli na neka vrata..."

"Pratimo uljane svjetiljke", predloži Dan.

Prostorija s bačvama vodila je do još tunela. Poslije nekoliko zavoja i skretanja, Amy je shvatila da su se opet izgubili. Pogledala je kićeni njemački rukopis na pergamentu koji je držala. Frustracija ju je izluđivala - usprkos svim teškoćama našli su blago, ali ne mogu ga odnijeti osobi koja im ga može pročitati.

Pogledala je na sat. "Već kasnimo Nellie. Možda će nas potražiti ako se ne pojavimo." „Onda se nadam da ima golemu rudarsku bušilicu", odgovorio je Dan, primjećujući nagnuti pod. Odjednom pokaže prstom. "Uuu!"

Kroz luk u beskrajnome prolazu razabrali su teški kameni stup. Naslonjene o njega bile su— "Ljestve!" usklikne Amy.

Dotrčali su do njih i pogledali gore kroz debele željezne rešetke.

"Sunčeva svjetlost!" prošišta. Nije očekivala da će je ikad više vidjeti.

Dan se uzverao uz drvene prečke i gurnuo metal. "Pomozi mi, molim te."

Amy mu se pridružila na ljestvama. Polako su zajedno uspjeli pomaknuti tešku rešetku dovoljno da je odgurnu. Odjeknuo je glasan zveket. Provukli su se kroz otvor i uspjeli se u prostoriju.

U velikom prostoru bili su nanizani mali uredni ležajevi, postavljeni izravno na kameni pod. Ali to nije bila najprimjetnije obilježje. Uz dno

svakoga kreveta stajao je monah u crnom s obrijanim vrhom glave.

Četrdeset pari zaprepaštenih očiju zurilo je u Cahille. Četrdeset usta otvorilo se u šoku. Benediktinski monasi samostana Svetoga Petra zinuli su u Cahille kao da ne mogu vjerovati da takva bića postoje.

Jedan stariji monah, tonzure ovjenčane sijedom kosom, primijetio je pergament koji je Amy stiskala u ruci.

Krik koji je ispustio nije bio ljudski.

DESETO POGLAVLJE

Kao jedinstveno tijelo benediktinci su poletjeli prema njoj, rukama posežući prema dragocjenom artefaktu. Amy je stajala zaleđena od straha, ali Dan je bio spreman za akciju. Već je bio zapazio jedna jedina mala vrata u spavaonici. Nije bio siguran kamo vode, ali već izići bilo je dovoljno dobro.

Zgrabio je Amy za ruku i počeo je vući kroz šušlave crne halje, izbjegavajući ruke koje su posezale za njima. Kad je postalo jasno da će pobjeći, uznemirenost monaha se pojačala. Ruka je uhvatila Amy za rukav, a Dan ju je ramenom odgurnuo kao profesionalni igrač *footballe*. Amy je preskočila jednog napadača koji joj se bacio u noge i Cahilli su, izmičući monasima, pojurili prema izlazu.

* * *

Nellie se uzrujavala u Fiatu, svakih trideset sekunda gledajući na sat. Gdje su? Nije ih trebala pustiti na mjesto u kojem vrebaju jedan od njihovih ljigavih rođaka Cahill. Ako je taj šugavi Alistair Oh ikako naudio Amy i Danu, zabit će mu njegov štap za hodanje omotan bodljikavom žicom u usta.

Okrenula se prema stražnjem sjedalu, gdje je sjedio mačak, koji se više nije češao. "Kasne pola sata, Saladine. Gdje mogu biti?"

Onda ih je ugledala, kako se brzo kreću u vrevi gomile turista. Čak trče. Izgledali su nekako uneređeno - i uplašeno. Pogled je usmjerila iza Cahilla na crni val koji ih je sustizao. Velik broj figura u haljama - monaha - lovio je Amy i Dana po posjedu samostana. Upalila je auto i brzo otvorila suvozačka vrata. "Ulazite!"

Kradljivcima pergamenta nije trebalo dvaput reći. Jurnuli su kroz kapiju i utrpali se u kovčlacu ruku i nogu.

"Vozi nas odavde!" bez daha izusti Dan.

Nellie je nagazila na gas. Auto je već uz škripu kretao kad je Amy zalupila vrata. Dan je zurio u retrovizor, gledajući kako se pobjesnjeli monasi smanjuju dok je auto ubrzavao. Guvernanta je iskolačila oči. "Što se ondje dogodilo?"

"Nismo mi krivi!" brbljao je Dan. "Oni su ljudi! Mini Darth Vaderi bez maske!" „To su benediktinski monasi!" uzviknula je Nellie. "Miroljubivi ljudi! Većina se zaklela na šutnju!"

"E pa, više ne šute", rekao joj je Dan. "Prilično su nas psovali. Ne znam jezik, ali neke stvari ne moraš prevoditi."

"Našli smo trag", bez daha je objasnila Amy, "a oni nisu htjeli da ga uzmemo. Sigurna sam da je nešto važno!" Ugurala je pergament Nellie u ruke. "Možeš li nam reći što piše?" „Udaljimo se prvo malo od samostana", savjetovala je guvernanta, vozeći uskim ulicama Salzburga. "Biste li voljeli objašnjavati *rent-a-car* tvrtki da im je auto razbila vojska sluđenih monaha?"

Dan je bio nestrpljiv. "Kupit ćemo i *rent-a-car* tvrtku i samostan! Ovaj smo put našli ćup sa zlatom!"

Zaobilazeći središte grada, Nellie je uspjela izbjeći većinu prometa i brzo prijeći most. Nekoliko su puta skrenuli i zaustavili se u mirnoj ulici. "Dobro, da vidimo taj *trag*." Uzela je pergament.

"Mislimo da je možda nekakva formula", Amy je uzbuđeno izjavila.

Nellie se udubila u krasopis, u čudu šireći oči. "Zaboga! Ne mogu vjerovati!" Dan se cerio. "Tako je dobro, ha?"

"Ali *za što* je to formula?" nastavila je Amy.

Guvernanta je stranicu čitala i čitala, kao da se želi uvjeriti da je doista ono što vidi da jest. "Blesani! To nije trag - to je recept za *Benedictinel*"

"*Benedictine*?" ponovila je Amy. "Misliš na *piće*?"

Nellie je kimnula, sva jadna. "Prastari recept koji već stoljećima zna samo benediktinski red. *Zato* su vas lovili!"

Cahilli su bili očajni.

"Umalo nismo poginuli ondje", jaukao je Dan. "I sve to nizašto."

"Ne čudi što su se monasi uzrujali", jadikovala je Amy. "Za njih je to sigurno bilo kao da smo im ukrali najvredniju imovinu."

"Pa, možda to nije trag," pokušao se utješiti Dan, "ali bar će taj pergament izgledati guba u mojoj zbirci."

"Dan!" eksplodirala je Amy. "Moramo to vratiti."

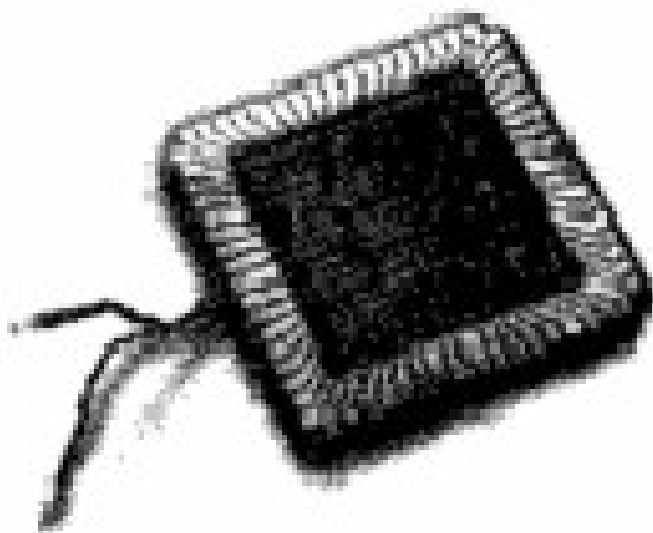
"Sretno ti bilo." Dan je bio ogorčen. "Ako opet kročimo u taj samostan, ti će nam miroljubivi ljudi otrgnuti glave."

Amy nije popuštala. "Ne možemo to zadržati. Možda im možemo poslati poštom." „Jedva čekam da vidim adresu - treća špilja desno, prođi kroz pedeset tunela, skreni lijevo kod stalagmita. Na *njemačkom*." Popeo se preko sjedala i pridružio mačku straga. "Sjedit ću s nekim tko nije lud - kako si, Saladine? Hej, prestao se češati."

"Htjela sam vam reći - prije nego što sam morala glumiti vozačicu za bijeg od kršćanske braće. Dok ste bili u Svetom Petru, odvela sam Saladina veterinaru."

"Je li imao buhe?" pitala je Amy.

Nellie je odmahнула glavom. "Veterinar mu je skinuo ogrlicu i ovo je ispalo." Posegnula je u džep i izvadila minijaturni elektronički uređaj veličine nokta na palcu.

"Misli da su se vrhovi zabadali u kožu. Zato se toliko češao."

Amy se namrštila. "Ali što je to?"

Dan je bio zgrožen. "Ne gledaš TV? To je uređaj za praćenje. Podmetneš ga nekomu kad želiš pratiti njegovo kretanje."

Nellie je bila zbunjena. "Tko prati kretanje mačka?"

Amy je nešto sinulo. "Ne mačka *nasi* Naši su suparnici to učinili! Zato ne možemo ostvariti prednost u natjecanju. Kamo god išli, netko uvijek zna za to."

"To je potpuno u stilu Kabri!" Dan je zarežao. "Jasno da će dvoje bogataške djece kupiti tehnološki napredni način za varanje jer su preglupi da sami nađu tragove."

"Ili Irina", razmišljala je Amy. "To bi u KGB-u bilo za malu djecu. Može biti bilo tko od njih- čak i gospodin McIntyre. Sjetite se - Saladin je bio kod njega dok smo bili u Parizu." „Što ćemo sad s odašiljačem?" pitala je Nellie. "Razbit ćemo ga?"

"Bacit ćemo ga u kanalizaciju", predložio je Dan. "Neka prevaranti rone za njim." Amy se uozbiljila. "Znate, to može biti zlatna prilika za navođenje suparnika na lažni trag. Ne smijemo to potratiti na šalu."

Dan se namrgodio. "Nikad mi ne daš da se zabavljam."

"Oh, ovo će biti zabavno", sestra ga je uvjerala. "Slušaj..."

* * *

Alistair Oh umorno se vukao salonima Mozartova *Wohnhaus*a, oslanjajući se više nego obično na svoj štap za hodanje s dijamantnim vrhom. Već je znao lokaciju idućega važnog traga. Ipak, kad je već u Salzburgu, bilo je logično da posjeti Mozartov obiteljski dom, samo da se uvjeri da mu ništa nije promaklo. Nikad dovoljno opreza.

No dok je hodao između glazbenih instrumenata i pokušava iz osamnaestog stoljeća, obuzeo ga je umor. Nije bio mlad kao nekad, kad se obogatio kao izumitelj *burrita* za mikrovalnu. Uzbudljiva vremena - nažalost, sad su prošlost.

Sjeo je na klupu za posjetitelje da se odmori. Novca gotovo da više nije bilo, a ni njegove mladosti. Najmanje je trebao maraton po cijelome svijetu u lovu na zlatni ćup Grace Cahill. Ali kakav zlatni ćup: fantastično bogatstvo, bezgranična moć. Povratak slavi njegovih dana s *burritom*, i više od toga.

Jedva da je spavao noć prije. Zapravo ga je mučila savjest zbog jučerašnjeg incidenta u tunelu. Nitko mu nije rekao da će mala količina eksploziva izazvati urušavanje. Plan je bio samo zaplašiti i otjerati Amy i Dana. Da, bili su protivnici, a protivnike treba poraziti. Ali nikad si ne bi oprostio da se nešto grozno dogodi Graceinim unucima.

Ostao je budan dulje od dva sata, gledajući vijesti na televiziji. Da se dogodila nesreća s dvoje američke djece, sigurno bi čuo za to.

Kvragu i Grace i njezino natjecanje, zbog kojega se bore jedni protiv drugih...

Nije završio misao. Boreći se protiv umora i manjka sna, dopustio si je da zatvori oči - samo načas - i, čvrsto zaspavši, srušio se na klupu.

* * *

"Još jedna Mozartova kuća. Veselje!"

"Nisam je ja izabrala", Amy je oštro rekla bratu. "Stric Alistair je."

Nellie je nazvala sve hotele i konačišta u Salzburgu da ustanovi gdje je Alistair odsjeo. Poslije dva smrdljiva sata skrivanja iza smeća u uličici kraj hotela *Amadeus*, Amy i Dan pratili su svoga postarijeg suparnika do Mozartova *Wohnhaus*a.

Sad su vrebali iz sjene veličanstvenoga fortepijana, vireći kroz antikni francuski prozor u visoki lik na klupi.

"Eto", ogorčeno je rekao Dan. "Milijun godina star čovjek koji vjerojatno ni kao mlad nije bio jako zabavan. Hej, zašto se ne miče?"

Amy je gledala kako se stricu Alistairu glava objesila natrag na ramenima, opuštene čeljusti, otvorenih usta. "Mislim da je mrtav."

Dan se zagrcnuo. "*Zbilja?*"

"Naravno da ne, budalo! Zaspao je. Možda mu možemo ubaciti odašiljač u džep, a da ga ne probudimo."

"A ako se probudi?" izazivao je Dan. Amy je izvadila sitni uređaj za navođenje iz traperica. "Morat ćemo riskirati. Čekajte ovdje."

Oprezno se provukla kroz vrata. Bilo je rano i u muzeju još nije bila gužva. U prostoriji je bio još samo mladi par s norveškim zastavama na ruksacima.

Amy je čekala da Norvežani odu dalje. Stopalima jedva dodirujući pod, prišla je usnulom Alistairu. Polako je pružila ruku s odašiljačem. Njemu je ruka ležala preko prsa, pritišćući zatvoreni sako. Ne smije pogriješiti...

Zvuk na pola puta između hrkanja i štucanja oteo mu se iz grla. Amy se zaledila kad se pomaknuo, opet namjestio i nastavio spavati.

Neće ići. Najmanji će ga dodir probuditi...

Pogled joj je pao na štap za hodanje oslonjen o klupu kraj Alistairovih koljena. Pregledala je štap, tražeći udubinu ili pukotinu u koju može podmetnuti čip.

Dan je na vratima gestikulirao objema rukama. Nestrpljivo ga je pogledala. *Što hoćeš, blento?* Naposljetku je prepoznala kružni pokret koji je izvodio šakama. Primila je glavu štapa i okrenula je. Na njezino se zadovoljstvo vrh počeo odvijati.

Savršeno - na vrhu je bio otvor u koji je postavljen dijamant. Veličinom točno dovoljan za to da Amy umetne odašiljač.

Htjela je vratiti vrh kad je primijetila da je štap šupalj. Zašto nije od punoga drveta? Osim ako...

Primila je dno štapa i zavirila unutra. Unutra je nešto bilo! Papir, čvrsto smotan da stane u usku cijev.

To je bilo Alistairovo skrovište!

Uхватила je jedan vrh stranice i izvukla je. Dokument je bio lomljiv i smeđ od starosti - iako ne tako prastar kao recept koji su uzeli od benediktinskih monaha. Drščući ga je rukama razmotala. Tekst nije bio na engleskom. Ali ime je razabrala, nepogrešivo:

Prepoznala je samo to, ali odmah je znala da je to ono što su tražili u tunelima samostana Svetog Petra.

Znači pretekao si nas, razmišljala je, gledajući usnuli lik na klupi. *Možda smo te podcijenili.* Stric Alistair nešto je progutao i vjeđe su mu zatreperile.

Sad radeći velikom brzinom, sastavila je štap i vratila ga na mjesto na kojem je bio oslonjen o klupu.

Alistair je spavao i dalje, potpuno nesvjestan da su mu predvodničku poziciju pred nosom ukrali iz štapa za hodanje.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Još jedan ključni dokument; još jedan strani jezik.

"Nije njemački", objavila je Nellie.

"Nije?" Amy je bila zbunjena. "Pretpostavila sam da jest zato što smo u Austriji - hm, nego što je?"

Njihova hotelska soba u Salzburgu bila je mala i ne baš lijepa. Dan je bio uvjeren da uprava upotrebljava slabe žarulje da gosti ne primijete u kakvoj su rupi odsjeli.

Guvernanta je bacila pogled na dokument. "Talijanski, mislim. Nije jedan od mojih jezika." Cahilli su je blijedo gledali. Prvi put Nellie nije mogla prevoditi za njih.

"Kako onda znaš da je talijanski?" pitao je Dan.

"Španjolski i talijanski nisu jako različiti. I ta riječ *Venezia*. Prilično sam sigurna da to znači Venecija, koja je u Italiji."

Amy je pokazala datum - 1770. "Mozart je tada imao četrnaest godina. Ne sjećate se izložaka u muzeju? U to je vrijeme nastupao širom Italije. Otac ga je odveo na turneju." „Znači ovo je" - Dan se namrštio - "plakat za koncert iz osamnaestog stoljeća, za Mozartov nastup?"

"U Veneciji", završila je Amy. "Ondje je sigurno skriven idući trag."

Nellie se široko nasmiješila. "Oduvijek želim ići u Veneciju. U svijetu slovi kao grad ljubavi." „Mrak", komentirao je Dan. "Šteta što ti je dečko egipatski mau koji štrajka glađu." Guvernanta je uzdahnula. "Bolje to nego jedanaestogodišnjak s dugim jezikom."

* * *

Vožnja do Venecije trajala je više od pet sati. Dan umalo nije sišao s uma na stražnjem sjedalu sa Saladinom. Ionako nije volio duge vožnje autom. A frustracija moljavanja mačka da jede istodobno je u njemu izazivala i bijes i zabrinutost. Tako im je malo toga ostalo od bake. Dugovali su Grace da se dobro brinu za njezina voljenog ljubimca.

Dodatnu je nelagodu u njemu izazivalo sestrino dugačko, oštro predavanje o velikoj važnosti njihove potrage i o tome što sve o njoj ovisi. "Pošalice ne pomažu, Dan! Moraš odrasti i ozbiljnije to shvatiti!"

"Ozbiljno?" ponovio je. "Već smo do ušiju u ozbiljnosti! Trebamo malo opuštanja! Idući ti trag može biti ravno pred nosom, ali ne vidiš ga jer si prezauzeta ozbiljnošću!" „Dosta!" proderala se Nellie.

"Završit ćemo u jarku! Na ovim *autostradama* voze brzinom svjetlosti!"

"Ti voziš brzinom svjetlosti kad na rikverc izlaziš autom", uzvratio je Dan.

"Ne šalim se! Dok sam ja vaša bebisiterica" - mrko je pogledala Dana "*guvernanta* - morat ćete se slagati. Mogu podnijeti ludilo; mogu podnijeti vaše trknute rođake; čak mogu podnijeti da satima nekamo nestanete. Ali svađe ne mogu. Jasno? U istome ste timu. Ponašajte se tako."

Zavladala je tišina i svađa je prestala jednako naglo kao što je počela. Mir je donio popuštanje napetosti iz njihove salcburške pustolovine. Nellie je gotovo mogla osjetiti kako brat i sestra obnavljaju snagu, čeliče se za opasnosti koje ih možda čekaju. Ipak su oni Cahilli. Vjerojatno jedino dvoje poštenih ljudskih bića u cijelome soju.

Naposljedku su došli pred Veneciju i obalu. Ali prije nego što su uopće došli do ruba grada, promet na *autostradi* usporio se toliko da su miljeli.

"Ma!" Dan je piljio u sestrin potiljak na suvozačkom sjedalu. Amy jedva da je primijetila usporavanje. Proučavala je najavu Mozartova koncerta i to još od Austrije. "Što radiš? Učiš talijanski osmozom?"

Ignorirala je šalu. "Ovdje piše ime koje ne mogu shvatiti. Tko je Fidelio Racco?" „Još jedan glazbenik?" sugerirala je Nellie.

Amy je odmahнула glavom. "Mozart i sestra nastupali su zajedno. Nikad nisam čula za trećeg izvođača na njihovim turnejama."

"Pa, ako je to zbilja plakat za koncert," razmišljao je Dan, "možda je taj Racco neka vrsta promotora."

Njegova je sestra razmotrila ideju. "Ima smisla. Ne promotor poput današnjih. Ali tada su glazbenici privatno nastupali u bogataškim kućama. Možda je Fidelio Racco tako primio Mozarta i Nannerl. Možda možemo doznati gdje je živio."

"Nema problema", sarkastično je rekao Dan. "Naći ćemo ga u imeniku iz 1770. Dok si rek'o keks."

"U Italiji smo", podsjetila ga je Nellie. "Ovdje kažu *Dok si rek'o tiramisu*. Mmm, moram ga nabaviti. Ovdje skrećemo", dodala je, otutnjivši s autoceste na široku aveniju, pokraj putokaza VENEZIA. Našli su se iza televizijskog vozila s poznatim oznakama.

Dan je pokazao prstom. "Gledajte *Eurotainment TV*. Oni su organizirali proslavu za Jonaha Wizaru u Beču."

Odjednom je kombi *Eurotainmenta* uz škripu poletio lijevo preko dva prometna traka i oštro skrenuo, prateći srebrnu limuzinu.

Nellie je pritisnula trubu i dreknula: "Manijak!"

"Za njim!" užurbano je rekla Amy.

"Zašto?"

"Ajde!" zahtijevala je.

Vrteći volan tako da je bio samo mutan obris u njezinim rukama, guvernanta je uspjela ulijetati i izlijetati između auta u pokretu i ubaciti se iza televizijskoga kombija. "Lom!" veselio se Dan. "*Paparazzijevska* potjera!"

Imao je pravo. Limuzina je pokušavala pobjeći *Eurotainment TV-u*. Ali vozač kombija nije dopuštao da ga se riješe. Iza te je jurnjave lovca i plijena klepetao *Fiat*, pretječući aute, prolazeći kroz crveno i izbjegavajući nesretne pješake.

"Kad sam rekla da želim vidjeti Veneciju, nisam ovo imala na umu!" tužila se Nellie, zgrbljena nad pločom s instrumentima. "Baš me zanima tko je u autu - Brad i Angelina? Princ William?"

"Vozi!" tjerala ju je Amy. "Nekako mi se čini da znam *točno* tko je to."

Sve se dogodilo u tren oka. Limuzina je jurila prema mostu, a televizijski joj je kombi bio za petama. Auto je oštro skrenuo, preskočio preko rampe i ubrzao niz sporednu ulicu. Vozač kombija pokušao ih je pratiti, ali promet mu je prepriječio put. *Eurotainment TV* nestao je preko mosta.

"Koga da pratim?" htjela je znati Nellie.

"Limuzinu!" zajedno su rekli Amy i Dan.

Fiat se okrenuo od mosta i skrenuo. Limuzina je sad vozila normalnom brzinom. Njezini su putnici mislili da je potjera završila. Nellie se držala podalje.

Nastavili su pratiti limuzinu dok nije skrenula na izlaz, penjući se dugačkim nasipom koji je vodio preko suncem obasjane lagune.

"Što sada?" pitala je Nellie.

"Nemoj ga izgubiti!" naložila je Amy.

"Čekaj", rekao je Dan. "Mislio sam da idemo u Veneciju. Ovdje piše" - stisnuo je oči "Tronchetto. Bravo, Amy. Sad idemo u krivi

grad."

"Ne bih rekla", komentirala je Nellie. "Pogledajte!"

Ispred njih se protezao veličanstven prizor. Sjajni obrisi kupola i tornjeva uzdizali su se iz svjetlucave vode.

"Venecija", uz uzdah je izustila Amy. "Kao na fotografijama."

Čak je i Dan bio zadivljen. "Prilično super mjesto", priznao je. "Šteta što ne idemo onamo." Nellie ih je vozila preko dugačkoga mosta, pazeći da između limuzine i *Fiata* uvijek bude nekoliko auta. Naposljetku su se počeli spuštati u Tronchetto. Ali umjesto gradu, prilazili su niskom, širokom otoku, gotovo potpuno prekrivenom tisućama vozila.

Danu ništa nije bilo jasno. "Parkiralište?" „Prabaka svih parkirališta", dopunila ga je Nellie. "Ali tko limuzinu ostavlja na parkiralištu?" Zdesna im se uzdizao velik plakat. Amy je pogledom prešla preko niza jezika na njemu, naposljetku se zaustavivši na engleskom. "Shvaćam u Veneciji nema auta! Moramo se ovdje parkirati i trajektom otići do grada." Njezin se brat namrštio. "Kako se ljudi kreću onuda?"

"Čamcima", objasnila je Nellie. "Venecija je ispresijecana s mnogo kanala." Netom prije ulaza na parkiralište limuzina se zaustavila. Izašao je uniformirani šofer i otvorio stražnja vrata. Iskoračile su dvije figure, jedna mršava, druga viša i krupna. Imali su bejzbolske kape, navučene nisko preko tamnih naočala. Ali tinejdžerov frajerski hip-hop hod bio je jasno prepoznatljiv.

Jonah Wizard - s ocem, kao uvijek.

"*Ta budala?*" konsternirano uzvikne Nellie.

I Dan je bio zbunjen. "Ako mi imamo papir na kojem piše Venecija, kako je Jonah znao da treba doći ovamo?"

Amy je mogla samo odmahnuti glavom. Gledali su kako Wizardi prilaze grupi ljudi koji su čekali ukrcavanje na trajekt za grad.

Vozač se vratio u limuzinu i otišao.

Nellie se namršti. "Veliki mogul hip-hopa stoji u redu s običnim pukom? Kako to?" Dan se naceri. "Počinje mi se sviđati to što nema auta. Izjednačava ljude."

Amy nije bila sigurna. "Jonah može kupiti taj trajekt i izbaciti sve druge. Ako ide javnim brodom, to je zato što se želi u grad uvući neprimijećen. Brzo, parkirajmo se. Idemo vidjeti kamo ide."

Kompleks Tronchetto bio je ogroman, tako da su tek nakon kilometra uspjeli naći slobodno mjesto. Tada je trajekt već pristao i putnici su se počeli ukrcavati.

"Idemo!" Dan podigne Saladina u naručje i počne trčati prema terminalu. "Ako budemo morali ići idućim trajektom, zauvijek ćemo izgubiti Jonaha!"

"Mrrr!" žalio se egipatski mau, nezadovoljan neudobnim putovanjem.

Duboki bas trube protresao je Tronchetto, aktivirajući nekoliko automobilskih alarma. Trajekt je bio spreman za isplavlavanje.

Trojac je sprintao parkiralištem dok su im ruksaci divlje odskakivali. Srećom, red putnika bio je dugačak, što je usporavalo polazak. Dan je bacio Saladina na prilaz baš kad je uniformirani mornar zatvarao lanac iza posljednjega putnika. Mačak se uzverao na palubu i izivcirani član posade morao je dopustiti Cahillima i njihovoj guvernanti da se ukrcaju zajedno s ljubimcem. Put do Venecije jedva da je trajao deset minuta. Amy, Dan i Nellie držali su se podalje od Wizarde, skrivajući se iza pregrade. Nisu se trebali brinuti. Jonah i njegov otac bili su jednako odlučni u nakani da se pritaje. Kratku su vožnju proveli uz ogradu, lica spuštenih prema vodi. Kad je trajekt pristao u Veneciju, prvi su se iskricali, s ciljem se probijajući vrevom popločanih ulica.

Cahilli i Nellie su ih pratili na udaljenosti.

"Javni prijevoz i pješčenje - sve u istome danu", čudio se Dan. "Ako Jonah postane još malo ljudskiji, PEZ-ovci će prestati prodavati njegov lik."

U gužvi glavnih ulica bilo je lako postići da ih Wizarde ne primijete. Ali poslije nekoliko skretanja, Jonah i otac krenuli su pustom uličicom s nizom dućančića. Amy je Dana i Nellie povukla da se skriju u udubljenje vrata.

Na polovici ulice Wizarde su ušli u dućan.

Cahilli i Nellie su čekali. Deset minuta. Zatim dvadeset.

"Sto rade unutra?" pitala se Amy.

Dan je slegnuo ramenima. "Možda kupnja dulje traje kad si bogat, jer moraš kupiti više stvari."

"Pogledajmo izbliza", odlučila je Amy.

Dan je Saladina predao Nellie i brat i sestra oprezno su prišli dućanu.

Na neonskome natpisu sa slikom CD-a koji se pretvara u leteći tanjur pisalo je DISCO VOLANTE.

Dan je napravio grimasu. "Glazbeni dućan? Jonah je zvijezda glazbene industrije. Sve što poželi čuti poslat će mu digitalno u kućno kino u njegovoj vili. Zašto bi kupovao CD-e?" Amy se primaknula izlogu i zavirila u *Disco Volante*. Izgledao je kao bilo koji glazbeni dućan u SAD-u -police s CD-ima i starinskim pločama, plakati izvođača i omoti albuma, mlad, pomalo neuredan prodavač za blagajnom. I—

Žmirnula je. To je bilo sve. Prodavač je bio sam. Provjerila je ponovno, usudevši se ići sve dalje pred izlog, dok na kraju nije bila točno u sredini. Pogledom je pretražila redove policia i zvučno izoliranu kabinu za slušanje straga. Nije bilo nikoga.

Dan je primijetio izraz zbunjenosti na Amynu licu. "Što je? Vidiš li Jonaha i tatu?" „Nisu unutra."

Pridružio se sestri pred izlogom. "Vidjeli smo kako su ušli!"

Amy je slegnula ramenima. "Ni ja to ne mogu objasniti."

Vratili su se do vrata i izvijestili Nellie o tome što su otkrili.

Guvernanta je bila praktična. "Možda je svemoguća zvijezda, ali nije čarobnjak. Ne može se teleportirati iz dućana s CD-ima."

"Tako je", složila se Amy. "Ili su Jonah i tata još ondje, ili su izašli na tajna vrata. Moramo pretražiti dućan."

"Jasno", komentirao je brat. "Ali kako ćemo to učiniti kraj prodavača?"

Amy se okrenula prema Nellie. "Možeš li mu odvući pozornost i izvući ga iz dućana?"

Guvernanta je bila oprezna. "Na koji način?"

"Možeš glumiti da si se izgubila", predložio je Dan. "Izaći će da ti pokaže put, a mi ćemo se uvući unutra."

"To je najseksističkija ideja koju sam ikad čula", oštro je rekla Nellie. "Žensko sam pa zato ništa ne znam. On je muškarac pa se sjajno orijentira."

"Možda nisi odavde", sugerirao je Dan. "Čekaj - pa i nisi."

Nellie je stavila njihove torbe pod klupu i na nju smjestila Saladina te mu strogo rekla: *Ti si mačak čuvar. Ako tko takne te torbe, oslobodi tigra kojeg imaš u sebi.*

Egipatski je mau nesigurno pregledao ulicu. "Mrrr."

Nellie uzdahne. "Srećom, nema nikoga uokolo. Dobro, ulazim. Budite spremni." Prodavač joj je nešto rekao - vjerojatno *Izvolite*. Nasmiješila se, ispričavajući se. "Ne znam talijanski."

"Ah - Amerikanka ste." Njegov je naglasak bio jak, ali činilo se da želi pomoći. "Pomoći ću vam." Pogledao je njezin crni lak za nokte i naušnicu u nosu. "Je li *punk* možda glazba koju volite?"

"Prije spoj *punka* i *reggaea*", zamišljeno je odgovorila Nellie. "Uz malo *countryja*. I s opernim vokalom."

Prodavač je zbunjeno zurio.

Nellie je počela obilaziti police i odasvud izvlačiti CD-e. "Ah *Arctic Monkeys* - to je to. I *Bad Brains* - iz osamdesetih. *Foo Fighters* trebam nešto i od njih. Nemojmo zaboraviti *Linkin Park*..."

Zadivljeno i pomalo uplašeno gledao je kako slaže golem naramak glazbe. "Eto", završila je, dodajući *Greatest Hits* Franka Zappe na vrh hrpe. "To će biti dovoljno za početak." „Ljubiteljica ste glazbe“, u čudu je rekao prodavač.

"Ne, kleptomanka sam." I izletjela je na vrata.

Bio je tako potpuno šokiran da nije istoga časa krenuo za njom.

Znakovito kimnuvši prema zaprepaštenim Cahillima odjurila je niz popločanu ulicu, noseći svoj teret.

"Fermati!" vikao je prodavač, bez daha je progoneći.

Nellie je ispustila nekoliko CD-a i preko ramena sa zadovoljstvom gledala kako se prodavač zaustavlja da ih podigne. Trebalo je održati potjeru taman toliko da Amy i Dan pretraže *Disco Volante*.

Ajoj, iznenada je pomislila, počinjem razmišljati kao Cahill...

Ako je dovoljno luda da se druži s tom obitelji, sve može postati još samo gore.

DVANAESTO POGLAVLJE

Amy i Dan pretraživali su dućan u potrazi za vratima skrivenim ispod stolova, iza polica ili u pozadini ormara.

Dan je odmaknuo zavjesu i otkrio malen ured. U njemu je bio zatrpan stol, sudoper s električnom pločom i prastarim aparatom za *espresso* i minijaturan zahod. Nije bilo izlaza. Pokušao je otvoriti prozor. Bio je zalijepljen bezbrojnim slojevima boje tako da se nije dao otvoriti.

"Dan", zazvala ga je Amy. "Pogledaj ovo."

Bila je u kabini za slušanje, uskom prostoru iza zvučno izoliranog stakla. Unutra je bila mini linija. Na klupčici su ležala dva para slušalica.

Dan je kuckao po zidovima. Nigdje nije bilo šupljina. "Nema tajnih prolaza." Amy se namrštila na hrpu CD-a na pultu. "Nije li izbor glazbe malo čudan?" Dan je čučnuo da pročita imena na kutijama. *Green Day, Rage Against the Machine, Eminem, The Red Hot Chili Peppers*, i, što je ovo? *Sumrak genija: pozna djela Wolfganga Amadeusa Mozarta*.

Izvukao je disk i dao ga Amy, koja ga je stavila u liniju. Stavili su slušalice na uši. Dan je očekivao nekakvu tajnu poruku pa se razočarao kad je počeo svirati gudači kvartet. Amy je uputio kiselu grimasu - bilo mu je dovoljno Mozarta za cijeli život. Proučio je kutiju CD-a. Uobičajene glupe riječi iz klasične glazbe - kantata, *adagio*, kadenca. Amy je vjerojatno znala što to znači. Ili bi glumila da zna, samo da ga živcira.

Pogledao je kraj popisa: *Adagio KV 617 (1791.)*. Opet to. Pritisnuo je tipku za pomicanje unaprijed i izabrao posljednju skladbu.

Pod im je nestao pod nogama i padali su, sklizali se niz metalni tobogan. Bočne stranice sjajne poput zrcala odražavale su njihov šok.

Amy se objema rukama upirala o tobogan, pokušavajući usporiti pad. Trenja uopće nije bilo, čak ni kad se pokušala oduprijeti gumenim donovima tenisica. Površina je bila savršeno glatka i skliska.

Što—?Čak ni u mislima nije bila sposobna oblikovati potpunu rečenicu. Stisnula je oči, ali ispod nje se prostirala samo tama.

Odjednom su se pred njima rastvorila elektronička vrata i Amy je vidjela kako pod juri na njih. Nisu ga mogli izbjeći. Pripremila se na udarac—

Nije ga bilo. U zadnji se čas tobogan izravnao i nježno ih spustio na mekani jastuk ispunjen komadićima stiropora. Skočili su na pod, potpuno smeteni. Ispred njih se protezao hodnik. Potpuno bijeli zidovi bili su prekriti slikama. Prigušena klasična glazba svirala je u pozadini. "Još jedna Mozartova kuća?" šapnuo je Dan.

"Ne može biti", rekla mu je Amy. "Neke od ovih slika su moderne. Više izgleda kao muzej umjetnosti."

Danu nije bilo jasno. "Podzemni muzej u koji se spuštaš toboganom iz dućana s CD-ima?" Amy je zurila u portret u bogato ukrašenom starom okviru - muškarac djelomično zasjenjena lica, s krutim bijelim nabranim ovratnikom oko vrata. "Dan - prilično sam sigurna da je to Rembrandt."

Njezin je brat napravio grimasu. "Natjerala si me da pošaljem recept natrag monasima. Baš ćeš mi dati da uzmem sliku vrijednu milijun dolara."

"Ako je original, prije pedeset milijuna."

"Cin!" Dan je zinuo u slike koje su ukrašavale oba zida hodnika. "Sve ovo vrijedi valjda—" Glasno je gutnuo. "Nema dovoljno novca na svijetu za kupnju polovice svega ovoga!" Amy je kimnula. "Ali slušaj. Grace je obožavala Rembrandta. Imala je hrpu knjiga s njegovim slikama. Ovu nikad nisam vidjela."

"Lažna?" sugerirao je Dan.

"Ne bih rekla. Stil je savršen. I pogledaj—" Povala ga je dalje niz hodnik. "To je sigurno Picasso. Ali ni ta slika nije poznata. Mislim da bi ovo mogla biti tajna galerija neotkrivenih remek-djela."

"Kakve bi to imalo veze s Jonahom Wizardom?" čudio se Dan.

Klasična je glazba utihnula i bogato moduliran glas je izgovorio: "To je bio završni stavak *Nezavršene simfonije* našega Franza Schuberta. Slušate *Radio Janus* - jedino Janus, čitavo vrijeme. Slijedi jedinstvena snimka nastupa Scotta Joplina na rođendanskoj proslavi Harryja Houdinija."

Kad je odjeknuo živahan *ragtime* klavir, Amy je sinulo o čemu je riječ. "Janus! To je jedna od četiri loze obitelji Cahill! Janus, Tomas, Ekaterina i Lucian!"

"Mrzim Luciane", prošištao je Dan. "Kabre su iz te loze. I Irina - sjećaš se kad nas je namamila u onaj čudni zapovjedni centar u Parizu?"

"Mislim", prigušenim je šapatom rekla Amy, "da bi ovo moglo biti takvo mjesto. Ali za Januse."

Dan je bio zbunjen. "Tko bi smjestio zapovjedni centar u umjetničku galeriju?"

I odjednom je Amy jednostavno znala. Kao da se tisuću komadića slagalice u djeliću sekunde čudom posložilo. U jednome je času vladala posvemašnja zbunjenost; u idućem joj se pred očima protezala cjelokupna slika.

"Što ako je svaka loza obitelji uspješna u određenoj grani?" prigušeno je uskliknula. "Sjećaš se, slavni su Luciani uglavnom bili svjetski vođe, važni generali, tajni agenti i špijuni. Sto ti poslovi imaju zajedničko? Strategija, planiranje - možda su Luciani za to nadareni!" „Dobro, ali to nam i dalje ne pomaže *ovdje*—“ Odjednom Dan shvati. "Znači želiš reći da su Janusi umjetnici?"

Gorljivo kimne. "Ljudi poput Mozarta, velikoga glazbenika. I Rembrandta i Picassa—“ „I Jonaha Wizarda!" uzbuđeno doda Dan. "Hoću reći, *meni* je on koma, ali velika je zvijezda.“ „Ovo je *golemo* otkriće! Jonah je ovamo došao s razlogom. Moramo otkriti što želi i prije njega doći do toga."

"Nisi li nešto zaboravila?" podsjeti je Dan. "Jonah je Janus. Smije biti *ovdje*. Ali mi ne smijemo."

"Grace nam nikad nije rekla kojoj lozi pripadamo. Možda sam ja Janus. Znam svirati klavir.“ „Amy, moraš priznati. Ne ide ti klavir. A ja ni s ravnalom ne znam nacrtati ravnu crtu. Umjetnički smo nadareni kao hokejski pakovi."

Uzdahnula je. "Bit ćemo oprezni. Ne moraju znati da smo ovdje."

Uputili su se niz hodnik, prolazeći kraj slika majstora, od Van Gogha do Andyja Warhola. Hodnik je zavijao, pod se nagnjao prema dolje.

"Ovo je čudno", čudio se Dan. "Kao da se spiralno spuštamo sve dublje pod zemlju." „Možda je baza takva oblika", sugerirala je Amy. "Nisu imali puno prostora pa su projektirali prostor u obliku spirale. Ako imaju najbolje umjetnike, vjerojatno imaju i najbolje arhitekta." Kimnuo je. "Prodaj nekoliko slika vrijednih pedeset milijuna dolara i imaš dovoljno novca da izgradiš što god želiš. Možeš unajmiti i privatnu vojsku—" Izgledao je uplašeno. "Nemaju valjda privatnu vojsku, što misliš?"

Amy je samo mogla u neznanju odmahnuti glavom. Kod ovog je natjecanja predvidivo bilo samo to da će obitelj Cahill uvijek biti nepredvidljiva.

I nikad ne smiješ podcijeniti moć sila usmjerenih protiv tebe.

Hodnik se proširio i naišli su na lovački avion iz Prvoga svjetskog rata u stvarnoj veličini, s propelerom, ugrađenim strojnicama i dvostrukim krilima. Na oba je boka imao naslikanu indijansku glavu.

Amy ga je zbunjeno gledala. "Možda nekakva moderna umjetnost?"

Dan je gledao raširenih očiju. "Nije to umjetnost -to je nešto najsuper što sam ikad uživo vidio!"

"Pravi avion?"

"Ne *bilo koji* avion - ovo je lovac *Nieuport* u kojem je letio Raoul Lufbery! Jedan od najslavnijih letaćkih asova Prvoga svjetskog rata! Ali" - namrštio se - "zar ne bi Janusi trebali biti umjetnici, a ne borbeni piloti?"

"Valjda to ovisi o tome koga smatraš umjetnikom", razmišljala je Amy. Pokazala je na izložbenu vitrinu na zidu sa zbirkom samostrela i pušaka/Streličarstvo, gađanje, zračne bitke. Na razglasu su spomenuli Houdinija, koji je bio umjetnik u oslobađanju iz okova. „Mrak", rekao je Dan. "Pomalo mi se počinju sviđati ti Janusi."

"Dan - ovamo!" Amy je otvorila vrata dizala od kroma iza modela kokpita aviona F-15. Pojurio je k njoj i proučio izbornik katova. "Kamo sada? Skulpture... Filmovi... Strateško planiranje? Zašto je za muzej umjetnosti potrebno strateško planiranje?"

"To nije muzej, sjećaš se?" rekla je Amy. "To je baza operacija u kojoj cijela loza Janus planira strategije."

"Da, ali strategije za što?"

"Pa za nalaženje tragova, za početak."

"Ma daj!" pobunio se Dan. "Natjecanje je objavljeno na Graceinu pogrebu. Janusi nisu mogli za dva tjedna izgraditi ovakav kompleks, ma koliko slika prodali."

"*Službeno* je natjecanje počelo na pogrebu", ispravila ga je Amy. "Tragovi postoje još od Mozartova doba -možda i otprije. Loze sigurno oduvijek znaju za trideset i devet tragova. A što god bilo to što tražimo - ta velika tajna - oko toga se sukobljavaju sva ova stoljeća." Metalna su se vrata uz šištanje zatvorila i dizalo se počelo spuštati u utrobu baze. Dan je uzburvano pogledao sestru. "Nešto si pritisnula?"

Nervozno je odmahнула glavom. "Netko je valjda pozvao dizalo!" Obuzeo ju je strah. Za nekoliko će se sekunda vrata opet otvoriti i pred njima će biti neki Janus koji bi mogao znati da gleda dvoje djece kojima ondje nije mjesto.

Amy je poletjela prema ploči, nasumice pritišćući tipke u nadi da će zaustaviti dizalo prije nego što stigne do odredišta. Dizalo se naglo zaustavilo. Je li ga uspjela poslati na kat na kojem nije opasno?

Kad budemo sigurni, već će biti kasno...

Prvo su čuli glasove - ne samo jedan ili dva, nego posvudašnju graju gomile. "Ljudi!" zapištao je Dan. "Idemo odavde!"

Ali kromirana vrata već su se razdvajala.

TRINAESTO POGLAVLJE

Amy i Dan iskočili su iz dizala i sakrili se iza jedinog postojećeg zaklona - brončanoga Rodinova kipa. Provirili su kroz svinutu ruku kipa. Prostorija je bila veća nego tunelski hodnici koje su dotad vidjeli. Obješeni natpisi opisivali su istaknute Januse kroz cijelu povijest. Začudo je gledala slavna lica: Walt Disney, Beethoven, Mark Twain, Elvis, Dr. Seuss, Charlie Chaplin, Snoop Dogg - popis je bio dugačak.

Grupa od tridesetak ljudi motala se naokolo, usredotočena ne na natpise, nego na tri pozornice postavljene kružno u prostoru. Na jednoj je bila u tijeku izvedba japanskog kazališta kabuki. Na drugoj je skupina umjetnika u zamrljanim kutama iz sprejeva prskala boju

na platno na pokretnom kotaču. Na trećoj su se mačevaoci u nezapaljivim kombinezonima borili zapaljenim floretima.

Dan se pojavio sestri kraj lakta. "Koji je *ovo planet?*"

"Fantastično", odgovorila je promuklim šapatom. "Cijelo društvo slavi umjetnost i kreativnost. Nadam se da će se pokazati da smo Janusi. Problem je kako da prođemo kraj svih tih ljudi."

Dan je razmislio. "Kad ideš u kino, što gledaš, publiku ili ekran?"

Namrštila se. "o čemu ti?"

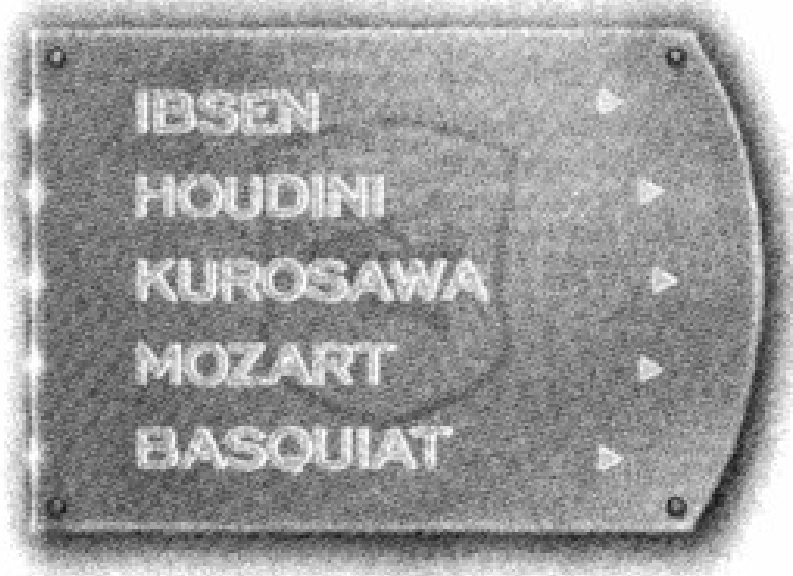
"Možda se možemo utopiti u mnoštvo i išuljati na drugu stranu."

Amy nije voljela gomile ni kad je bila sasvim dobrodošla. Od pomisli da se nađe usred tridesetero neprijatelja bilo joj je mučno. S druge strane, to je bio plan - njihov *jedini* plan. Riskirali bi da čekaju. Bilo je samo pitanje vremena kad će netko shvatiti da su uljezi. "Pokušajmo."

Hitro su izašli iza kipa, skoro pa trkom, trudeći se ostavljati dojam da pripadaju gomili. Dan se približio publici pred zapaljenim mačevima. Amy se pridružila grupi oko slikara sprejevima, koji su s kotača skidali novu kreaciju - crveni i žuti snop sunčevih zraka. Savršeno je izabrala trenutak. Iz publike su provalile energične ovacije i ona je pljeskala zajedno s njima. Nervoza je prerasla u oduševljenje. Uspjela je! Bila je jedna od njih! Jedan pripadnik oduševljene publike pljesnuo ju je po ramenu i zamalo srušio.

Polako se udaljavala od preentuzijastičnog obožavatelja kad je vidjela natpis:

Mozart! Naravno da će loza Janus imati odjel posvećen svom najslavnijem članu glazbeniku. Uхватила je Danov pogled, posve lagano naginjući glavu u smjeru natpisa. Kimnuo je. Kao obično, Mozart će biti ključ.

Budući da su svi bili usredotočeni na izvedbe, bilo im se lako išuljati iz atrija i niz još jedan hodnik pun umjetnina.

Prošli su kraj dvije galerije posvećene istaknutim Cahillima iz loze Janus te došli do vrata na kojima je pisalo MOZART: WOLFGANG, MARIA ANNA, LEOPOLD.

"Tko je Leopold?" zanimalo je Dana.

"Njihov otac", poučila ga je Amy. "I on je bio slavni glazbenik. Život je posvetio njegovanju talenata djece - osobito Wolfgangova."

Prostorija je bila manja, ali mogla bi biti u jednom od muzeja koje su posjetili, s elegantnim glazbenim instrumentima i pokućstvom iz osamnaestog stoljeća.

"Ovi bi mogli nadmozartirati Mozartove kuće", primijetio je Dan, gledajući zid od poda do stropa pun staklenih vitrina s izloženim rukom pisanim partiturama. Namrštio se na debeli svezak na najdonjoj polici. "Što je to? Izgleda kao knjiga Mozartova tate."

"*Metoda učenja violine*. U osamnaestom je stoljeću to bio najbolji priručnik iz violine na svijetu." Naglo je udahnula. "Dan - to je klavičembalo koje je Mozart svirao s tri godine! Razmisli: ti si u toj

dobi još bio u pelenama, a taj je mali dječak pritiskao tipke, tražio *note koje vole jedna drugu.*"

"Možda je i Mozart bio u pelenama", branio se njezin brat. "To što si genij ne znači da znaš ići na kahlicu."

Amy je pogledom prelazila preko brojnih izloženih predmeta i na kraju se zaustavila na staklenoj vitrini u središtu prostorije. U njoj su poduprta stajala tri požutjela lista papira ispunjena kićenim rukopisom.

Jako poznatim rukopisom...

"Stranice koje nedostaju! One koje su istrgnute iz Nannerlina dnevnika!"

Dan joj se pojavio kraj lakta. "Što piše?"

Iživcirano ga je pogledala. "Na njemačkom je, bleso. Moramo to odnijeti odavde i pokazati Nellie."

"To će biti dobar trik", komentirao je njezin brat potišteno. Pokazao je na čudan uređaj spojen s vitrinom. Mali bijeli porculanski pladanj bio je postavljen ispod žarkog izvora svjetlosti. "Vidio sam slike toga.

To je skener mrežnice. Staviš bradu u držač i svjetlo ti očita oko."

Amy je razmotrila tu informaciju. "Možda će naše oči proći. Četiri loze obitelji - imamo dvadeset i pet posto šanse da imamo mrežnice loze Janus."

"I sedamdeset i pet posto šanse da nadrapamo. Amy, ovi imaju zilijunske slike tek tako obješene po zidovima, a mi želimo jedinu stvar koju drže pod jakim osiguranjem. Ne razumijem, ali prilično je jasno da će nam se opako osvetiti ako pokušamo drpiti te stranice i ulove nas."

Amy se odmakne od skenera. Nije bilo sumnje da su Cahilli ozbiljni igrači. Kad se radi o vrhunskoj moći, je li riskiranje značilo izlaganje života opasnosti?

Njezine je tjeskobne misli prekinuo slavni glas u hodniku ispred Mozartove sobe: "Ovo je mjesto ludilo, ekipa! Mama mi nikad nije rekla da su sve te face Cahilli..."

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Dan je probljedio do ušiju. Okrenuo se prema sestri i ustima oblikovao rije Amy ga je odvukla iza klavičembala obitelji Mozart. Ondje su se šćućurili, jedva se usuđujući disati, "Jonah!"

"Doista impresivno", složio se drugi glas, ovaj s talijanskim naglaskom. "Očito je ime Janus više pridonijelo umjetnosti nego ijedna druga obitelj u ljudskoj povijesti."

"Igrači smo", rastezao je Jonah.

"Ovaj će izložak osobito zanimati jednog Amerikanca", čovjek je rekao Jonahu. "Možda najčešće kopirana slika svih vremena - portret vašeg prvog predsjednika Georgea Washingtona, tiskan na svakoj novčanici američkoga dolara već dulje od stoljeća. Naslikao ga je Gilbert Stuart 1796. Njegova se prabaka rodila kao Gertrude Cahill."

"Zakon", rekao je Jonah. "Ali mislio sam da je ta slika u Muzeju likovne umjetnosti u Bostonu."

Domaćinov je glas odisao dubokim gađenjem. "To je samo gruba skica. Većina je platna još prazna. Ova je slika - kako se ono kaže?"

"Prava stvar?" sugerirao je Jonah.

"*Esattamente*. Većina umjetnika iz loze Janus za nas čuva svoja najbolja djela. Podsjetite me da vam pokažem Van Goghovu dovršenu *Zvezdanu noć*. Pomrčina Mjeseca je spektakularna. A sad izvolite za mnom..."

Amy je provirila sa strane klavičembala. Vidjela je Jonaha i njegova oca u pratnji visoka, mršava čovjeka kose crne poput ugljena vezane u rep. Stali su kraj staklene vitrine s istrgnutim stranicama dnevnika.

"Mislim da je to ono radi čega ste došli", izjavio je Repić. "Iz dnevnika Marije Anne Mozart." Amy i Dan očajno su se pogledali. Zar su sve to proživjeli da bi im Jonah Wizard pred nosom odnio plijen?

Jonah je promatrao skener mrežnice. "Opako osiguranje. Ti su papiri sigurno neki lom." Domaćin se ispričavao. "Zapravo nismo sigurni zašto su te stranice tako vrijedne. Ali tokom stoljeća bile su razlog čestih sukoba loza. Činilo se mudrim poduzeti mjere opreza." Jonahov je otac progovorio. "Jonah ne izlaže oči skeniranju. Osigurane su kod londonskoga *Lloyda* na jedanaest milijuna dolara." Zlovoljno je dodirnuo *BlackBerry*. "Ovdje dolje nema signala."

"Smiri se, stari. Jedanput mi neće biti ništa." Jonah je bradu stavio na držač i pogledao u svjetlo. Začulo se pištanje i kompjuterizirani je glas izgovorio: "*Potvrda obavljena - Wizard, Jonah; majka: Cora*

Wizard, članica, Visoko vijeće Janusa; otac: Broderick T. Wizard, nije Cahill, ograničena autorizacija među Janusima."

Gospodin Wizard mrko je pogledao. Očito nije bio sretan što je građanin drugoga reda u zemlji Janusa.

Repić je navukao gumene rukavice i dao ih i Jonahu. Zatim je otvorio klizna vrata neprobojnog stakla, izvadio Nannerline stranice i pokazao ih mladoj zvijezdi. "Pregledat ćete ih u našem uredu, naravno. Jasno, ne možemo dopustiti da izađu iz baze."

"Moju će ženu sigurno zanimati to što vodite ovo mjesto kao vojni kamp", gundžao je gospodin Wizard, "čak i za njezina sina."

"Vaša žena", vodič je oholo puhnuo, "osobno je osmislila naše sigurnosne protokole." „U redu je, tata", smirivao ga je Jonah. "Mami je to OK, a i meni."

Trojac je izašao iz Mozartove sobe. Amy je skočila za njima, ali Dan ju je željeznim stiskom primio za ruku.

"Sto ćeš učiniti?" prošištao je. "Opljačkati Jonaha Wizarda usred baze Janusa?" „Ne možemo ga pustiti!" odvratila je. "Onda mu možemo predati cijelo natjecanje!" „Nećemo to promijeniti ako nas ulove!" ustrajao je njezin brat. "Ovo je *njegov* teritorij! Morali bismo se boriti protiv čete ludih umjetnika koji bi nam otrgnuli glave zbog te tri stranice jer vole te glupe muzejske izložke najviše na svijetu!"

Izgledala je zaprepašteno, zatim odlučno. "Imaš pravo! Učinit će sve da zaštite svoje umjetnine! Dođi!"

Istrčala je u hodnik. Dan ju je pratio, zbunjen, ali spreman za akciju.

Ispred njih su Wizard! i njihov domaćin ušli u atrij, zastavši da bi promotrili slikare sprejevima i njihov kotač. Još trenutak i nestat će u gomili. Sad ili nikad.

Amy je projurila kraj Jonaha, skočila na pozornicu i zabezeknutom umjetniku otela tubu crvene tekućine.

Jonah je pokazao na nju. "Hej, nije li to—"

Prije nego što je uspio završiti pitanje, Amy je opet skočila dolje. Za nekoliko sekunda bit će u središtu pozornosti, ali sad je najmanje mislila na strah od gomile. Svakim se atomom svoga bića usredotočila na to što mora učiniti.

Repić se okomio na nju. "Tko si ti? Kako si ušla?"

Amy je otrčala do legendarnog portreta Georgea Washingtona. "Ni makac!" naredila je, uperivši boju prema slici na zidu. "Još jedan

korak i George će dobiti!"

Repić je užasnuo razrogačio oči. "Ne bi se usudila!"

"Šalite se?" uključio se Dan. "To je moja sestra! Na rubu je!"

Jonah je ugurao stranice dnevnika u jaknu. "Što hoćete vi Cahilli?"

"Te papire koje pokušavaš sakriti", rekla mu je Amy. "Daj mi ih."

"To nije ništa!" brbljao je Jonah, u nevjerici što su ga Amy i Dan nadmudrili *ovdje*, u bazi njegove vlastite loze. "To je samo smeće, ekipa. Tražio sam kantu—"

"Ispljuni ih, Wizard", zarežao je Dan.

"Ništa od toga."

Amy je prijetila bojom nekoliko centimetara od lica prvoga predsjednika. "Ne bojim se ovo upotrijebiti!"

"Blefiraš!" optužio ju je Jonah. Ali iza te junačke maske samopouzdanje je sve više slabjelo, legendarni je Wizardov stav počeo pucati.

"Polij ga, sestrice", nagovarao ju je Dan. "Pretvori ga u crvenog engleskog vojnika." Amy je oklijevala, preplavljena osjećajem krivnje. To je bila neprocjenjiva slika, američko blago, a ona će je morati uništiti. Inače će stradati. Kako je moglo doći do toga? Duboko je udahнула i hrabrila se za taj čin.

"*Ne-e!*" Repićev je krik zvučao kao uzbuna za zračni napad. "Dat ću vam stranice! Samo nemojte oštetiti sliku!"

Jonahov se otac zgrozio. "Nemate ovlasti za to! Ovo možda izgleda kao muzej, ali to nije! Želite ključne podatke dati neprijatelju! U opasnosti je puno više od jedne *slike!*"

"Niste Janus, gospodine!" grmio je Repić. "Takvi nikad neće cijiniti jedinstvenu i nezamjenjivu životnu silu bilo kojeg umjetničkog djela - a kamoli neprocjenjivog remekdjela!"

"Posljednja prilika!" uzvikne Dan.

Jonah je oklijevao. Shvaćao je Repićev užas - slika Georgea Washingtona bila je dio povijesti loze Janus. Ali tata je znao da stranice dnevnika - potraga za tragovima, *natjecanje* mogu biti njezina sudbina. Koja je odluka ispravna? Predsjednik ili Nannerl? Prošlost ili budućnost? Nervozno se premještao s noge na nogu, nesiguran što da učini, nenavikao na nesigurnost. Amy je uhvatila bratov pogled. Nikad neće imati bolju priliku. Zamahnula je sprejem na drugu stranu i ispraznila ga Repicu i Wizardima u lice. Dok su njih

troje posrtali, trljajući crvenu boju iz očiju koje su ih pekle, Dan je skočio. Onesposobljenom je Jonahu oteo stranice dnevnika i Cahilli su pobjegli niz hodnik. Posljednje što su čuli prije nego što se aktivirao zaglušni alarm bio je Repićev glas koji je umirivao Wizarde: "Bez brige. Neće daleko dospjeti."

Amy i Dan tutnjili su hodnicima, spiralno se spuštajući sve dublje u utrobu podzemnoga kompleksa.

"Ne bismo li trebali ići gore, a ne dolje?" promuklo je rekao Dan, stišćući stranice pod rukom u stilu američkih nogometaša.

Amy bez daha kimne jer je mudrost njegovih riječi nadjačala hitnost njihova bijega. Bijeg je značio nalaženje *izlaza* iz baze. Trčali su u krivome smjeru.

Onda ih je ugledala. Djelomice skrivena modernom umjetničkom instalacijom s visokom piramidom limenki od sokova bila su uska vrata. A vodila su do—

"Stube!" Amy je brata zgrabila za ruku. "Idemo!„Ekipo!" doletio je Jonah, slavnog lica posuta crvenim mrljama. "Nećete uspjeti, ljudi! Vratite se i nešto ćemo se dogovoriti!" Njegovo se vikanje jedva čulo kroz zavijanje alarma.

Njegov se otac pojavio kraj njega, a pratili su ga Repić i nekoliko drugih Janusa. Nisu izgledali kao da se žele dogovarati. Iz njih je isijavao čisti, nepatvoreni bijes. Cahilli su kao preko radara razmijenili poruku: *Sad!*

Bacili su se na piramidu i progonitelje zasuli lavinom limenki od sokova. Čuli su se krikovi šoka i bijesa dok su se Jonah i Janusi sklizali i spoticali o tisuće praznih limenki. S bukom alarma u ušima Amy i Dan trčali su uz betonske stube.

"Gdje smo?" Dan je dahtao dok su trčali. "Znaš li kako da se vratimo u dućan s CD-ima?" Amy je bespomoćno odmahnula glavom. "Valjda postoji drugi izlaz!"

Ali kad je skrenula na vrhu idućeg niza stuba, obuzeo ju je očaj. Pet metara dalje, na vrhu stuba, prolaz je blokirala željezna barijera.

Dan se bacio na vrata. "Au!" Odbio se, trljajući rame.

Amy je pokušavala otvoriti lokot. "Nema koristi!" dahtala je. "Moramo naći drugi put." Probili su se kroz tešku zavjesu i uletjeli u jedini hodnik neispunjen umjetninama koji su dosad vidjeli.

Dan je nabrao nos. "Što to smrdi?"

"Smeće", zaključila je Amy. "I veliki umjetnici moraju iznositi smeće. Nekako ga se moraju riješiti. Negdje blizu mora biti izlaz."

Bili su na pola puta niz hodnik kad su se na njegovu kraju pojavile dvije osobe u kombinezonima. Amy i Dan u prigušenom su svjetlu škiljili u plamenove na njihovim mačevima. Jedan se slikar sprejevima pojavio kraj njih.

Oh, ne! u očaju pomisli Amy. *Sad nas lovi cijela baza!*

Cahilli su se okrenuli natrag, ali ugledali su Repica i Wizarde kako im preprečuju put. Jonah je odmahnuo glavom, cokćući iz lažnog suosjećanja. "Rekao sam vam, ljudi - nema izlaza."

Janusi su im se primicali s obje strane.

"Imaš li još koje čudo?" upita Dan kroza stisnute zube.

Amy nije odgovorila. Zurila je u ručicu točno u sredini zida. Činilo se da ni s čim nije povezana. Na kontrolnoj je ploči pisalo ZRAČNA KOMORA, s prijevodima na nekoliko jezika. Imala je dva položaja: PUMPA UKLJUČENA i PUMPA ISKLJUČENA. Zagledala se. Nije imala pojma kakav je to uređaj, ali jedno je bilo jasno: nikako nije mogao pogoršati njihovu situaciju. Prebacila je prekidač na PUMPA UKLJUČENA. I čudo se dogodilo.

PETNAESTO POGLAVLJE

Zidna se ploča povukla i otkrila komoru od pleksiglasa ispunjenu vodom. Uz glasno hućanje voda je isisana van. Nepropusna se pregrada uz šištanje otvorila. Nisu oklijevali. Možda je to zamka, i to smrtonosna. Ali kad su im neprijatelji prilazili s obje strane, činilo se da je to izlaz.

S Danom na čelu uzverali su se uz metalne ljestve.

Čudio se. "Odakle sva ta voda?"

"U Veneciji si, bleso!" Amyne su se ruke i noge kretale kao klipovi. "Kanali, sjećaš se? Penji se!"

"Gledaj—" uzviknuo je. "Dnevno svjetlo!"

Kasnopopodnevno je sunce sjajilo kroz prečke kanalizacijske rešetke. Amy je obuzeo kratak trenutak panike. Poklopci tih otvora željezni su i teški stotine kilograma. Što ako su zarobljeni?

Njezin je strah nestao kad je Dan lako odbacio rešetku s otvora. "Plastika!" slavodobitno se nasmijao. Uzverao se iz otvora i povukao sestru za sobom.

Pogledali su oko sebe. Bili su na uskom kamenom molu duž jednog od znamenitih venecijanskih kanala.

Dan je začuđeno gledao oko sebe. "Hej - kao da je cesta voda! A ljudi voze čamce umjesto auta!"

Amy je kimnula. "Neki Venecijanci jedva da su ikad zakoračili na ulicu. Kanalima mogu doći kamo god trebaju."

Njihov se turistički trenutak prekinuo kad su čuli odjek cipele na metalnim ljestvama i Jonahov je glas povikao: "Ovuda!"

Pobjegli su niz uski prolaz koji je njihov mol spajao s drugim.

"Hej!" Dan je iznenada stao, u zadnji čas. Put je naglo završavao. Umalo nije sebe - i stranice dnevnika Nannerl Mozart - neočekivano okupao u prljavoj vodi kanala.

"Što da radimo?" ciknula je Amy.

Gledali su kako se motorni čamac zaustavlja uz mali mol na kojem su stajali i veže za stupić. Mlada je žena iskočila i utrčala u kuću u nizu koja je graničila s molom. Očito je nešto na brzinu trebala obaviti jer je ostavila ključ u motoru i motor upaljen.

Amy je shvatila nadahnut izraz bratova lica. "To je krađa!"

Dan je već zakoračio na brod. "To je posuđivanje, i nužda je!" Povukao je sestru u čamac, uspostavivši ravnotežu nakon što se mali čamac nagnuo pod njihovom težinom. "Drži se!" naredio je i pomaknuo ručicu gasa prema naprijed.

Uz zaglušan urlik čamac je odbrektao oko pola metra od mola i naglo se zaustavio, uz prosvjedovanje neprigušenoga motora.

"Zaboravio si odvezati uže!" Amy se sagnula da oslobodi uže za vez i otplovili su u uski kanal.

Iza njih se opet otvorio lažni poklopac uličnog otvora i iz njega su izašli Jonah, njegov otac i čovjek s repićem. Otrčali su do drugoga mola i uskočili u gliser. Nekolicina Janusa bili su odmah iza njih. Još dva plovila otisnula su se u mutnu vodu.

Dan je ubrzao, usmjeravajući ih prema onomu što bi u kanalu bio trak za pretjecanje. Vitke gondole poskakivale su poput plutenih čepova na brazdi koju su ostavljali za sobom. Gondolijeri su prijetili stisnutim šakama i psovali.

"Dan, ovo je ludost!" drhtavo je rekla Amy. "Ne znaš upravljati čamcem!"

"Tko kaže? Nije drukčije od Xboxa\."

Bum! Gumeni štitnici s lijeve strane pramca zabili su se u kraj prastare zidane obale od kamena. Malo se plovilo okrenulo kao čigra i zavitalo Amy na palubu. Samo je čvrsto stiskanje volana spasilo Dana od sličnoga pada.

Grčevito se držao. "Dobro, briši Xbox - kao autići u lunaparku! To razvaljujem! Sjećaš se lunaparka?"

Njegova je sestra bila na rukama i koljenima, prilijepljena za rub čamca. "*Pusti* lunapark! Bježimo odavde!"

Pogledom je pratio njezin. Ugledao je Januse - stizali su ih. Wizardi su bili na čelu, vozili su lijevo-desno, zaobilazeći spore gondole.

Dan je preširoko skrenuo u uski zavoj. Uz tresak se čamac odbio od vezanoga čamca na vesla i odletio u sredinu kanala.

Amy je umirala od straha. "Oboje ćeš nas utopiti! „Hoćeš da stanem i dam Wizardima šansu da to učine?" uzvratio je.

Ravno ispred njih put se razdvajao u tri smjera. Prvi odvojak lijevo bio je uzak, neravan i nepristupačan. Možda će ga janusi izbjegavati.

Dan je krenuo prema njemu. "Baš mi je drago što su ti stari Venecijanci postavili te kanale! „Mislim da ih nitko nije gradio", dahtala je Amy. "Venecija je zapravo skup sitnih otoka koji su tako blizu da su razmaci između njih vodeni putovi."

"Pa, zakon su. Samo kad bi glupi čamac išao brže."

Amy je nervozno bacila pogled prema krmi. "Možda smo im pobjegli."

Njezin je brat bio skeptičan. "Ne zadugo. Slušaj, ako nas Jonah ulovi, ne smijemo imati stranice dnevnika sa sobom. Moramo ih se riješiti."

"Riješiti?" ponovila je Amy. "Umalo da nismo poginuli kradući ih iz baze!"

"Zato ih moramo spremiti na jako sigurno mjesto. Onda možemo čekati da opasnost prođe i vratiti se po njih."

Bila je napeta. "Ne poznajemo Veneciju! Ako skrijemo te stranice, možda ih nikad više nećemo naći!"

"Baš zato moramo naći mjesto koje je nemoguće zaboraviti."

"Na primjer što?"

"Na primjer *to*."

Prošli su ispod niskog mosta u razini ulice kraj skromne crkve - Svete Lucije. Ondje je bio vezan mali izletnički brod, djelomično

skriven ispod luka mosta. Na krmu je bojom bilo napisano ime: *Royal Saladin*.

Ugasio je motor, tako da je čamac plutao prema drugome brodu.

"Prebrzo—" kriknula je Amy.

Sudar je potresao oba plovila, a Amy umalo nije sletjela u vodu. Bijesno je pogledala brata. "Moraš voziti kao manijak?"

Izgleđao je povrijeđeno. "Ja mislim da mi je super išlo. Dobro, primi se da ne otplutamo, molim te."

Amy je uhvatila sigurnosnu ogradu *Royal Saladina*, čudeći se koliko je malo snage morala upotrijebiti da ih održava u mjestu. Dan je skočio na brod i počeo tražiti skrovište. "Neka bude neko suho mjesto", uputi ga Amy. "Ako se papiri smoče, uništiti će se." „Evo." Na krmu su bile ukrug poslagane ugrađene klupe. Dan je otvorio patentni zatvarač na vodootpornom jastuku sjedala, izvadio Nannerline stranice iz jakne i zatvorio ih u plastičnu presvlaku jastuka.

Tek što se vratio na čamac, do ušiju im je doprla dreka vanjskih motora. Tri čamca s Janusima dojurila su iza zavoja kanala. Jonah Wizard stajao je na pramcu prvoga plovila kao neki hiphop ukras na haubi, pokazujući rukom i vičući.

"Idemo!" požurivala je Amy.

Dan je povukao gas i čamac je jurnuo naprijed u oblaku izgorjelog ulja.

Cahilli su imali prednost, ali nisu mogli pobjeći svojim bržim progoniteljima. Jedina im je šansa bila da se izgube u labirintu kanala. Ali nije im bilo suđeno. Malo ispred njih uski se kanal spajao sa širokim kanalom punim brodskog prometa.

"Kanal Grande!" s divljenjem je rekla Amy. "I ondje je Ponte di Rialto, jedan od najslavnijih mostova na svijetu."

"Ne trebamo obilazak s vodičem! Trebamo nekamo nestati!"

Čamac je bučno izašao na otvoreno. Dan je pogledao prema krmu. Jonah i Janusi bili su pola kilometra iza njih, ali približavali su se.

Onda ju je ugledao. Među brojnim brodovima u prometnom kanalu sjajna je moderna jahta stajala malo ispred Ponte di Rialta. Prvo je pretpostavio daje ondje vezana, ali kad je bolje pogledao, vidio je da samo stoji u mjestu pet metara od obale, neprimjetno se ljuljajući. *Kad bismo se mogli zavući iza toga...*

Usmjerio je pramac prema praznom prostoru između jahte i obale.

Amy je shvatila. "Misliš da se možemo skriti? Nećemo stići na vrijeme!"

Dan je pojačao gas. "Hoćemo."

"Kako možeš biti siguran?"

Dan ni u što nije bio siguran - osim u to da su izabrali taj plan. Mogli su ga samo provesti. I moliti se.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Amy je pogled prikovala u smjeru krme, gdje će se, znala je, svaki čas pojaviti Jonah i Janusi. U posljednjem je času Dan popustio gas. Čamac je doplutao u sjenu jahte baš kad se Jonahov gliser pojavio na otvorenom.

Stojeći na pramcu, mlada je zvijezda pogledom pretražila kanal Grande u oba smjera. Cahilla nigdje nije bilo.

Njegov je otac zgađeno zatvorio mobitel. "Zvao sam sve veze na venecijanskim radiopostajama. Nitko sad u zraku nema prometni helikopter."

"Njihov je čamac spor", uključi se Repić. "Ne mogu biti daleko."

Jonah kimne. "Razdvojit ćemo se, ekipa. Mi idemo pod most, pogledati u tome smjeru. Recite drugima neka idu u suprotnome smjeru."

Repić je viknuo upute svojim kolegama Janusima i dva su glisera pojurila prema zavoju kanala koji vodi do Zaljeva Svetog Marka. Zatim je ubacio motor u brzinu i protutnjio kroz kamene lukove ispod mosta Rialto.

* * *

Oko je provirilo preko ruba čamca i gledalo kako Jonah i društvo nestaju u daljini. "Otišli su", šapne Amy. "Što sad?"

Dan izviri kraj nje. "Ne znam. Zbilja nisam očekivao da ćemo uspjeti."

"Idemo po stranice dnevnika i naći Nellie", Amy reče užurbano. "Janusi će se jednom vratiti." Dan je upalio motor i izvezao čamac oko jahte. "Mislím da mi ide sve bolje. Nisam jedno deset minuta ni u što udario."

"To je *pravo* čudo."

Brundanje snažnoga motora doprlo im je do ušiju i voda iza luksuznoga plovila počela se pjeniti.

"Kreću", primijeti Amy. "Dobro što nisu otišli kad su Janusi bili ovdje."

Kad se mali čamac otisnuo prema središtu kanala, i jahta se počela kretati, postavljajući se iza njih. Sjena njezina šiljastoga pramca nadvila se nad njih.

Dan pritisne gas. "Ubrzat ću. Ovi bi nas mogli pregaziti i misliti da su udarili u zlatnu ribicu." Vratili su se niz široki kanal i skrenuli u uži kanal koji je vodio do vezanoga *Royal Saladina*, gdje su spremili Nannerline stranice.

"Dan - gledaj!"

Cahilli su zaprepašteno gledali kako moderna jahta znalački manevrira u manji kanal. "Zašto bi itko tako velikim brodom uplovio u tako sitan potočić?" konsternirano je pitala Amy. "Može zapeti."

"Razlog može biti samo jedan", mrko je rekao Dan. "Prati nas."

"Zašto? Nije Janus."

"Možda nije, ali iza nas je." Dan je dao maksimalan gas, ali jahta je lako držala korak. Nije bilo sumnje da ih luksuzni brod može preteći kad god želi.

Cahilli su prošli kraj stare crkve Svete Lucije i ispod sitnoga mosta gdje je *Royal Saladin* bio vezan. Amy je, strepeći, pogledala iza i začudila se što je jahta ostala daleko iza njih i zaustavila se na vodi.

"Što rade?" pitao se Dan. "*Imali* su nas!"

Amy je prvoj sinulo. "Previsoki su! Gornja paluba ne stane pod most!"

"To!" Dan je pokazao prostu gestu u smjeru jahte, koja se sada natraške vraćala niz kanal. "Evo ti, veliki glupane!"

"Sad ne možemo uzeti stranice dnevnika", upozorila je Amy. "Jonah nas neće vidjeti, ali mogao bi onaj tko je na toj jahti, tko god to bio."

Dan nije popuštao gas. "Nema problema. Pobjeći ćemo im i vratiti se po to." Najvećom je brzinom usmjeravao čamac niz pritoke puno preuske za veći brod. "Maknite se s puta, mornarske neznalice! Prolazi kapetan Dan!" Čamac je poletio kad su se odbili od kamenog doka. "Ajoj."

"Nadam se da znaš gdje smo", nervozno se uključila Amy.

"Opusti se." Dan skrene duž drugog uskog kanala, a pred njima je bio kanal Grande. "Kad dođemo do glavnoga kanala, bit će lako naći pravo skretanje za *Royal Saladina*." Motor je, prosvjedujući,

zastenjao, ali Dan nije bio milostiv. Gurnuo je gas dokle ide, zahtijevajući sve što mali motor može ponuditi. Vjetar u kosi pojačavao je njegovo ushićenje. Za još koju sekundu bit će u kanalu Grande. "Ha!" veselio se. "Milijunski kanu nije sposoban nadmudriti Cahille!"

Odjednom im je sjajni, metalni zid prepriječio put. Ondje gdje su ih sekundu prije pozdravljale otvorene vode širokoga kanala, sad im je na putu bila cijela dužina moderne jahte.

Očajničkim je potezom Dan ubacio čamac u rikverc, ali nisu se mogli zaustaviti. Motor je zavrištao i ugasio se. Cahilli su nastavili ravno u sudar.

Amy je čula kako netko vrišti i prepoznala vlastiti glas. Dan je zatvorio oči. Nije mogao učiniti ništa drugo.

Čamac se zabio u čelični trup i raspao se kao drveni model.

Sve se zamračilo.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Amy više nije bila u Veneciji.

Stajala je u čudnoj podzemnoj prostoriji uklesanoj u prirodni vapnenac ispod crkve u četvrti Montmartre u Parizu. Na zidu pred njom bila je izbljedjela zidna slika četvero braće i sestara Cahill. Luke, Thomas, Jane, Katherine - preci obiteljskih loza, Lucian, Tomas, Janus i Ekaterina. A u daljini je bila kuća u plamenu. Čak i tada, prije nekoliko stoljeća - sukob, nasilje, tragedija.

I dalje se koljemo - ovaj put zbog trideset i devet tragova. Oko čega su se tada sukobljavali? Prizor se promijenio u drugu kuću u plamenu. Amy je s tugom prepoznala svoju kuću iz djetinjstva. Unutra su bili zarobljeni njezini jadni roditelji...

Kroz bol se trudila razmišljati logično. *Kako se mogu toga sjećati? Nisam gledala taj požar! Izvlačili su me iz njega!*

Amy i Dana su spasili. Mamu i tatu... Nalet boli bio je prejak - orkanski vjetar koji nije bilo moguće podnijeti.

Neka prestane—

Slika se promijenila u nešto čega se i predobro sjećala. Pogreb - tamni oblaci, tamna odijela i tamni velovi. Suze - toliko suza, a opet ne dovoljno, ni blizu. Ozbiljna lica četverogodišnji Dan, premlad da bi shvatio dubinu boli koja ih je snašla; Grace, koja je sada i sama

mrtva, više je nema; grozna teta Beatrice; gospodin McIntyre, prijatelj ili neprijatelj? Nije bilo moguće zasigurno znati...

Daleko iza groblja, nejasno je u magli uz tlo jedva razabirala još jednu figuru, odjevenu potpuno u crno.

Nemoguće! Nije moguće da bih se toga mogla sjećati!

No sve je jasnije vidjela njihova neprijatelja - njegovu sijedu kosu, prodorne oči. Usnice su mu se micale. Doživao ju je. Što je govorio?

"Amy—"

Naglo se probudila. Dan je klečao iznad nje, nježno je drmajući za ruku. Kosa i odjeća bile su mu mokre. Njezina majica i traperice bile su hladne i vlažne, a nožni prsti stisnuti u vlažnim i hladnim čarapama i tenisicama. Cijelo ju je tijelo boljelo od bezbrojnih natučenih mjesta i modrica. Danove su usnice bile natečene. Porezotina na njegovu obrazu izgledala je bolno. Čamac. *Nesreća...*

Uspravno je sjela na uskome ležaju. "Gdje smo?" Soba je bila skućena, no čudno luksuzna, obložena skupocjenim drvenim pločama i sa sjajnim mjedenim kvakama na ugrađenim ladicama i ormarićima.

"Ššš", šapnuo je njezin brat. "Mislim da smo na jahti."

Nesigurno je ustala na noge. Brod se lagano naginjao. Ispod njih je klokotala voda. "Vrata su zaključana", izvijestio je Dan kad je vidio da je očima prešla preko zatvorenog ulaza. "Čuo sam glasove izvana. Ali mislim da Jonah nije jedan od njih."

Amy je izgledala tjeskobno. "Imam loš predosjećaj u vezi ovoga, Dan. Što ako smo pobjegli Janusima da bi nas uhvatio netko još gori?"

"Gori?" ponovio je Dan.

Ugrizla se za usnicu. "Misliš li da to mogu biti Madrigali?"

U potrazi za trideset i devet tragova tajanstveni su Madrigali bili važna nepoznanica. Amy i Dan nisu imali nikakve podatke o njima osim zloslutnog upozorenja Williama McIntyrea: "Čuvajte se Madrigala." Odvjetnik im je odbio dati još detalja, ali njegovo ozbiljno lice i napeti ton rekli su im sve. Nije bilo sumnje da je ta skupina izvanredno moćna i moguće smrtonosna.

Vrata su se otvorila. "Što vi znate o Madrigalima?"

Tamna kosa, maslinasta put, lijepe crte lica. Amy se uvijek osjećala krivom što joj je zgodan. Ian Kabra. Njegova sestra Natalie za njim je

zakoračila u prostoriju.

Znači nisu Madrigali, ali ovo je bilo gotovo jednako loše. Od svih drugih timova Kabre su bili najnemilosrdniji. Kao i Irina Spasky, bili su Luciani - hladnokrvna i podla loza obitelji Cahill. Dan je izbacio bradu. "Znamo više o njima nego vi!"

Natalie je zakolotala očima. "Nitko ne razumije Madrigale. Nitko nije ni siguran tko su oni." „Nitko osim Grace," razmetao se Dan, "a ona je rekla *nama*!"

"Lažljivče!" lanovo se lice zacrvenjelo.

Dan se nasmiješio. "Osjetljiv si! Reklo bi se da ti se ne sviđa kad netko zna nešto što ti ne znaš."

"Nama roditelji govore sve", oholo je rekao lan. "Ne kao vaša draga Grace, koja vam je sve tajila i onda vas poslala da upropastite natjecanje!"

"Smiri se", Natalie je rekla bratu. "Samo te želi iživcirati - i uspijeva. Za nekoga tko je pametniji od superračunala, katkad si zbilja idiot."

"Što hoćete?" htjela je znati Amy. "Samo ono što ste ukrali Janusima iz baze", Natalie je razumno odgovorila.

"Ne znam o čemu govoriš", tvrdoglavo je rekao Dan.

"Ne glumi budalu", prasne lan. "Iako po prirodi *jesi*—"

"Znamo da baza postoji negdje u mreži kanala", prekinula ga je sestra. "Postavili smo nadzorne kamere po cijeloj Veneciji. Ali kad smo vidjeli da Jonah lovi vas pa, nije bilo teško zbrojiti dva i dva."

"Bili smo u bazi", priznala je Amy, "ali ništa nismo uzeli. Dolje je samo muzej umjetnosti." „Pretražite nas ako ne vjerujete", dodao je Dan.

"Kao da već nismo", Natalie je rekla tonom iživcirane dosade. "Smršavjela si, Amy. Mislim da ti ovo natjecanje ne godi zdravlju."

Amy je ignorirala ubod. "Onda znate da govorimo istinu."

"Gadite mi se vas dvoje", puhnuo je lan. "Izgledate kao da ste ispuzali iz kanalizacije..." „I jesmo ispuzali iz kanalizacije!" branio se Dan.

"Da niste izmigoljili iz one eksplozije u tunelu u Salzburgu, gubitak ne bi bio velik." „To ste bili vi!" optužila ih je Amy.

lan je prezrivo puhnuo. "Misiš da je bilo teško prevariti Alistaira da pomisli kako je naš saveznik? Trebali smo staroj bogomoljki dati veću bombu. Onda bismo vas se bili riješili." Natalie je uzdahnula.

"Zaboravi, lane. Ništa nemaju. Kapetane!" oštro je zazvala. Kršan mornar pojavio se na stubama. "Da, gospođice?"

"Ove slijepe putnike treba maknuti s broda."

"Nismo slijepi putnici!" pobunio se Dan. "Potopili ste naš čamac i izvukli nas iz kanala!" „Imaš pravo", složio se Ian. "Vratite ih u kanal. Grubo, molim."

Kapetan je izgledao ravnodušno dok je Cahille vukao gore. Imao je željezni stisak koji je Dana podsjetio na susrete s obitelji Holt.

Bila je pala noć i svjetla Venecije su ih okruživala. Bili su u kanalu Grande, oko pet metara od obale, i polako su plovili.

"Dajte, gospodine", nagovarao ga je Dan. "Nemojte tako."

Čovjek nije pokazivao nikakve osjećaje. "Dobio sam naredbu." I jednim je zamahom Dan bio u zraku i letio preko ograde. Podvio je koljena i pao u vodu na bombu. Nekoliko sekunda poslije Amy je metar dalje uletjela u vodu, mlateći rukama i nogama i hvatajući dah. Nisu bili pri svijesti kad su se zabili čamcem tako da se nisu sjećali dodira s vodom. Bila je ledeno hladna i od nje su im srca počela ludo kucati. Gonjeni adrenalinom dočepali su se obale i izverali se iz vode.

Dan se stresao poput mokroga psa. "Dobro, idemo po stranice dnevnika."

"Ne možemo." Amy se obgrlila rukama da se prestane tresti. "Nećemo naći trideset i devet tragova budemo li se oboje pothladili. Moramo naći Nellie i suhu odjeću."

Dan je ljutito zurio u jahtu koja se udaljavala. "Bilo bi lijepo i da imamo ručni bacač." „Pusti Kabre. Trebamo im se osvetiti pobjedom."

"Slažem se", rekao joj je Dan. "Ali gdje ćemo tražiti Nellie? U dućanu s glazbom kao da smo bili prije sto godina."

"Nije važno", s uvjerenjem je rekla Amy. "Odana je. Neće otići bez nas. Zvao se *Disco Volante*. Nadam se da su vozači vodenih taksija čuli za njega."

Dan je posegnuo u namočeni džep. "Nadam se da vozači vodenih taksija nemaju ništa protiv mokrih eura."

* * *

Nikad se prije Nellie Gomez nije tako zabrinula.

Bacila se na drvenu klupu, zureći u prigušeno svjetlo ulične svjetiljke ispred dućana *Disco Volante*. Prodavač kojeg je dobro

namučila zatvorio je i otišao kući prije jedan sat, ne primijetivši da je ona i dalje ondje i nadzire dućan.

Gdje su Amy i Dan? Kako dvoje djece može ući u dućan i ne izaći?

"Mrrr", bio je Saladinov komentar iz njezina krila.

"Lako je tebi reći", drhtavim je glasom rekla Nellie. "Nisi zadužen za to dvoje manijaka." Uskoro će proći već četiri sata četiri sata razmatranja jedne jednostavne dileme: Kada treba zvati policiju?

Nisu razgovarali o tome jer je to uvijek bilo nezamislivo. Policija je značila otkrivanje, čime bi djeca prije ili poslije došla pod pasku Socijalne službe iz Massachusettsa. Zauvijek bi ispali iz natjecanja. Ali sad se sve više činilo da policija znači spašavanje, znači da bi ostali živi bez obzira na to gdje završili.

"Čekaj ovdje", rekla je Saladinu kao da je mačak imao izbora. Čak ni Nellie nije bila sigurna što planira učiniti. Vjerojatno baciti ciglu kroz izlog i uletjeti u dućan. Sad je mogu uhititi u dva europska grada, ne samo u jednome.

Kad se približila dućanu, dva su se mračna lika pojavila iza ugla. Priljubila se uz jedna vrata, potajice gledajući došljake koji su se polako i umorno vukli prema dućanu *Disco Volante*. Muško i žensko, ne baš veličine odraslih ljudi—

Kad je prepoznala Amy i Dana, pohrlila je k njima i bacila im se u zagrljaj. "Vi - hvala Bogu! Baš sam htjela - fuj, zašto ste mokri?"

"To je jako duga priča", umorno je rekla Amy. "Moramo se presvući u suho i onda moramo otići po nešto."

"Objasnit ćemo putem", obećao je Dan.

Našli su nišu koja je bar donekle nudila intimu. Amy i Dan već su bili tako promrzli da je presvlačenje na otvorenome bila čista agonija. Ali dok su se uvlačili u suhu odjeću, osjećali su kako im se vraća cirkulacija. Slijedio je težak dio - lociranje crkve Svete Lucije pješice, a ne sistemom kanala. Neko su vrijeme lutali dok nisu našli zatvoreni turistički kiosk s planom grada.

"Nevjerojatno", divila se Amy dok su utvrđivali put ulicama i mostovima. "Utemeljitelji Venecije pretvorili su hrpu kamenja u jedan od najljepših svjetskih gradova." „Bit ću više raspoložen za povijest grada kad budemo Nannerline stranice imali u rukama", izjavio je Dan.

Dok su tražili put po uskim, vijugavim ulicama, osjećali su se kao štakori u labirintu. Nekoliko su puta vidjeli kamo žele doći, ali nisu mogli jer im se na putu našao kanal. Dodajmo tomu činjenicu da su obrisi Venecije bili puni kupola i tornjeva, a oni su tražili u mraku. Poslije više od jednoga sata dovukli su se do male kamene crkve.

"To je to", rekao je Dan. "Vidite? Iza je most."

Večer je bila mirna čuo se samo udaljen zvuk motornih čamaca. Nellie i Saladina ostavili su na prilaznim stubama crkve, a oni su se požurili iza građevine do kanala. Amy je pokazala prstom. "Gledaj!"

Prastaro je kameno stubište vodilo do vode. Pojurili su dolje i zaledili se. Ispod mosta je bio mol koji su tražili.

Royal Saladina nigdje nije bilo.

OSAMAESTO POGLAVLJE

Amyno je soptanje zvučalo poput usisavača koji bi svaki čas mogao uvući njezina brata. "Dobro", rekla si je. "Ne paničari—"

"Zašto ne?" s gorčinom je pitao. "Ovo je apsolutno trenutak za paniku! Gdje je brod?" „Ajme, Dan", jadikovala je, "zašto si morao Nannerline stranice skriti na nešto što može otploviti?"

Dan se nakostriješio. Strepnja, razočaranje i frustracija u želucu su mu se pomiješali u uzburkanu, otrovnu smjesu. "Nisam baš imao izbora, savršena gospođice! Bio sam na motornome čamcu s pola loze Janus za petama! A kako mi je pomagala moja draga sestra? *Oh - ti ne znaš upravljati čamcem!* Samo to uvijek čujem od tebe *ne možeš; ne bismo trebali; nemoguće je!* Time sam nam spasio kožu!"

"Nije važna koža", napomenula je Amy. "Važni su tragovi, a to su stranice dnevnika." „Koje bi nam uzele *Kabre* da ih nisam sakrio na *Royal Saladinu!*" Dan je razdraženo uzvratio. "Misliš da sam glupo malo dijete, previše nezrelo da shvati što je na kocki! E pa, *ti ne shvaćaš! Natjecanje;* potraga - komu to bolje ide, tebi ili meni?"

Namrgodila se na njega. "Ne govorimo o mitraljeskoj paljbi po susjedstvu raketama u bocama—"

"Opet se ponašaš kao da sam dijete!" eksplodirao je. "Dobro - volim rakete u boci! I balone s vodom! I žabice! Ližem baterije! *Eksperimentiram).*"

"Prava si Marie Curie."

"Ja bar *isprobavam*", ustrajao je. "Bolje to nego sjediti i gristi nokte, pitati se, *Bih li trebala to učiniti ili ne bih?*"

Njegova je sestra nesretno uzdahnula. "Dobro. Oprosti. No i dalje ne znamo odgovor na najvažnije pitanje: Što sad?"

Slegnuo je ramenima. Nije bio spreman prihvatiti njezinu ispriku, ali daljnjom svađom ništa ne bi dobili. "Čekat ćemo. Sto drugo možemo? Čamac je jedanput pristao ovdje. Možda se vrati."

Izrekla je riječi kojih se grozio - užasnu mogućnost koja mu nije dala mira. "Sto ako više nikad ne pristane ovdje? Što ako smo zauvijek izgubili stranice?"

Dan nije imao odgovor. Odjednom je osjetio svu težinu posljedica toga vrtoglavoga tempa. Pet sati u Fiatu, praćenje limuzine, *Disco*

Volante, baza Janusa, potjera kanalom, Kabre. I sad ovo.

Osjećao se kao da bi se mogao srušiti na kameni prilaz i spavati godinu dana. Iscrpljenost ga je smlavila i isisala snagu iz svake stanice njegova tijela. S jedanaest godina osjećao se staro. Amy je to valjda osjetila jer ga je poduprla rukom oko ramena dok su se vraćali do crkve izvijestiti Nellie o najnovijem obratu.

"Mogli bismo dugo čekati", rekla joj je Amy. "Možda da ti nađeš hotel i odspavaš nekoliko sati."

"Ako mislite da ću vas još i jednu minutu danas ostaviti same, napili ste se kanalske vode", oštro je rekla guvernanta. "Idite čekati. Bit ću ovdje."

"Mm", pospano je dodao Saladin.

Dobra, stara Nellie. Njezina im je potpora donekle podignula raspoloženje. Pomisao na nekoga tko će se brinuti za njih - nekoga starijeg, makar samo nekoliko godina - stvarala je gotovo *roditeljski* dojam. Bila je to samo točkica svjetla u golemoj praznini. No Amy i Dan Cahill jako dugo u tome mraku ništa nisu bili vidjeli.

No kad su se smjestili iza crkve da čekaju brod, počela ih je pritiskati teška stvarnost. Ne uspiju li doći do papira skrivenih u plastičnu presvlaku jastuka s klupe na *Royal Saladinu*, u potpuno su bezizlaznom položaju.

Uložili su sve u tu potragu. Neuspjeh bi značio da ostaju tek bjegunci od Socijalne službe iz Massachusettsa. Siročići beskućnici, bez prošlosti i bez budućnosti, koji su zapeli na drugoj strani svijeta od ikoga ili ičega poznatog.

Minute su prolazile poput mjeseci, kao da je i na vrijeme utjecala silna težina njihove situacije, poput neke crne rupe. Obgrlili su se da se zaštite od ljepljive vlažnosti noći, zebući još više zbog straha i nesigurnosti.

Amy je pogledom obuhvatila svjetla Venecije, koja su se odražavala u vodi. "Čudno, ha? Da se toliko ružnih stvari može dogoditi na tako predivnome mjestu."

Dan nije bio na njezinoj valnoj duljini. "Možda trebamo ukrasti drugi čamac. Onda bar možemo krstariti kanalima. *Royal Saladin* mora negdje biti." Uputio joj je intenzivan pogled. "Odustajanje ne dolazi u obzir."

"Kako ćemo znati da se *Royal Saladin* neće vratiti čim odemo? Ovdje smo i ovdje ćemo i ostati."

Za Dana je to bilo ekstra posebno mučenje. Raditi *nešto* makar i nešto pogrešno - bilo je lakše nego besposleno sjediti. Prvi je sat bio patnja. Drugi je bio prava fizička bol. U trećem su bili otupjeli, duboko utonuli u očaj dok su se zvukovi grada i motornih čamaca utišavali i čuo se tek zvuk valova i udaljene harmonike.

Otpočetak su znali da je uspjeh u njihovoj potrazi malo vjerojatan. Ali nisu očekivali poraz u tom obliku - pogrešnoj odluci o pohranjivanju nekoliko papira od ključne važnosti u skrovište koje je nekamo otišlo.

Oboje su se nagnuli prema naprijed, sjedeći na kamenome putu. Je li se to glazba pojačavala? Vesela se melodija čula sve glasnije i iza zavoja kanala približavao se brod, osvjetljen poput božičinoga drvca. Nenatkrita krma bila je krcata veseljacima koji su plesali i bučno slavili. I Amy i Dan imali su što slaviti. Bio je to *Royal Saladin*.

Dan je promatrao iz sjene. "Zabava?"

"Nije zabava", uspjela je reći Amy. "*Svadba!*"

Mladenka i mladoženja grlili su se kraj kormilarnice, a djevojke su ih zasipale ružinim laticama. Odzvanjao je smijeh. Odjekivale su zdravice pjenušcem. Na malo plovilo naguralo se valjda petnaest ljudi, uključujući i harmonikaša, koji je nesigurno balansirao na platformi. Dan se usredotočio na sjedalo u koje je znao da je skrio Nannerline stranice. "Pet tisuća brodova u Veneciji, a ja sam morao izabrati brod ljubavi! Što ćemo? Ta veselica može trajati cijelu noć."

"Ne bih rekla. Vidiš?"

Dva čovjeka u smokingu nespretno su pokušavala vezati *Royal Saladina* za vez. Uspjeli su tek poslije nekoliko pokušaja, a mladenkin otac umalo se nije preko ograde prevrnuo u kanal. Ali naposljetku su uspjeli pristati i svatovi su se počeli iskrcavati na obalu.

Amy i Dan skrili su se iza zidića dok su se uzvanici stubama penjali prema crkvi Svete Lucije. Kum je bio na kraju. Prije nego što se iskrcao s *Royal Saladina*, zgrabio je jastuk s klupe kao "partnera", i plešući išao na mol uz pratnju harmonikaša.

Cahillima je preskočilo srce. To je bio jastuk u kojem su bile dragocjene stranice dnevnika. Drugi su se smijali i klicali dok je kum

s jastukom plesao valcer, idući prema stubama. Tanak sloj znoja Danu je prekrilo čelo. *Što radi taj lakrdijaš? Je li zbilja tako glup da jastuk s klupe ponese na vjenčanje?*

U zadnjem je času čovjek bacio jastuk natrag na *Royal Saladina* i za ostalim se uzvanicima popeo uza stube.

Amy i Dan u tišini su čučali dok su svatovi prelazili crkveno dvorište i ulazili u Svetu Luciju. Čak i kad su čuli da su se teška vrata zalupila, ostali su nepomični i skriveni. Poslije toliko obrata sreće danas, napola su očekivali da meteorit doleti s neba i pretvori ih u prah ako se usude pomaknuti.

Naposljetku je Dan ustao. "Dođi. Idemo po stranice dnevnika prije nego što završe na krstarenju za medeni mjesec."

* * *

Njihov je hotel u Veneciji bio jeftin, najviše zato što nije imao pogled na vodu. To je bio jedini uvjet koji su Cahilli postavili.

"Ne želim više kanala", Dan je čvrsto rekao. "Mrzim ih."

Dok su se Amy i Dan dugo tuširali da se ugriju i isperu ne baš čistu kanalsku vodu, Nellie se bavila stranicama dnevnika. Samo tri rukom ispisana lista papira. Ali sadržavali su neke nevjerojatne informacije.

"Nećete vjerovati, ljudi", uzbuđeno je rekla Nellie. "Nije čudno što je netko iščupao te stranice. Nannerl piše koliko je zabrinuta. Mislila je da Mozart silazi s uma. „Silazi s uma?“ ponovio je Dan. "Želiš reći da je mislila kako je malo pošasavio?" „Upadao je u velike dugove", objasnila je Nellie, prstom prateći kićeni njemački tekst. "Trošio je više nego što je zarađivao. Ali evo u čemu je stvar - to što je kupovao bilo je besmisleno i čudno. Iz inozemstva je uvezio rijetke i skupe sastojke."

Amy je načulila uši na riječ *sastojke*. "Sjećate se *otopine željeza*? I to je sastojak. Sve to nekako mora biti povezano s trideset i devet tragova."

"Mozart je bio umiješan do grla", složio se Dan. "Baš kao Ben Franklin."

Nellie je prešla na drugu stranicu. "I u dnevniku spominje Franklina - ovdje. Mozart je komunicirao s njim. Znae kako ga Nannerl naziva? *Naš američki rođak*. I nećete vjerovati tko je još bio Cahill - ni manje ni više nego Marija Antoaneta!"

"U rodu smo s francuskom kraljicom!" sa strahopoštovanjem je uskliknula Amy. "I s austrijskom kraljevskom obitelji", nastavila je Nellie. "To je bila poveznica. Ona i Mozart upoznali su se kao djeca. Kad se udala za budućega kralja Luja XVI. i otišla u Francusku, postala je posrednica između Franklina i Mozarta."

Amy je bila tako zaprepaštena tolikim informacijama da joj umalo nisu promakli blijedi tragovi olovke na rubu kraj Nannerlina krupnog krasopisa. Njezino je iznenađenje pratila navala osjećaja. "Grace je to napisala", tankim je glasom rekla. "Uvijek bih prepoznala taj rukopis."

Dan je zurio. "Naša je baka istrgnula dio Nannerlina dnevnika?"

"Ne nužno ona, ali te je stranice u jednome trenutku imala u rukama. Putovala je cijelim svijetom. Na pedeset je različitih načina upletena u ovu potragu." Kroz stisnute je oči proučavala vitičast rukopis kraj imena Marije Antoanete i naglas pročitala:

*Riječ koja ju je stajala života
minus glazba.*

Dan je zlovoljno i s ljubavlju uzdahnuo. "Da, to je prava Grace. Jasna kao mulj." Nellie je bila ogorčena. "Ma što je vama Cahillima? Zašto sve mora biti zagonetka? Zašto ne možete jasno reći što mislite?"

"Onda to ne bi bilo trideset i devet tragova", objasnio je Dan. "Bilo bi to trideset i devet izjava."

Amy je izgledala zamišljeno. "Marija Antoaneta bila je najpoznatija po ovome: kad joj je netko rekao da se seljaci bune zato što nemaju kruha, rekla je: *Neka jedu kolače.*" Dan je napravio grimasu. "Zbog toga možeš postati slavan?"

Amy je zakolutila očima. "Nije ti jasno? *Nije* bilo kolača! Nije bilo nikakve hrane! To je postao simbol potpunog pomanjkanja svijesti bogatih o potrebama siromašnih. Te su riječi pridonijele nastanku Francuske revolucije. A tada je Marija Antoaneta pogubljena giljotinom."

"Mrak - giljotina", odobravao je Dan. "Sad postaje zanimljivo."

Nellie je dignula obrvu. "Želiš reći da je riječ koja ju je stajala života - kolač?" „Minus glazba", dodala je Amy. "Što bi to moglo značiti?"

"Pa", zamislila se Nellie. "Marija Antoaneta je govorila francuski, dakle—" „Čekaj malo!" uzviknula je Amy. "Znam! Grace mi je to rekla kad sam bila mala! „Zašto ti uvijek možeš izvući neki čudni razgovor s Grace od prije milijun godina?" htio je znati Dan, čiji su osjećaji odjednom isplivali gotovo do površine. "Nema je tek nekoliko tjedana, a ja jedva da se prisjećam njezina glasa."

"Te su stare stvari važne", ustrajala je Amy. "Za nas je ona bila super baka. Ali mislim da je sve te godine imala i skriveni cilj. *Trenirala* nas je za ovo natjecanje - podmetala je djeliće informacija koji će nam trebati. To bi mogao biti takav djelić."

"A što je točno *to*?" ponukala ju je Nellie.

"Kad je Marija Antoaneta rekla, *Neka jedu kolače*, obično bi tu riječ citirali kao francusku riječ *brioche*. Ali Grace se jako potrudila da mi kaže kako je bila upotrijebila uobičajeniju riječ za kolač *gateau*."

Dan je nabrao čelo. "Kolač je kolač, zar ne?" „Osim ako to nema nikakve veze s kolačima", sugerirala je Nellie. "Po tome što piše Nannerl, Marija Antoaneta slala je tajne poruke između Franklina i Mozarta. Možda je to neka šifra."

"Znači *gateau* je poruka, a *brioche* nije - a znače isto?" nesigurno se uključio Dan. Amy je odmahнула glavom. "Ne znam što to znači, ali sigurna sam da je dio slagalice." Dan je proučavao Nannerline stranice preko Nelliena ramena. "Evo još jedne bilješke gledajte!"

Tragovi olovke bili su još blijedi, ali nije bilo sumnje da je to Gracein rukopis. Ovaj su put bili točno u sredini stranice.

Handwritten cursive text: D > V I E

Dan se namrštio. "Voli viceve?"

"Čekaj - slova pišu preko jednog imena." Amy je stisnutim očima pogledala stranicu. "Fidelio Racco."

"To je onaj s papira strica Alistaira!" uzbuđeno je rekao Dan. "Mozart je nastupao kod toga čovjeka!"

Nellie je prevela s njemačkoga. "Piše daje bio važan trgovac i biznismen. Mozart ga je zaposlio da uveze nekakav superskupi čelik, koji su kovali samo na Dalekom istoku. Nannerl optužuje Racca da je njezinu bratu to previše naplaćivao i da je zbog njega pao u dugove. Pogodite kako ga naziva."

"Pljačkaš krvopija?" predložio je Dan.

"Naziva ga *rođakom*."

Danu su se raširile oči. "*Još jedan Cahill?*"

Amy je otvorila bratov ruksak i izvadila njegov *laptop*. "Da vidimo što možemo doznati o svome talijanskom rođaku."

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Među bogatim superzvijezdama Cahill Fidelio Racco svakako je bio na B-listi. Možda čak i na D-listi. *Google* je čuo za njega, ali tražilica ga je po prezimenu smjestila ispod autoservisa *Racco* u Torontu i konobe *Racco* u Firenci, a tek malo prije irskog restorana *Rack O'Lamb* u Des Moinesu. Trgovac multimilijunaš možda je u osamnaestom stoljeću žario i palio, ali skladatelj kojega je otjerao u ubožnicu u očima je povijesti stajao puno bolje. Iako nije bio Mozart, Raccovo je veliko bogatstvo utemeljilo Collezione di Racco, privatnu izložbu blaga i umjetnina koje je Racco skupio na putovanjima svijetom. Ondje su Amy i Dan iduće popodne odlučili nastaviti potragu, ostavivši Nellie u hotelu sa Saladinom i nekoliko vrsta talijanske mačje hrane. Možda će promjena zemlje promijeniti njihovu sreću u okončavanju štrajka glađu.

Izložba se nalazila u Raccovoj kući iz osamnaestoga stoljeća, što je Danu otpočetka krivo sjelo.

"Raccova kuća, Mozartova kuća", gundao je dok su koračali popločanim ulicama. "Dosadna kuća bilo bi točnije."

Amy je gubila strpljenje. "Zašto to uvijek moraš govoriti? Ovo je dosadno, ono je dosadno! Ako nam ta kuća da idući trag, najmanje je dosadno mjesto na planetu."

"I ja kažem", složio se Dan. "Idemo, što prije, to bolje."

"Približavamo se", uvjerala ga je Amy. "Mogu je nanjušiti."

Dan je nabrao nos. "Ja njušim samo vodu iz kanala. Čovječe, možda mi nikad neće izaći iz nosnoga kanala."

Venecija je doista bila sjajan grad za pješake, ako znaš kamo ideš, razmišljala je Amy. Do Collezione di Racco hodali su samo dvadeset minuta. Ta ih je skromna udaljenost odvela od pohabanoga hotela do velikoga kamenog zdanja u očito jako skupoj gradskoj četvrti. "Očito se pljačkanje Mozarta isplatilo", komentirao je Dan.

"Nije imao samo novac koji je zaradio na Mozartu", objašnjavala je Amy. "Čovjek je bio velik igrač u međunarodnoj trgovini. Imao je flote brodova po cijelome svijetu." Dan je kimnuo. "Naši su rođaci iz prošlosti bili takve face. Što je s Cahillima luzerima? Običnjacima poput nas koji nikad nisu postali bogati i slavni."

Na ulazu ih je dočekaao kip samog Fidelija Racca. Ako je bio u stvarnoj veličini, trgovac milijunaš bio je jako nizak - tek nekoliko centimetara viši nego Dan. Ali najveće je iznenađenje bilo to što je Racco svirao mandolinu, a njegova su otvorena usta trebala značiti da pjeva.

Danove su se oči suzile. "Još jedan Janus?"

Njegova je sestra kimnula. "To bi objasnilo zašto se Mozart njemu obratio za uvoz tog posebnog čelika. Mislio je da će biti siguran s nekim iz vlastite loze."

"Loš potez, Wolfgang", znalački je rekao Dan. "Nikad ne vjeruj Cahillu."

Ušli su u kuću i platili pozamašnih dvadeset eura za ulaznicu. I sad, nekoliko stoljeća poslije smrti, Fidelio Racco naplaćivao je previše.

Razgledali su razne prostorije izložbe, koja je sadržavala većinu blaga iz svijeta u osamnaestom stoljeću - svilu, bogate brokate i orijentalnu keramiku; srebro i zlato iz Amerike; dijamante, bjelokost i spektakularne drvene rezbarije iz Afrike; te majstorski tkane sagove iz Arabije i Perzije.

"Ovo je fantastično", šapnula je Amy Danu. "Samo je Janus mogao imati tako nevjerojatan ukus!"

Ukrasne umjetnine bile su vrtoglavo impresivne, ali popratni podaci objašnjavali su da je Racco većinu svoga velikoga bogatstva stekao na manje glamuroznoj robi čajevima, začинима i rijetkom japanskom čeliku miješanom s volframom, koji je imao najvišu točku taljenja od svih metala.

"To je sigurno čelik koji je Racco prodavao Mozartu", Amy je uvjerenom rekla. "Volfram", mozgao je Dan s dalekim pogledom u

očima. "Negdje sam čuo za to." Amy je bila skeptična. "Sigurno ne misliš na *Wolganga*?"

"Ne, volfram. Grace mi je govorila o tome." Okrenuo se prema sestri. "Nisi jedino unuča kojemu je govorila stvari, znaš."

Amy je uzdahnula. "Dobro, što je rekla?"

Izgledao je nesretno. "Nisam je baš slušao."

"Zato je većinu toga govorila *meni* - *zato* što je znala da ćeš ti sve zaboraviti." Šetali su hodnikom punim majstorski izrezbarenog i pozlaćenog pokućstva iz svih kutaka svijeta, što ih je dovelo do okrugle prostorije bez drugog izlaza. U sredini, okupano plavim svjetlom, stajalo je ulašteno klavičembalo od mahagonija.

"Odoh ja", rekao je Dan. "Ovo jako počinje sličiti znaš komu."

Amy ga je zgrabila za ruku stiskom dovoljno snažnim za lomljenje kostiju. "To i jest znaš tko! Evo, piše - to je instrument koji je Mozart svirao na nastupu u Raccovoj kući 1770.!" „Samo postoji jedan problem: To je klavičembalo. Ne govori nam što znači D > VIC. I nema nikakve veze s kolačem, na francuskom ili bilo kojem drugom jeziku."

"Ipak", nije popuštala Amy. "Sve što smo do sada doživjeli vodi nas prema ovom instrumentu. Dat će nam idući trag. Sigurna sam u to."

Dan je posegnuo u džep traperica i izvukao smotanu, zgužvanu salvetu. "Dobro što nisam imao te hlače na sebi kad smo pali u kanal."

Amy je bila zbunjena. "Što je to?"

Razmotao je salvetu, na kojoj je bio logo vlaka. "Na klavičembalu jedino možeš svirati glazbu. Ovo je glazba." Okrenuo ju je i tu je pisala verzija skladbe KV 617 koju je zapisao u vlaku.

Amy se morala suzdržavati da ne klikne. "Dan, ti si genij! Glazbeni trag od Bena Franklina odsvirat ćemo na Mozartovu instrumentu!"

Pogledali su oko sebe. Klavičembalo je bilo ograđeno baršunastim uzetom. Uniformirani je čuvar stajao kraj vrata.

"Pa, sada ne možemo", primijetio je Dan. "Taj bi nas razbio da samo taknemo njegove dragocjene tipke."

"Imaš pravo", složila se Amy.

"Kuća se zatvara u pet", rekao je Dan. "Dotad ćemo se morati skrivati."

* * *

Secesijski je zahod bio star, vjerojatno iz tisuću devetsto dvadesetih ili tisuću devetsto tridesetih, s crnim i bijelim pločicama i besprijekornim porculanskim elementima. *Kako se u ovakvome trenutku možeš baviti pločicama i školjkama?* Amy se ukorila. Pa, u tom je i bila stvar, zar ne? Da se zabrinjavala zbog *važnih* stvari, raspala bi se. Sto ako kuća ima alarm? Ili cijelu vojsku noćnih čuvara? Sto znači D > VIC? Kako možeš oduzeti glazbu francuskoj riječi *gateau*?

To je previše za četrnaestogodišnji mozak.

A to su bile tek trenutačne krize. Ova *obitelji* Otkriti da si u rodu s Benom Franklinom i Mozartom i Marijom Antoanetom—

To je nemoguće opisati! Osjećaš se kao da si se rodio kraljevske krvi! Kao da si dio povijesti! Ali ti su veliki Cahilli iz prošlosti bili točno to -prošlost. Davno mrtvi i pokopani. Tko su današnji Cahilli? Jonah. Holti. Stric Alistair. Kabre. Irina. Podlaci, nasilnici, varalice, i lopovi. Ljudi koji se smješkaju i nazivaju te rođakom dok posežu oko tebe da ti zabiju nož između lopatica.

To je natjecanje trebalo biti tako plemenito - šansa za oblikovanje budućnosti. Ali praksa je bila sličnija *reality TV* emisiji s naslovom *Tko želi biti podlac?* Sve krvoločnija i krvoločnija. Jesu li svi Cahilli tako užasni? Nije mogla zamisliti Mozarta u potjeri brodom ili kako podmeće bombu u tunel. Kako duboko ide ta nemilosrdnost?

Požar koji je ubio mamu i tatu proglasili su slučajnim. Stric Alistair kaže da zna "istinu". Znači li to da to nije bio nesretan slučaj?

Sama pomisao na to Amy je lišila svake borbenosti. Zbog riječi *natjecanje* i *nagrada* sve je to zvučalo kao neka igra, ali tragedija od prije sedam godina nije bila nikakva igra. Ostala je bez voljenih roditelja. Dan je ostao čak bez *sjećanja* na roditelje. I najmanja pomisao na to da je požar možda bio namjerno izazvan—

Odjednom, neočekivano, osjetila se iscrpljenom. *Možda jednostavno trebamo odustati. Otići kući u Boston, pustiti Nellie. Predati se socijalnoj službi; vidjeti bi li nas teta Beatrice primila natrag...*

No intuicija joj je govorila da je odustajanje zadnje što će učiniti. Zadnje što *mogu* učiniti. Ne kad je idući trag tako blizu. Nisu imali dokaz da smrt njihovih roditelja ima ikakve veze s Cahillima. Ali da i

ima *osobito* ako ima - onda je još pedeset puta važnije pobijediti u natjecanju.

Ponovno se smjestila na zahodsku dasku i pokušala se opustiti. Znala je da u muškome zahodu preko puta Dan čini to isto. Ili je možda preglup da bi se bojao.

Ne, ne glup. Njezin je brat pametan. Čak genijalan na svoj slabo skoncentrirani način. On je smislio plan da se skriju u zahodima do zatvaranja izložbe. Njega je pratila dok su prolazili krilima stare kuće, pomno pamteći lokaciju osiguranja. A kad ih je jedan od čuvara počeo sumnjičavo gledati, Dan je pouzdanim instinktom rekao da se usmjere na drugi izložak. *Ja bih vjerojatno ostala ondje, brbljajući jadne izlike.*

Dan ju je trebao, ali i ona je trebala njega. Sviđalo joj se to ili ne, bili su tim - ludi blento i njegova mucava sestra. Ne baš uspješan recept za svjetsku dominaciju.

Leptirići u Amynu truhu prijetili su da će je odnijeti sa sobom. Dan je bio nadaren za neke stvari, ali nije baš temeljito razmišljao o tome što može poći po zlu. Amy mu je zavidjela na tome. Katkad je mislila samo na to. Bila je Albert Einstein najgorih mogućih scenarija. Pogledala je na svoj namočeni, ali još funkcionirajući sat. Prošlo je pola sata otkad su objavili - na šest jezika - da je Collezione di Racco sad zatvorena.

Čuo se klik tajmera i zahod je iznenada utonuo u tamu. Oh, ne! Nisu imali bateriju. Kako će sada doći do klavičembala?

Oprezno je pipala dalje od vrata kabine, trudeći se prizvati mentalnu sliku izgleda ženskoga zahoda. Morala je naći Dana, ali prvo je morala izaći odande!

Od zvuka koraka se zaledila. Čuvar! Ulovit će ih, uhititi, vratiti natrag u Sjedinjene Države— "Amy?"

"Dan, blesane! Umalo da mi srce nije stalo!"

"Zrak je čist. Idemo."

"U mrklome mraku?" pitala je.

Dan joj se nasmijao u lice. "Mrak je samo u zahodima. Drugdje se vidi."

"Oh." Posramljena, za njegovim je glasom izašla kroz teška vrata. Dan je imao pravo. Collezione di Racco imala je noćnu rasvjetu, svjetla oko izložaka bila su ugašena, ali svaka četvrta fluorescentna

žarulja je svijetlila. "Ima li traga noćnom čuvaru?" šapnula je. "Nikoga nisam vidio, ali kuća je velika. Možda čuva zlato i dijamante. Ja bih tako. Tko bi ukrao klavičembalo?"

Požurili su se prostranim hodnicima, sretni što njihove tenisice nisu bučile na mramornim podovima. Plavo su svjetlo isključili, ali čak i u polumraku Amy je razabirala bjelokosni sjaj tipaka po kojima je 1770. svirao njihov daleki rođak, mladi Mozart. Uzbuđenje je pojurilo njezinim tijelom poput električnog impulsa. Idući je trag bio blizu, jako blizu. A onda je hladan otvor pištolja sa strelicama na njezinoj šiji izbrisao svaku drugu moždanu aktivnost.

DVADESETO POGLAVLJE

"Moramo se prestati ovako sastajati", iza nje je prela Natalie Kabra.

Razbješnjen, Dan je poletio prema Natalie. Ali Ian je iskoračio iz sjene i čvrsto ga primio za struk. "Ne tako brzo, Danny. Vidim oporavio si se od večernjega plivanja." Ponjušio je Danovu kosu. "Pa, ne potpuno."

"Što hoćete?" postavio se Dan.

Ian ga je sažaljivo gledao. "Šališ se? Kao da smo slučajno svi ovdje. Ovako nekako: vi ćete stajati pred pištoljem na strelice moje sestre dok vas ja budem zabavljao s malo glazbe." Grubo je Dana pritisnuo uza zid i gurnuo Amy kraj njega.

Natalie se okrenula prema njima s uperenim pištoljem. "Bez brige", hinjenom je milinom obećala. "Strelica vas neće ubiti. Ali probudit ćete se za nekoliko sati s *gadnom* glavoboljom." „Opet“, dodao je njezin brat. Zakoračio je preko baršunastog užeta i sjeo za klavičembalo, naglašeno krčkajući zglobovima prstiju.

"Blefiraš!" optužio ga je Dan. "Uopće ne znaš što treba svirati!"

"Nečega ću se sigurno sjetiti", veselo je rekao Ian. "Možda *Zeko i potočić*. Ili *Kad si sretan*. Ili možda pjesmicu zvanu KV 617.

"Kako možeš znati za to?" izletjelo je Amy.

"Mislite da ste tako pametni, a zapravo ste jadni", rugala se Natalie. "Pratimo vas od kolodvora u Beču. Presreli smo vaš bežični signal na računalu. Skinuli ste to s interneta, a mi od vas."

"Bio sam slobodan otisnuti svoj primjerak", dodao je Ian, rastvarajući partituru i postavljajući je pred sebe.

Amy i Dan izmijenili su pogled pun značenja. Ian i Natalie nisu mogli znati da internetska verzija skladbe KV 617 nije ista kao trag Bena Franklina. Možda još nije sve izgubljeno. Ian je počeo svirati. Metalni zvuk klavičembala odjekivao je skućenom prostorijom. Bio je puno glasniji nego što je Amy očekivala, i samo malo neugodan. Kakav veličanstven instrument! Izvijala je vrat da vidi Ianove duge prste kako plešu preko bjelokosnih tipaka. Tada je vidjela - tanku žicu koja se proteže od ispod D, iznad visokog C i nestaje u ulaštenom drvetu klavičembala.

D iznad visokog C. Amy se namrštila. Zašto je to zvučalo tako poznato?

Onda joj se u glavi stvorila slika: D > VIC.

Graceina bilješka na Nannerlinim stranicama! To je upozorenje! Tipka D je minirana! Tek što je pomislila na to, čula je kako se glazba povisuje i vidjela Ianovu desnu ruku kako leti u smjeru kobnoga D.

Njezina je reakcija bila tako prirodna, tako trenutna, da nije stigla razmisliti koliko je nerazborita. Uz povik "*Nemoj!*" skočila je naprijed, rušeći Natalie. Pištolj je opalio, ali strelica je promašila i zabila se u zavjese. Amy je letjela punom brzinom, odlučna u nakani da sruši Iana sa stolčića prije katastrofe. Zakasnila je djelić sekunde.

Zabila se u Iana baš kad je prstom dotaknuo miniranu tipku.

BUM!

Uz bljesak plamena Mozartovo se klavičembalo raspalo, odbacujući Amy i Iana puna tri metra. Amy se sklupčala i otkotrljala, i tako ostala neozlijeđena, Ian je glavom udario o mramorni pod. Ležao je tako, u nesvijesti.

Natalie se osovila na noge i posegnula za pištoljem na strelice, ali Dan je bio prebrz za nju. Zgrabio je strelicu iz zavjesa iza sebe i kao koplje je bacio prema neprijateljici. Vršak joj se zabio u rame. Dignula je oružje, omamljeno se boreći protiv djelovanja formule za uspavlivanje. Dan se pripremio, znajući da će iduća strelica poletjeti prema njemu. No tada su se Natalie oči okrenule u glavi i kao kamen se srušila kraj brata.

Dan je potrčao do sestre. "Jesi li dobro?"

Amy je otpuzala do olupine instrumenta. Drvo je bilo u komadićima koji su se pušili, ali, začudo, tipke su bile netaknute. Sad su oboje vidjeli drugi komplet žica, koje su nestajale u podu.

"Brzo! Glazba!"

Dan je zurio u nju. "*Sada neće više svirati. Zapalilo se.*"

"Daj mi!" Rastvorila je salvetu i počela pritiskati tipke. Osim tihoga kuckanja ništa se nije čulo. Ali "svirala" je dalje, slijedeći note točno prema tragu Bena Franklina. Odjednom im se pod počeo tresti pod nogama.

"Bravo, Amy!" povikao je Dan. "Sad će se cijela zgrada srušiti!"

Dio mramora velik četvorni metar rastvorio se oko skrivenih šarki. Cahilli su čučnuli nad novonastali otvor. Pred njima je, na podlošku od crnoga baršuna, ležao par sjajnih mačeva. "Samuraji!" s poštovanjem je rekao Dan. Posegnuo je dolje, primio zlatni držak, zatim ustao i zamahao oružjem. "Samurajski su ratnici nosili dva mača - jedan kratki i jedan dugi. Ovo su valjda kratki. *Teška fora.*"

Amy je izvukla drugi mač i proučila japanske znakove ugravirane u metal. "Sigurno su od onog posebnog čelika koji je zanimao Mozarta."

Dan je kimnuo. "Ali kako to može biti naš trag? Nema veze s onim što je Grace napisala na stranicama dnevnika."

"D iznad visokog C bila je minirana tipka klavičembala", objasnila je Amy. "A *gateau* minus glazba—" U glavi joj se sve povezalo. "Glazbene su note također *slova*, sjećaš se? A, B, C, D, E, F i G. Ako njih izvadiš iz riječi *gateau*, ostaje ti... T-U." Izgledala je zbunjeno. "To nema smisla."

"Ima!" eksplodirao je Dan. "To je stari kemijski simbol za volfram! *To* je ono što mi je Grace rekla, a zaboravio sam. Volfram se još zove tungsten!"

Amyne su oči blistale od otkrića. "Zato je Marija Antoaneta rekla *Neka jedu kolače*. Nije govorila o siromašnima *gateau* je bila šifrirana poruka između Franklina i Mozarta o tome koji je sastojak potreban. Otkrili smo! Prvi je trag bio otopina željeza; ovaj je volfram! O tome se radi u natjecanju! Sastavljamo nekakvu formulu!"

Bio je to superintenzivan trenutak - dim od eksplozije, čelik mačeva, uzbuđenje otkrića. No za Amy je tu bilo još jako puno toga. Taj ih je trag približio pobjedi u natjecanju— *I tomu da shvate tko su zapravo!*

Nekako je znala da se njihovi roditelji odozgo smiješe.

Posegnula je za bratovom rukom. Njih su dvoje tako puno vremena proveli u svađi, ali ovo je bio *njihov* trenutak.

I dalje smo u natjecanju!

Odjednom su zabljesnula svjetla i uniformirani je noćni čuvar izbezumljeno ugalopirao u sobu, vičući na talijanskome. Šokiran, Dan se okrene prema njemu, ne shvaćajući da i dalje s obje šake drži samurajski mač, kao bejzbolsku palicu, spreman zamahnuti. Uz vrisak užasa čuvar prestrašeno pobjegne u suprotnome smjeru.

"Idemo odavde", Amy žurno zaključa.

"A oni?" Dan pokaže na Kabre onesviještene na podu.

"Taj će se čuvar ubrzo vratiti s policijom. Zvat će doktora."

Držeći mačeve u naručju, Cahilli pojure prema izlazu.

* * *

Nellie se bila spremna predati.

Nije više mogla podnijeti prizor mršavog i iscrpljenog Saladina koji jedva da uspijeva ispustiti poštenu "mrrr". Čim se vrate Amy i Dan, naći će ribarnicu i kupiti svježeg arbuna. Dobro, bila je to potpuna predaja, da ne spominjemo bacanje šezdeset dolara za kilogram ribe. Ali to je bilo bolje od mrtvoga mačka.

Grace Cahill možda je bila sjajna žena, ali kao vlasnica ljubimca nije znala puno o tome kako nekoga na nešto natjerati za njegovo dobro.

Nellie se namrštila na svoj sat. Već je prošlo sedam. Svi su se muzeji zatvorili prije dva sata. Amy i Dan opet su kasnili. Bojala se misliti što bi to moglo značiti.

Uz uzdah je odlučila pokušati još jedanput. Otvorila je još jednu konzervu mačje hrane i donijela je Saladinu, koji je rasprostrt na rukohvat naslonjača apatično gledao *Sam svoj majstor* sinkroniziran na talijanski.

"Dobro, Saladine, pobijedio si. Dokazao si da si jači. Ali tek ti poslije mogu dati to što voliš, zato uzmi sada koji zalogaj ovoga da izdržiš dok se djeca ne vrate, može?" Prstom je zagrabila komadić i stavila ga mačku na jezik dok je zijevao.

Ako mačka može izgledati zaprepašteno, Saladin je tako izgledao. Mljackao je po nepcu kao kušač vina. Onda je skočio na Nellien prst i cijeloga ga oblizao.

Ohrabrena, guvernanta mu je približila konzervu. Za trideset je sekunda bila prazna. "Tako treba!" odobravalala je Nellie. "Znala sam

da ćeš se oduševiti ako samo kušaš! To je mačja hrana - to je za ljude kao što si ti!"

Saladin je bio na pola druge konzerve kad su Amy i Dan uletjeli na vrata.

Nellie je bila izvan sebe od pobjede. "Čestitajte mi, ljudi! Završio je štrajk glađu—" Pogledom je obuhvatila Dana koji je ubojitim samurajskim mačem mahao po hotelskoj sobi. "Odloži to dok si nisi odrezao uši!"

Dan je ignorirao upozorenje, ali Saladin se prestao gostiti i zavukao se pod krevet. Ružičasta od uzbuđenja Amy je mahala drugim mačem. "U redu je! To je idući trag!" "Mačevi?"

"Volfram! S tim je miješan čelik!"

"Počni se pakirati!" likovao je Dan. "Idemo u Tokio! A, da, i bravo, Saladine! Znali smo da ti to možeš."

Nervozan "Mrrp!" čuo se iza prekrivača na krevetu.

Nellie je bila potpuno zbunjena. "Ali zašto Tokio?"

"Odande su mačevi", bez daha je objasnila Amy. "Ondje je čelik iskaljen. I na izložbi je pisalo da je Fidelio Racco otišao u Japan i nikad se više nije javio!"

"A sad to i mi moramo učiniti?" htjela je znati guvernanta.

"Trag vodi onamo", nije popuštala Amy. "Ondje ćemo naći idući trag."

To je bilo najbolje kod odane Nellie Gomez. Bez ijedne daljnje riječi prosvjeda uzela je telefon i nazvala *Japan Airlines*.

Kabre su imali novca; Holti su imali mišiće; Irina je imala lukavstvo i obuku; Alistair je imao iskustvo; a Jonah je imao slavu. Amy i Dan Cahill imali su svoju pamet i malo što drugo. No samo su oni otkrili drugi trag.

Potraga se nastavlja.

DVADESETO PRVO POGLAVLJE

Građanima Salzburga u Austriji William McIntyre izgledao je kao samo još jedan turist. Možda formalnije obučen, u tamnom poslovnom odijelu, ali strani posjetitelj koji šeće javnim trgom. Čini se da nitko nije primjećivao sitni ručni monitor, niti je čuo tiho pištanje uređaja koji je detektirao signal odašiljača.

Gotovo tjedan dana gospodin McIntyre tom je opremom pratio Amy i Dana dok su putovali iz Pariza u Beč i zatim u Salzburg. Ali sada se signal prestao kretati. Štoviše, nije se dva dana pomaknuo. Nešto nije bilo u redu.

Kad je prelazio trg pun ljudi, pištanje se spojilo u kontinuiran ton, što je značilo da je odašiljač jako, jako blizu.

McIntyre se zagledao. Vidio ga je, pričvršćenog na rever Mozartova kipa u sredini trga. Snažna ruka na ramenu zavrtjela ga je unatrag. Bio je to Alistair Oh, zajapuren od bijesa. *Gordon Korman*

"Dakle, to ste *vi!*" postariji je čovjek optuživao. "Uopće nisam sretan što se miješate u natjecanje! Gdje je moj trag?"

Odvjetnik je slegnuo ramenima, sav zbunjen. "Nemam ništa vaše."

"Imao sam trag iz tunela kod crkve Svetog Petra", hladno je rekao Alistair. "Kad sam posegnuo za njim da ga dam prevesti, nije ga bilo, a vaš je odašiljač bio u glavi moga štapa. Objasnite, molim."

"Ne mogu."

"Znači priznajete da pokušavate utjecati na natjecanje." Oči su mu se suzile. "Ili ga možda planirate potpuno preuzeti i sami uzeti nagradu."

McIntyre se potpuno uspravio. "Zamjeram vam na tome mišljenju. Možda vas je netko doista prevario, ali nisam ja. Trebali biste znati da možete očekivati izdaju kad je ulog tako velik. A Cahilli su sposobni za gotovo sve."

"Ovo nije kraj. Kada pobijedim, pobrinut ću se da više nikad ne radite!" Alistair je uzeo odašiljač s Mozartova revera - bio ga je pričvrstio žvakaćom gumom - okrenuo se na peti i otišao.

Uz uzdah, McIntyre je otišao s trga i hodao tri bloka do kafića sa stolovima u zatvorenom dvorištu. Sjeo je za miran stol, preko puta čovjeka odjevenog samo u crno.

"Nećeš vjerovati", odvjetnik je očajnim tonom objavio. "Našli su odašiljač pod mačjom ogrlicom i podmetnuli ga Alistairu Ohu."

Čovjek u crnom gladio je svoje naborano čelo. "Znači želiš reći da smo izgubili djecu." McIntyre je turobno kimnuo. "Prije bih rekao da su djeca izgubila nas. Moguće je da su snalažljiviji čak i više nego što je gospođa Grace mislila."

Visoko iznad njihova stola motor mlažnjaka ostavljao je bijeli trag na vedrom, plavom nebu, leteći na istok.

Table of Contents

<u>PRVO POGLAVLJE</u>
<u>DRUGO POGLAVLJE</u>
<u>TREĆE POGLAVLJE</u>
<u>ČETVRTO POGLAVLJE</u>
<u>PETO POGLAVLJE</u>
<u>ŠESTO POGLAVLJE</u>
<u>SEDMO POGLAVLJE</u>
<u>OSMO POGLAVLJE</u>
<u>DEVETO POGLAVLJE</u>
<u>DESETO POGLAVLJE</u>
<u>JEDANAESTO POGLAVLJE</u>
<u>DVANAESTO POGLAVLJE</u>
<u>TRINAESTO POGLAVLJE</u>
<u>ČETRANAESTO POGLAVLJE</u>
<u>PETNAESTO POGLAVLJE</u>
<u>ŠESNAESTO POGLAVLJE</u>
<u>SEDAMNAESTO POGLAVLJE</u>
<u>OSAMAESTO POGLAVLJE</u>
<u>DEVETNAESTO POGLAVLJE</u>
<u>DVADESETO POGLAVLJE</u>
<u>DVADESETO PRVO POGLAVLJE</u>